

Tổng Giám Đốc Và Người Tình Hung Dữ

Contents

Tổng Giám Đốc Và Người Tình Hung Dữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58

Tổng Giám Đốc Và Người Tình Hung Dữ

Giới thiệu

Nói đến người đàn ông kiêu ngạo trước mắt cô, cô hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-va-nguoi-tinh-hung-du>

1. Chương 1

“A a a a vương. . . A!”

Liên tục mấy âm thanh cao vút, cuối cùng ”một âm thanh kinh khủng, tiếng va chạm mạnh, bỗng nhiên im bật.

Xong rồi!

Chết!

Hồng rồi!

Tang Á Ly ngồi ở vị trí lái, hít một hơi sâu, rồi thêm một hơi nữa sâu hơn, cô không dám nhìn vào tình cảnh trước mắt, nhưng thầy giáo của cô đã nói, phải dũng cảm đối mặt với sự thật.

Được rồi, cô quyết định nhìn thẳng vào sự thật, đem đôi mắt long lanh như nước mùa thu hướng về bên phải, từ từ di chuyển, không ổn rồi, trái tim cô sắp ngừng đập.

“Trời ạ!”

Khẽ kêu một tiếng, cô dũng cảm mở cửa xe đi xuống.

Mặc dù Tang Á Ly cô mới ra ngoài xã hội chưa được nửa năm, nhưng cô tuyệt đối là một thanh niên có trách nhiệm, không, phải sửa lại, là nữ thanh niên.

Vừa xuống xe, thấy đầu xe bị bẹp dúm, cô không kiềm chế nổi ngửa đầu kêu: “Ái —”

Chẳng lẽ ông trời không thể nhìn ra cô là một nữ thanh niên tuổi còn trẻ, phù hộ cho cô lái xe bình an, không để bị đâm vào xe người ta — chết tử tế không xong, đâm vào xe còn chưa tính, còn đụng vào một chiếc xe thể thao mui trần mà trị giá thấp nhất cũng phải mấy trăm vạn.

Đứng ở nơi hai xe “giao nhau”, cô khóc không ra nước mắt.

Cô mở chiếc xe giao hàng của tiệm hoa Wizard Of Oz, đằng trước có một vết lõm sâu, chiếc xe thể thao mấy triệu bên cạnh, ở phần đuôi xe có một thứ bị đâm vào lủng lẳng sắp rơi ra.

Hôm qua cô mới lấy được bằng lái, vẫn còn vui mừng vì có thể giúp giao hàng cho ông chủ tiệm bán hoa, có thể tiền lương của cô sẽ được thêm một chút, ai biết ngày đầu tiên ra đường, tiền lương còn chưa vào túi, có thể vì sự cố không may này, không những bị chủ tiệm hoa đuổi việc, mà có thể tiền dành dụm nửa năm của cô cũng không còn vì phải bồi thường —

Đều do vừa rồi tránh xe quá nhanh, không ngờ bẻ tay lái quá đà, nên mới có thể đâm vào xe đậu ở ven đường; nhưng mà, điều này cũng phải trách chủ nhân chiếc xe thể thao kia, không có việc gì hay sao mà mang chiếc xe quý giá này ra đường hại người, va chạm này, không biết cô phải bồi thường bao nhiêu đây.

Khuôn mặt tang thương, cô đưa tay muốn nâng phần đuôi xe sắp rơi ra kia về chỗ cũ, không đụng vào không sao, vừa động vào, nó liền rụng hẫ xuống, rơi xuống đất leng keng —

Nhìn chằm chằm vào vật rơi trên mặt đất như cố ý đối nghịch với cô, trên trán của cô hiện ra ba hắc tuyến, đúng lúc cô vẫn còn đang suy tính phải xử trí như thế nào này với cái vật không chịu hợp tác đó thì tiếng nhạc vang lên, là tiếng chuông điện thoại của cô —

“Alô, ông chủ — ách, cái đó, tôi. kẹt xe, đúng, rất nghiêm trọng, vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức giao hàng, lập tức, ông yên tâm!”

Cúp điện thoại, cô nhìn xung quanh, người đi trên đường không có người nào nhìn giống như chủ nhân của chiếc xe thể thao này cả, cô sốt ruột, ông chủ vừa gọi giục cô giao hàng, mà cô không thể không chịu trách nhiệm với chiếc này —

Suy nghĩ một chút, cô lấy giấy bút trong xe ra, trên giấy viết cô là người đã đâm vào xe, cũng ghi luôn số điện thoại lên đó, sau đó để tờ giấy đó lên ghế lái.

Cô là một thanh niên tuổi trẻ tài cao, là lỗi của cô, nhất định cô sẽ chịu trách nhiệm.

Không biết ông trời có thể rủ lòng thương cô hay không, khiến cho chủ nhân chiếc xe đó thấy cô thành thật có trách nhiệm, không truy cứu trách nhiệm cô, dĩ nhiên, quan trọng nhất là không bắt cô bồi thường một xu nào.

Nuốt nước mắt, Tang Á Ly vào xe, vội vàng lái xe đi giao hàng.

Nhưng nhìn qua gương chiếu hậu, cô mới phát hiện lực va chạm vừa rồi quá mạnh, mấy chậu hoa gốm sứ bên trong, nứt, vỡ ra.

Bây giờ, thật sự là cô khóc không ra nước mắt.

. xs8. cn

“ Muốn lái chiếc xe nhà tớ, chở bạn gái cậu đi du lịch? Liệt, nếu như cậu chỉ còn chút hơi thở, tớ sẽ suy xét cho cậu mượn.” Từ trong salon tóc của nhà thiết kế nổi tiếng đi ra, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại với bạn của anh — Hành Liệt “Đúng, không sai. Ăn cơm? Được, không thành vấn đề, tớ.”

Đi tới bên cạnh xe thể thao của mình, anh nhìn thấy trong xe có một tờ giấy, cầm lên vừa nhìn, gương mặt tuần tú của anh thay đổi ngay lập tức.

“Ách, tớ.”

Đi ngược lại vài bước, nhìn phần đuôi xe bị đâm đến thê thảm, sắc mặt anh tái lại.

“Liệt, chuyện ăn cơm, hôm nào nói tiếp, giờ tớ phải xử lý chuyện lớn hơn!”

Dứt lời, cúp máy, chân mày anh cau lại, nhím chăm chăm vào đuôi xe.

Xem ra, anh cần làm một việc, chính là đổi người cắt tóc. Anh còn nhớ rõ hai giờ đồng hồ trước, thợ cắt tóc còn nói với anh, sẽ tạo kiểu tóc đem lại vận tốt cho anh, nhưng thực tế hình như ngược lại.

Đem mẫu giấy bị vò nát mở ra, sắc mặt của anh lúc này vô cùng khó coi.

Chờ một chút anh và một cô người mẫu định cùng ăn bữa trưa, với tình hình này xem ra, anh không thể lái chiếc xe thể thao này đi đón người đẹp được rồi.

“Tang Á Ly!” Mặt tràn đầy lửa giận nhìn chăm chăm vào cái tên trên tờ giấy, anh gầm gừ.

Lấy điện thoại di động ra, anh gọi cho tài xế.

“Bố Khả, biết chỗ tôi đang ở chứ? Trong vòng nửa giờ, đem cho tôi một chiếc xe thể thao khác tới đây.”

Sau khi lệnh cho tài xế, trong thời gian chờ mang xe tới, anh thử gọi tới số điện thoại trên tờ giấy —

Mặc dù người này rất thành thực, rất có trách nhiệm, lưu lại tờ giấy, nhưng vì cô tự nhiên đâm vào nên phải chịu trách nhiệm.

Nếu như thật sự biết lỗi, anh sẽ xem xét xử lý nhẹ.

Bấm dãy số điện thoại trên tờ giấy, anh kiên nhẫn chờ đợi, nhưng đáp lại lại là —

Người đầu dây bên kia không nghe.

Lần thứ hai, lần thứ ba, thứ tư, kết quả cũng giống nhau.

Nhìn thật kỹ chữ viết trên tờ giấy — anh, Đốc Huyền Hách bị chơi xỏ

Anh nghĩ, cái tên Tang Á Ly này, có lẽ cũng là tên giả, làm cho anh muốn được gặp mặt một lần cái người phụ nữ thành thật này, là người như thế nào!

Tắt điện thoại, trong lòng anh đang rửa thắm, nếu để cho anh biết ai là người đụng vào xe anh, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho người đấy!

Đâm hỏng xe người khác rồi chạy đã đáng giận rồi, lại còn để lại số điện thoại giả chọc tức người, đúng là người độc ác, nhất định người đó sẽ gặp báo ứng!

. xs8. cn

Run run lo sợ lái xe chở các chậu hoa bị vỡ, đưa đến khu đất phía sau, trong lòng Tang Á Ly thấp thỏm bất an chuẩn bị lái xe trở về tiệm bán hoa, chịu sự giáo huấn của ông chủ.

Cô nghĩ, phải cố gắng không để ông chủ quá tức giận nếu không, sẽ đuổi việc cô ngay.

Trong lòng anh đã tính toán đến điều tệ nhất, dưng cảm đối mặt sự thật, thì một tiếng phịch —

Xong rồi!

Chết rồi!

Hồng rồi!

Ô, hôm nay là vận đen của Tang Á Ly, luôn đụng vào xe của người khác!

Đạp lên phanh xe, hai tay cô nắm chặt, không thể tin được ông trời có thể đối đãi với sự cố gắng của cô.

So với những người bạn học của Tang Á Ly, người giống như cô tuổi còn trẻ, lại nghiêm túc làm việc, công việc còn có chút nặng, cô còn muốn làm những việc nặng dành cho đàn ông, chuyển đồ, chọn gạch, ...

Chỉ là, với tình hình như hôm nay thế này thì xem ra, cô không thích hợp với nghề lái xe này.

Mười ngón tay ngọc chậm rãi rơi xuống, định thần nhìn lại, trái tim của cô thiếu chút nữa bị dọa chết cứng.

Không thể nào? Lại là xe thể thao!

Ông trời thật là chiều cố cô, vào ngày đầu tiên cô cầm bằng lái xe, đã để cho cô đâm vào hai chiếc xe thể thao.

Điều này là có ý gì? Là ông trời muốn cô từ nay về sau không nên lái xe sao? Cô không thể trả lại bằng lái, lại đi tìm người huấn luyện viên đòi lại học phí được?

Hoặc là đây là thể hiện cô Tang Á Ly là nữ tài xế phá hoại, đây là kiếp nạn của hôm nay, do ông trời giáng xuống cho Tang Á Ly, là một thử thách sao?

Ý tứ của trời, cô không đoán được, nhưng ngược lại cô có thể biết xác định, cộng cả hai lần sửa xe, không, cộng thêm một khoản bồi thường cho cửa hàng hoa nữa, tổng cộng ba khoản tiền sửa xe, sẽ làm cô gánh một khoản nợ lớn, khó trả hết!

Cửa sổ thủy tinh bị gõ hai cái, cô hạ cửa xe xuống, đứng bên cạnh chiếc xe thể thao là một khố nam đẹp trai làm cho người ta lóa mắt.

Đáng tiếc giờ mà có một người dù đẹp trai cỡ nào đứng ở trước mắt cô, cô cũng không lòng dạ nào thưởng thức.

“Tiểu thư, có thể xuống xe nói chuyện một chút không?”

Người đàn ông đứng ở ngoài xe, thấy lái xe chính là một cô gái da trắng hơn tuyết, xinh đẹp làm mất người ta sáng lên, một khắc, anh ngây người, nhưng là.

Trong một ngày, hai chiếc xe thể thao liên tục bị đụng, là đàn ông, cho dù ai cũng sẽ nhớ đến Tam Tự Kinh.

Hiện tại trong lòng của anh chính là người đẹp bên cạnh, Tam Tự Kinh ở giữa.

. xs8. cn

“Tôi nghĩ, đây không phải lỗi của tôi!” Đốc Huyền Hách không kiêu ngạo không tự ti, thái độ lại hết sức kiên định.

Đuôi xe thể thao của anh đã đi vào chỗ dừng xe rồi, thật sự không biết là cô lái xe thế nào, mà còn có thể đụng vào đầu xe của anh.

“Thật xin lỗi, là lỗi của tôi.” Cô biết, không muốn giải thích nhiều.

Thấy cô vừa xuống xe liền nói xin lỗi, không giống mấy người phụ nữ khác sẽ cạy vào vẻ ngoài của chính mình, cho là tất cả đàn ông sẽ mềm lòng nếu họ làm nũng.

Thái độ chịu nhận lỗi của cô, đã để lại một ấn tượng tốt cho anh.

Anh dùng ánh mắt từng trải của mình nhìn cô, đột nhiên thấy người phụ nữ này xinh đẹp, trên mặt không có bất kỳ chút phấn son nào, nhưng có thể hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, vóc người —— anh nhìn qua, nhanh chóng nhận xét cô có dáng người gần như hoàn mỹ cũng phải được tâm, 95 điểm.

Gần hai năm qua, đây là vóc người mà anh cho điểm số cao nhất.

Càng nhìn cô, tâm tình của anh càng lúc càng hảo. Đầu xe có một chút xây xước do bị đâm, bị đụng phải cũng đáng, ít nhất, để cho anh tìm được một người phụ nữ 95 điểm.

Chỉ là, sự tốt bụng của anh duy trì không tới hai giây, sau khi nghe tiếp cô nói, mọi thứ trở về con số không.

“Thật xin lỗi, tôi tên Tang Á Ly, tôi là người giao hàng của tiệm hoa Wizard Of Oz, chỉ là, có thể sẽ không còn như vậy nữa rồi. nhưng anh đừng lo, nhất định tôi sẽ chịu trách nhiệm”

“Có thể lặp lại một lần nữa, tên cô là gì không?” Ánh mắt tinh nhuệ, giọng nói như hung ác hơn.

“Tôi? Tang Á Ly.” Cho là anh không nghe rõ, cô còn giải thích: “Tang là dâu tằm, á là châu á, ly là thủy tinh.”

“Trùng hợp như thế?”

“A!” Chẳng lẽ trong số bạn bè của anh ta, cũng có người cùng tên với cô sao?

Độc Huyền Hách liếc nhìn cô thật lâu, chợt từ trong túi móc ra một tờ giấy bị anh vo lại, anh đem cục giấy mở ra, đưa cho cô xem.

“Tên cô có phải viết như thế này không?”

Tang Á Ly mặt buồn bực nhìn tờ giấy trong tay anh, cảm thấy chữ viết trên tờ giấy như vẽ bùa, thậm chí có điểm nhìn quen mắt ——

Cô nghiêm túc ngẫm nghĩ, cô không có cho rằng anh và cô nhầm chán cho nhau số điện thoại, nhưng, chữ viết này, càng nhìn càng cảm thấy là do cô viết không sai a!

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, xác nhận trước khi đâm vào xe của anh, không có gặp qua khuôn mặt này, trừ khi anh đi phẫu thuật chỉnh hình, nếu không thực sự, cô chưa từng gặp anh.

“Xin hỏi, tờ giấy này từ đâu mà anh có vậy?” Cô khiêm tốn hỏi.

“Cô quên! Hay là giả bộ ngu?”

“Tôi nghĩ, tôi. có thể là quên.” Cô có cho số điện thoại của mình ột vài khách hàng nữ, nhưng khách hàng nam hầu như không có, trừ phi anh là bạn của một khách hàng nữ.

Nhưng là, cũng không đúng a, điện thoại này không phải là của cô, hai số cuối khác nhau.

Trong đầu cô rối tinh lên, buồn bực nghĩ, trong tình huống nhầm lẫn nào đó, nhất định cho đối phương tên của cô cùng số điện thoại, nhưng lại viết sai số điện thoại.

Đây thật là một chuyện đau đầu!

“Cô còn muốn đùa bao lâu nữa?” Lúc này cô vừa xuống xe liền nhận lỗi làm cho anh có ấn tượng tốt, nhưng đã sớm bị anh vứt ra ngoài vũ trụ rồi.

“Tôi không có đùa? Anh không thấy tôi rất nghiêm túc đang suy nghĩ sao?” Không nghĩ ra! Cô thực sự không nghĩ ra, không ngờ Tang Á Ly tuổi còn trẻ, nhưng lại mắc chứng mau quên. “Tôi không muốn đoán, anh hãy nói cho tôi biết, tại sao anh lại có tờ giấy này?”

“Tờ giấy này là cô viết không sai chứ?” Anh trầm giọng hỏi.

Cô cẩn thận nhìn lại một lần nữa: “Ừ, đúng là do tôi viết không sai.”

Trên tờ giấy này dù chữ như con gà bới, nhưng đối với cô mà nói, giống như là nhìn mẹ ruột của mình, bảo cô phủ nhận cũng khó khăn.

“Số điện thoại trên này, cũng là của cô sao?”

“Cái này. có chút giống nhưng..., nhưng không hoàn toàn đúng.” Chân mày chau lại thành hai cái bánh quai chèo cuốn. “Thật sự là tôi không nhớ tờ giấy này là viết cho người nào.”

“Tang Á Ly.” Trong cổ họng của anh như bị chặn lại.

“Đúng, tôi là Tang Á Ly không sai.”

“Tôi có thể hỏi cô một câu, hôm nay tổng cộng cô đựng mấy chiếc xe rồi?” Anh ngăn sự tức giận trong lòng mình lại, nhìn chăm chăm hỏi cô. Liên tục đựng vào hai chiếc xe thể thao của anh, anh tin kỹ thuật lái xe của cô, còn phải luyện thêm.

Hai cái bánh quai chèo cuốn giống như cho vào chảo dầu, cô cúi đầu, hai ngón tay nhẹ nhàng giơ lên, không tiếng động trả lời vấn đề của anh.

“Hôm nay cô đựng vào hai chiếc xe” sắc mặt anh đen thui. Cô đâm vào hai chiếc xe đều là của anh, đúng là anh thật may mắn. “Chiếc xe kia sẽ không phải cũng là xe thể thao chứ?”

Cô không nói gì gật đầu.

“Tôi có thể xem bằng lái của cô được chứ?” Anh nghi ngờ cô căn bản không có bằng lái.

Trước đây phạm sai lầm, cô đuối lý đem bằng lái xe cho anh xem. “Thật xin lỗi, tôi. tôi mới lấy được bằng lái, hôm nay là ngày đầu lái xe lên đường, xin. xin bỏ qua cho.”

“Ngày đầu tiên cô lái xe?” Anh có nên tự nhận mình xui xẻo không?

Anh nhìn tên tuổi của cô trên bằng lái, đúng là Tang Á Ly, hình cũng là cô không sai.

“Tại sao cô dùng tên thật, nhưng lại viết số điện thoại giả? Nếu như tôi muốn truy cứu, tôi có thể tra ra tất cả tài liệu.”

“Tôi. tôi không có cho anh số điện thoại?” Tang Á Ly buồn bực nhìn anh, lúc nào cô cho anh số điện thoại của mình hả?

Anh lấy lại tờ giấy trong tay cô, mắt bốc lửa lên án cô. “Đây là sau khi cô đâm vào chiếc xe thể thao đầu tiên thì để lại cho tôi, cô nhớ ra rồi chứ?”

Sau khi nghe anh nói, cô mới nhớ ra, tờ giấy trong tay anh chính là mấy phút trước đựng vào một chiếc xe thể thao, cô để lại cho chủ nhân của nó ——

“Anh. chẳng lẽ là. không thể nào!” Cô trợn tròn con mắt, không dám tin nhìn anh.

Mặc dù cô liên tiếp đâm vào hai chiếc xe của anh, hay là hai chiếc xe của anh đều bị cô đựng vào, tỷ lệ xảy ra chuyện này so với việc bị sét đánh còn nhỏ hơn, nhưng nó lại xảy ra trên người hai người bọn họ.

“Chính là vậy!”

Mũi của hắn phun ra hai cục tức, trừng mắt nhìn cô. Lần đầu, lửa giận lên cao làm anh muốn cắn một người phụ nữ một miệng thật lớn. “Tôi nghĩ, nhất định là do lúc đẩy vội đi giao hàng, vội quá, nên viết sai số điện thoại.” Tang Á Ly ngồi ở bên chỗ lái phụ, nhắm mắt giải thích.

Đốc Huyền Hách không muốn nghe cô giải thích một chút nào, anh chuyên tâm lái xe, trong đầu chỉ nghĩ duy nhất một điều chính là —— từ lúc nào mà anh trở nên tốt bụng như vậy, chủ động nói muốn giúp cô lái xe về cửa hàng, mà anh đã làm như vậy thật.

Vì cô, anh hủy cuộc hẹn ăn trưa với cô người mẫu, anh chỉ có thể nói, anh là sợ “Quỷ thần xui khiến” cô lại đựng vào chiếc xe thể thao thứ ba của anh.

“Anh không phải lo rằng tôi sẽ chạy mất, thật sự tôi sẽ chịu trách nhiệm mà, chỉ là, có thể. có thể thời gian bồi thường muộn một chút.” Tang Á Ly xấu hổ cúi đầu nói.

Muốn tiền sửa xe của cô, không biết phải đợi mấy cái năm mới.

Nghe vậy, trong lòng Đốc Huyền Hách càng tồi tệ hơn, anh lườm cô một cái, im lặng không lên tiếng. Cô cho là anh giúp cô lái xe về cửa hàng, là sợ cô chuồn mất?

Tiền của Đốc Huyền Hách, có thể mua hơn chục chiếc xe thể thao mới cũng không thành vấn đề, hơn nữa, toàn bộ xe của anh đã mua bảo hiểm, nên công ty bảo hiểm sẽ giúp anh giải quyết tất cả.

“A, quá rồi!”

Đúng lúc Tang Á Ly ngẩng đầu lên, xe đã chạy qua cửa hàng bán hoa, hai giây sau khi cô kêu lên, xe xoay mình quay ngược lại, nhanh tới mức làm cô kinh ngạc, trong nháy mắt xe đã đỗ ở cửa tiệm hoa.

Tròn xoe mắt nhìn vì kinh ngạc, nhưng, đứng ở cửa là ông chủ đang chờ cô về, cặp mắt tròn trĩnh kiêu ngạo, thật làm cho người khác sợ hãi.

“Có vẻ như ông chủ của cô, đứng chờ ở cửa đã khá lâu rồi.” Đốc Huyền Hách nhếch lông mày khiêu khích, tâm tình vui vẻ bước xuống xe.

Không cần chờ đến lúc cô xuống xe, ông chủ của cô đã đến bên cạnh xe “chào đón cô”, hung hăng mắng cô.

Tang Á Ly ngoan ngoãn xuống xe, ngoan ngoãn đứng ở một bên để ông chủ trút giận ——

“ Tôi nghĩ rằng, cô không cần phải đến đây nữa.” Ông ta tức giận bốc khói nghi ngút, hai hàng lông mày dựng đứng.

Mặt Tang Á Ly bắt lực nhìn Đốc Huyền Hách nhàn rỗi đứng một bên, hi vọng anh có thể nói một vài câu, làm ông chủ bớt giận, giúp cô một chút, cũng là giúp anh ta nhanh chóng được trả lại tiền sửa xe.

Nếu như không có công việc này, cô không thể có tiền trả cho anh.

Một đôi mắt nâu nhìn anh, anh không thể nào làm bộ như không thấy, Đốc Huyền Hách vốn chỉ muốn giúp đưa cô về cửa hàng, đành tiếp nhận ánh mắt bắt lực kia, tiến lên một bước, đứng trước mặt ông chủ tiệm hoa.

“Ông chủ, quyết định của ông thật sáng suốt. Đổi lại là tôi, tôi cũng vậy sẽ không cần một người có kỹ thuật lái xe kém như vậy làm người giao hoa.”

Nói xong, anh tự động lùi hai bước, trở về chỗ cũ làm người qua đường.

Tang Á Ly hoảng sợ nhìn anh, không thể tin được anh lại có thể đoạt đường sống của cô.

“Ông chủ.” Đạo này, không thể tin vào người đẹp trai được, tốt nhất là cô dựa vào chính mình.

“Không cần nói!” Có người tán thành, ông ta càng tin vào quyết định của mình đuổi việc cô. “Từ giờ cô không cần đi làm, tiền lương tháng này sẽ trừ vào tiền sửa xe.”

“Hợp lý.” Người qua đường lại lên tiếng.

Nhìn thấy ông chủ tuyệt tình đi vào trong tiệm, bà chủ đứng ở trong tiệm lực bất tòng tâm không thể giúp được gì cho cô—— Tang Á Ly thu lại tâm trạng bi thương, bỗng chốc quay đầu.

“Anh cho rằng mình là sứ giả hòa bình sao?” Nuốt nước mắt vào trong đôi mắt giờ toát lên sự lạnh lùng, nhìn vào chủ nhân hai chiếc xe thể thao, làm sao biết sự khó khăn của người xung quanh.

“Cho tới bây giờ chưa có người nói tôi như vậy.” Đốc Huyền Hách nhún nhún vai.

“Tôi không có việc làm, anh cũng đừng mong đợi tôi có đủ khả năng để trả cho anh tiền sửa xe.” Nói xong, cô bắt đầu bước đi về phía trước. Bị đuổi việc, cô không có mặt mũi nào mà đứng ở cửa hàng hoa nữa.

Đốc Huyền Hách cười một tiếng, đi theo cô.

“Tôi là đang giúp cô, cô không hiểu sao?”

Anh vừa nói xong, cô đứng khựng lại ngay trước tiệm bánh bao bên cạnh tiệm hoa. Bà chủ cửa hàng bánh cùng bà chủ tiệm hoa là hai chị em tốt, tin chắc rằng chưa đầy một giờ, chuyện cô bị đuổi việc, bà chủ bên này cũng sẽ biết.

Thật mất thể diện!

Cô cúi đầu đi tiếp, vừa đi vừa nói: “Anh giúp tôi? Tiền lương tháng này của tôi bị ông chủ trừ hết vào tiền sửa xe rồi, nếu như mà tôi còn làm ở tiệm hoa, còn có thể được ăn bánh bao miễn phí.”

“Cô thích ăn bánh bao, tại sao không trực tiếp đến làm ở tiệm bánh bao?” Anh đi theo sau cô, nhìn đáng vẻ thướt tha mềm mại của cô, thật là một loại hưởng thụ.

“Viện trưởng, cha cậu hiện đang chờ ở phòng viện trưởng, ông muốn cậu lúc nào rảnh thì lập tức qua đó.” Ở trong bệnh viện, đi bên cạnh Đốc Tuyên Hách là một y tá trưởng lâu năm, giống như là thư ký của anh, báo cáo cho anh biết chuyện.

“Chị Vương, cần phải chăm sóc tốt cho cô Thừa.” Đốc Tuyên Hách nghiêm túc phân phó cho hộ lý.

“Dạ, viện trưởng, tôi hiểu rồi.”

“Ông ấy đã gặp cô Thừa chưa?” Trước khi đi, Đốc Tuyên Hách quay đầu lại hỏi.

“Chưa, chỉ thấy ông ấy nói lát nữa sẽ tới thăm.”

“Được rồi. Chị không phải đi cùng tôi nữa.” Đốc Tuyên Hách khê gập đầu, không nói gì thêm, vẻ mặt mệt mỏi rời đi.

. xs8. cn

Bên trong phòng viện trưởng, một ông lão mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, nhìn ra ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại thở dài.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Đi vào phòng viện trưởng, Đốc Tuyên Hách cố gắng nói chuyện với cha bằng giọng nói nhẹ nhàng. “Bộ Tôn Trung Sơn này may cũng không tệ lắm, làm thật tỉ mỉ. . . .”

“Anh rất bất hiếu!” Đứng ở bên cửa sổ Đốc Vũ vừa quay đầu lại, lập tức dạy dỗ con trai. “Hôm qua ta cùng mẹ anh đi chợ bà bán đậu hũ nói, chúng ta có một đứa con rất có hiếu.”

Kể từ Đốc Vũ về hưu, niềm vui lớn nhất của vợ chồng già là đi dạo chợ bán thức ăn truyền thống cùng bán đồ ăn.

“Cha, con biết sai rồi.” Đốc Tuyên Hách cởi áo viện trưởng ra, đi về trước, cầm quần áo đưa cho cha mình. “Con biết rõ thật ra thì cha thích bộ đồ viện trưởng. Lần sau cha đừng quên nói với bà lão bán đậu hũ, bộ đồ này là con đưa cho cha.”

Đẩy tay con trai ra, thở dài, Đốc Vũ nghiêm mặt nói: “Anh có biết chúng ta đang nói về chuyện gì chứ?”

“Chỉ là, con nghĩ bà lão bán đậu hũ, hẳn là người thích kiểu áo Tôn Trung Sơn.”

“Tuyên Hách!”

“Vậy thì cha có biết chuyện hai chiếc xe thể thao của con bị đâm hỏng chứ?”

“Hai chiếc xe thể thao bị đụng? Chuyện khi nào?”

“Hôm nay. Mới vừa xảy ra không quá năm tiếng trước.” Đốc Tuyên Hách giống như đắc ý. “Chị Vương chưa báo cáo cho cha sao? Bởi vì chị ấy cũng không biết.”

Anh sớm đã biết chị Vương là “Thay thế người đó”, luôn báo cáo mọi chuyện trong bệnh viện cho cha anh. Có thể có lúc Chị Vương cảm thấy áy náy, nhưng chẳng sao, có người thay anh báo cáo với cha mẹ mọi chuyện, anh cũng cảm thấy vui vẻ.

“Anh không có đâm chết người chứ?” Đốc Vũ khản trương hỏi.

“Cha, cha nghe không rõ sao! Là người khác đụng vào xe con, không phải là con đi đụng xe của người khác.”

“Đối phương không có sao chứ?”

“Vâng, không có sao. Cha yên tâm đi, cô ấy rất tốt.”

Đốc Tuyên Hách cảm thấy mệt mỏi. Cha anh là một bác sĩ giỏi, lúc nào cũng có tinh thần hành y cứu người, có lúc anh hoài nghi cha anh xem mình không phải là người, ình là Alla bất tử, hoặc là thiên thần gì đó——

Người khác nghe thấy con mình bị đụng xe, sẽ khẩn trương hỏi sự an nguy của con mình, nhưng cha anh thì chỉ quan tâm tới đối phương có được an toàn không, rất hợp với phong cách giám đốc.

“Giờ cha thấy đối phương không sao, có thể về chăm sóc mẹ chứ?” Đốc Tuyên Hách nhún nhường, lễ phép tiễn cha.

Đốc Vũ đứng tại chỗ, không chút động đậy. “Đốc Tuyên Hách!”

Nghe thấy tên mình, từ trong miệng cha thốt ra, Đốc Tuyên Hách biết, sự nhẫn nại của cha anh đã đến cực điểm.

Anh giờ cờ trắng đầu hàng.

“Vâng, con biết cha muốn nói về chuyện gì.” Cầm quần áo treo lên, Đốc Tuyên Hách kéo một cái ghế cho cha anh ngồi. “Dạ, không sai, con không có nói ọi người biết Thừa Lượng Trúc nằm ở bệnh viện chúng ta, nhưng chỉ là con không muốn cha và mẹ phải lo nghĩ.”

Nghe vậy, Đốc Vũ thở dài một cái. “Cha không nên lo lắng sao?”

“Chờ một chút, sao mẹ lại không đi cùng cha?” Chuyện này đối với cha mẹ anh mà nói, có thể coi là một chuyện lớn, không có lý mẹ anh không tới.

“Mẹ anh sáng sớm đã đi cứu trợ rồi, cha đã gọi điện thoại rồi, mẹ anh bảo lập tức về đây.”

Đốc Vũ mới nói xong, điện thoại nội bộ liên vang lên tiếng của bà Vương ——

“Viện trưởng, Đốc phu nhân đã tới.”

Đốc Tuyên Hách bất đắc dĩ nhìn cha một cái. “Xem ra, con muốn nghỉ ngơi, còn phải xem ý trời.”

Đầu tiên là bị đụng xe, sau đó là bị cha mẹ thẩm vấn, anh khó được nghỉ ngơi rồi.

. xs8. cn

Hai người ngồi chung một chỗ nhớ lại thời gian trước, cứ như vậy qua một giờ.

Đốc Tuyên Hách đứng ở hai phía, lấy bốn phận con ngoan, phối hợp thỉnh thoảng gật đầu một cái.

“Ta nhớ năm đó Lượng Trúc thật đáng yêu, thường thường chạy theo sau Tuyên Hách”

Cười khô một tiếng, Đốc Tuyên Hách gật đầu. “Có chuyện như vậy.”

“Khi đó Trí Quần không ngại nhà chúng ta có bối cảnh là hắc đạo.”

Đốc Vũ vừa nói xong, vợ ông vỗ vỗ nhẹ lên tay ông. “Đừng nói nữa, ở bệnh viện đừng nhắc tới những chuyện này được không?”

Nhà họ Đốc có xú bối cảnh hắc đạo, nhưng từ khi Tuyên Hách đảm nhiệm chức viện trưởng, thì sự nghiệp hắc đạo đã giao cho người khác quản lý, bây giờ nhà họ Đốc là gia đình bác sĩ.

“Nơi này cũng chỉ có một nhà ba người, sợ gì ai nghe thấy, năm đó Trí Quần không ghét bỏ nhà mình có liên quan tới hắc đạo, coi nhau như bạn tốt, còn thường xuyên trợ giúp chúng ta, thậm chí còn đem hòn ngọc quý trên tay gả cho Tuyên Hách nhà chúng ta”

“Cha, không phải cha xem chuyện này là thật chứ?” Đốc Tuyên Hách mơ hồ cảm thấy chuyện sẽ bị cha mẹ mình làm cho phức tạp, không khỏi lo lắng. “Nói không chừng khi đó bác Thừa, chỉ là muốn dùng phương pháp này khích lệ chúng ta cố gắng gây dựng sự nghiệp mà thôi, bác ấy chắc không có nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng con không thể phủ nhận, bác Thừa đối với nhà chúng ta thật có dạ.” Mẹ anh từng được coi là “phụ nữ xinh đẹp” đa sầu đa cảm.

“Có, nhưng. không phải muốn con lấy thân báo đáp chứ?” Đốc Tuyên Hách lớn như vậy, lần đầu tiên nói chuyện cùng cha mẹ mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

”Ban đầu nếu không phải vì ba con sợ sẽ liên lụy đến nhà họ Thừa, chúng ta cũng sẽ không cắt liên lạc với nhà họ”

A, đều do số phận trêu đùa, nếu như ban đầu chúng ta không lo lắng nhiều như vậy, nói không chừng lúc nhà họ Thừa gặp chuyện, chúng ta đã có thể giúp đỡ một tay.” Lữ Uyển Nghi thấp giọng nhớ lại: “Lượng Trúc đáng thương—— ai, mẹ đi trước xem nó thế nào, không biết nó còn nhớ chúng ta không.”

“Anh nghĩ nó sẽ không quên em đâu.”

“Tuyên Hách, đi, cùng qua thăm Lượng Trúc.” Hai vợ chồng già trước khi ra cửa, không quên nhắc nhở con trai cùng đi.

“Ai da, bụng của con không quá thoải mái, e rằng phải vào toilet trước đã.”

“Không sao, chúng ta chờ con.”

“Có thể. hơi lâu.”

“Nhanh lên một chút đi, chúng ta ở chỗ này đợi con.” Lữ Uyển Nghi kiên quyết phải đợi con trai đi cùng.

Độc Tuyên Hách không muốn vào lúc này, cả hai người phụ nữ đều đa sầu đa cảm, vừa gặp nhau, sẽ mất đi lý trí, việc chung thân đại sự của anh rất có thể vì vậy mà bị định đoạt Đây thật là một chuyện còn kinh khủng hơn việc không được nghỉ ngơi.

Độc Tuyên Hách xoay người, như một làn khói đi vào phòng rửa mặt, tính toán có thể trốn được bao lâu thì bao, nói không chừng hai người chờ không được, sẽ tự động rời đi.

Xách theo thùng nước, Tang Á Ly theo sự phân công của quản lý, đi vào trong phòng vệ sinh trưởng.

Quản lý chỉ vào phòng rửa tay nói với cô: “Cô qua bên kia lau dọn.”

“Vâng”

Đi vào phòng rửa tay chuyên dụng của vệ sinh trưởng, Tang Á Ly mới bình tĩnh vì sao cô lại may mắn như vậy, có thể chỉ sau một giờ từ khi bị ông chủ tiệm bán hoa đuổi việc, đã có thể tìm được việc làm.

Công ty vệ sinh, toàn bộ công ty, từ tổng giám đốc, trưởng phòng, nhân viên tạp vụ đều là một người, quản lý nói nếu trong một tháng mà cô làm không tốt, đừng nghĩ tới tiền lương.

Xách tới vòi nước, Tang Á Ly nhìn vào gương trong phòng rửa tay, khẽ nở một nụ cười.

Quản lý này cũng thật lạ, tự mình không làm, lại bảo cô vào dọn, nhưng không sao cả, quan trọng là, cô đã có thể tìm được một công việc.

Công việc có khổ nữa, cô cũng chịu được, cô sẽ bản lĩnh hơn.

Cố gắng, cố gắng, cố gắng lên!

“Tang Á Ly, đừng quên mi đã nói, trước khi hai lăm tuổi, phải kiếm được một trăm vạn!” Tang Á Ly chỉ lấy gương nhắc nhở mình.

Sau khi tự động viên mình, khom người, mở vòi nước, quay người lại, cửa toilet tự động mở ra, tinh thần cô phần chần chừ vòi nước hướng vào trong ——

“A ——”

Xong rồi!

Chết!

Hỏng rồi!

Toàn thân ướt sũng, Độc Tuyên Hách bước ra, anh trừng mắt nhìn xem ai dám phun nước vào người anh, tròn mắt khi nhìn thấy cô: “Cô còn chơi chưa đã sao?”

“A!”

Sau khi nghe anh nhắc nhở, cô sợ quá quăng luôn vòi nước, khom người vội vàng tắt nước.

Ngồi dậy, cô ngẩng đầu hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Tôi đi toilet.”

Cô tròn mắt nhìn anh: “Tôi muốn hỏi tại sao anh lại ở chỗ này?”

Độc Tuyên Hách không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Bên ngoài. có người không?”

“Có, có một người, quản lý công ty vệ sinh của tôi.”

“Công ty vệ sinh? Cô đã tìm được việc làm?” Anh nhìn trang phục của cô đúng là đồng phục của công ty vệ sinh.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, Tang Á Ly đắc ý: “Đương nhiên. Đây, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, tại sao anh lại.”

Tang Á Ly mới nói được nửa câu, thì nghe thấy có người gõ cửa phòng tắm.

Chị Vương đẩy cửa phòng tắm, thấy toàn thân ướt sũng của Đốc Tuyên Hách, chị ta sợ há hốc mồm.

“Viện trưởng, sao cậu. lại bị vậy. . .”

“Có chuyện gì sao?” Ngược lại Đốc Tuyên Hách lại tỏ ra rất ung dung.

“Ách, mẹ cậu muốn cậu sang đó.”

“Chị cũng thấy đấy.” Mở hai tay, hai hàng nước từ tay áo phía dưới nhỏ ra, ướt sũng: “Tôi phải thay quần áo, sấy tóc. cần một chút thời gian.”

Chị Vương gật đầu, nhưng chị ta liền nhìn về phía cô gái của công ty vệ sinh: “Cô làm việc sao vậy, không ai nói cho cô biết viện trưởng ở trong này sao?”

“Dạ, không có.” Tang Á Ly thấp giọng trả lời.

“Cô.”

“Được rồi, chị Vương, không phải là lỗi của cô ấy, chị hãy qua bên cha mẹ tôi trước đi, nhân tiện nói với họ, nếu họ có việc cần làm thì cứ đi, không cần chờ tôi.”

“A, rồi.” Chị Vương hồ nghi đánh giá Tang Á Ly: “Cô kia.”

“Cô ấy còn chưa quét dọn xong, dĩ nhiên phải ở lại.”

“Được, tôi đi trước.”

Chị Vương vừa đi, người quản lý vẫn đứng ở bên ngoài từ nãy vội vàng đi vào xin lỗi Đốc Tuyên Hách.

“Viện trưởng, thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô ấy mới tới, cho nên.” Quản lý lấy thái độ khúm núm, chỉ còn thiếu chút nữa là nằm xuống đất dập đầu.

Tang Á Ly sững sờ, thật hận mình không mang quyển sổ nhỏ, nếu không nhất định cô sẽ ghi lại cách ứng biến của quản lý, làm thành bút ký.

Quả nhiên là gặp phải đại gia lớn hơn, vừa rồi còn vênh mặt hất hàm sai khiến cô, giờ thì khúm núm.

“Cô ấy làm rất tốt, tôi đang định đưa thêm tiền thưởng cho cô ấy.” Anh đang lo nên dùng lý do gì để trì hoãn việc đi gặp mẹ anh, lỗi của cô, vừa đúng lúc giúp anh có lý do trì hoãn.

Nghe vậy, cô thốt lên: “Anh điên rồi à!” Thấy quản lý trừng mắt nhìn cô, cô lập tức nói lại, “Ách, không phải, tôi muốn nói, viện trưởng anh. anh thật tốt.”

“Dạ dạ dạ, viện trưởng thật là người rộng lượng.” Nhất thời quản lý hóa thân làm Tiểu Lý Tử.

Đốc Tuyên Hách không để ý hấn ta, chỉ hướng Tang Á Ly nói: “Cô tới phòng nghỉ của tôi quét dọn, nhân tiện mang giúp tôi một bộ đồ tới đây.”

“Tôi?” Cô rất muốn kiếm tiền, nhưng thật sự cô không quen bị anh sai bảo.

“Viện trưởng bảo cô đi, cô hãy đi nhanh chút đi!”

“A ——”

“Thật không nhìn ra anh là viện trưởng!” Vừa vào đến phòng nghỉ ngơi của viện trưởng, thấy Đốc Tuyên Hách cởi áo sơ mi ra, nhìn thấy anh ở trần, Tang Á Ly xấu hổ lập tức quay mặt đi.

“Thế cô cảm thấy tôi giống cái gì?” Dem dây lưng để trên tay của cô, anh hỏi.

“Uy. Anh. Anh có thể vào phòng tắm cởi được không a!” Thấy dây lưng cũng được bỏ ra, Tang Á Ly cúi mặt, nói.

“Xin gọi tôi là viện trưởng.” Anh cố ý đứng ở sau lưng cô, để cho cô càng khẩn trương.

Hít một hơi thật sâu, vì muốn kiếm một chút tiền, Tang Á Ly nên học cách cúi đầu. “Đúng vậy, viện trưởng, có thể mời đi vào phòng tắm được không?”

Cô cảm thấy sau lưng mình bao phủ một ma lực vô hình, dần dần xâm nhập vào cô, làm cô muốn ngất đi, có chút không thở nổi, có chút nóng lên.

“Xem ra cô. rất khẩn trương?” Anh đến gần cô một chút, toàn thân cô tỏa mát ra một loại hương làm cho người ta không tự chủ được. “Cô chưa có bạn trai?”

Có khả năng sao? Hình như không có khả năng. Cô khá thùy mị.

“Người nào. người nào. người nào nói, tôi cũng có bạn trai. bạn trai. vô cùng. nhiều.” Chính cô cũng thấy chột dạ.

Bị anh hỏi như vậy, cô mới nghiêm túc nghĩ, trước đây cô bận đi làm kiếm tiền, cộng thêm thỉnh thoảng bà nội cùng thím dạy bảo, thật sự đối với khái niệm “Bạn trai” này, cô đúng là không có.

“Là vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì sức quyến rũ của tôi quá lớn, cô không chống đỡ nổi, mới có thể khẩn trương như vậy?”

“Có phải anh đang dán vàng lên mặt mình rồi hả?”

Cô vừa quay đầu lại, môi của hai người ở giữa không trung, chỉ cách có một milimet.

Khi hơi thở nam tính của anh sắp bao phủ hết mặt cô, tiếng gõ cửa vang lên, làm cô giật mình lùi lại một bước.

Người ngoài cửa còn chưa vào cửa, đã nói: “Viện trưởng, cô Thừa bị ới, cha ngài muốn viện trưởng qua đó một chuyến.” Đứng ở ngoài cửa là chị Vương.

“Tôi nghe rồi, sau khi thay đồ xong, tôi sẽ lập tức qua đó.”

Đốc Tuyên Hách xoay người, đi tới tủ quần áo lấy ra một bộ, thu lại khuôn mặt nghiêm túc.

“Cô vẫn muốn nhìn tôi?” Vừa mặc áo sơ mi, anh vừa nhìn về phía Tang Á Ly đứng cách anh không xa, giống như vẫn còn ở trong sương mù không tìm được đường ra. “Tôi sẽ không để bụng việc cô nhìn, nhưng xin cô đừng nên hét lên.”

Dứt lời, động tác của anh nhanh chóng đã cởi quần dài ướm sũng ra.

Chưa kịp hiểu ý tứ trong câu nói của anh, thì anh đã cởi quần ra, Tang Á Ly chỉ kịp xoay người, khuôn mặt ửng hồng.

Vừa rồi cô còn nghĩ bọn họ giống như trong phim thần tượng, đôi môi lướt qua nhau, sau đó thì sẽ có một nụ hôn nóng bỏng — trước khi xoay người, cô đã nhìn thấy cặp đùi săn chắc của anh.

A, trời ạ, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì?

Hai tay che kín mặt, hôm nay không phải ngày cô Tang Á Ly phát xuân chứ, sao lại nghĩ tới chuyện đó?

“Cô đang nghĩ cái gì?” Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, trước khi ra cửa, anh rất tự nhiên nắm lấy tay cô. “Bình tĩnh lại!”

“Đi? Đi đâu?” Đột nhiên anh cầm tay cô, cô cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, máu lưu thông mạnh, huyết áp lên cao.

Cô hỏi như vậy, làm anh cũng tự hỏi mình.

Nheo lại mắt, anh nhìn kỹ cô.

Tại sao anh lại nắm lấy tay cô? Vừa rồi khi kéo tay cô, anh coi cô như người nhà, khi anh đi giải quyết việc khẩn cấp, thì nhất định cô phải cùng đi với anh.

Nói một cách khác, anh coi cô như trợ lý của mình, nhưng cũng không phải, ít nhất so với chị Vương cô trẻ tuổi, xinh đẹp, lại. . . . lại làm cho anh cảm thấy hứng thú.

Bị ánh mắt lấp lánh tỏa sáng đen nhánh của anh nhìn mình, mặt cô nóng lên, cúi đầu xấu hổ, ánh mắt dừng lại ở chỗ tay anh nắm, nụ cười xấu hổ, không kiềm chế được nở trên môi cô.

Ngoài cửa chị Vương còn chưa đi, tiếng gõ cửa lần nữa vang lên. “Viện trưởng, cậu đã xong chưa?”

Thấy chị Vương giục, Đốc Tuyên Hách liền buông tay ra, tìm một lý do thích hợp để trả lời cô.

“Cô đi cùng tôi, bệnh nhân ói ra sàn nhà, cũng phải có người dọn dẹp.” Không thể tùy tiện nói cho cô biết, là do vô thức mà kéo cô đi cùng được. “Đi mau!”

Đốc Tuyên Hách bước ra cửa phòng nghỉ ngơi của viện trưởng trước, cùng đi với chị Vương, khi rời khỏi, không nhìn thấy một mắt oán thán dõi theo, trừng mắt nhìn bóng lưng anh tuần của anh.

Tang Á Ly bĩu môi, trong lòng nói thầm. Cái gì! Thì ra anh ta kéo tay cô, chỉ vì muốn cô dọn dẹp sản phẩm nôn ra của bệnh nhân?

Vậy thì chỉ cần nói là được rồi, đâu cần phải kéo tay cô, còn nhìn cô thâm tình nữa. hại tim của cô đập loạn.

“Cô đang thất thần gì vậy? Còn không mau đi!” Tên quản lý hét lên. “Ngộ nhờ việc đó bị mất, tôi sẽ tìm cô tính sổ.”

“A.”

Đẩy xe vệ sinh đi, Tang Á Ly nhìn quản lý rầu rĩ.

3. Chương 3

“Thật là vất vả ọi người, cô gái này thật hiếm thấy, còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, mà lại làm công việc vệ sinh vất vả cực khổ. Ai mà cưới được cô ấy làm vợ, chắc là kiếp trước phải tu nhiều lắm.” Lữ Uyển Nghi liền tiếp khen ngợi Tang Á Ly khi thấy cô cầm khăn lau giường bệnh mà không kêu khổ.

“Đâu có, đâu có, đây là việc chúng ta nên làm.” Tang Á Ly mỉm cười đáp lại, nhưng trong lòng đang mắng Đốc Tuyên Hách máu lạnh đứng ở bên cạnh.

Nếu như không phải là do anh ta “Khích lệ” ông chủ tiệm hoa đuổi việc cô, cô cũng đâu phải tới đây làm nhân viên vệ sinh!

Chỉ là, cô cùng quản lý công ty vệ sinh dọn dẹp ở trong bệnh hạng nhất đồng thời, nguyên nhân vợ chồng lão viện trưởng coi trọng bệnh nhân này, mặc dù không nghe toàn bộ, nhưng đại khái cô cũng hiểu được.

Tóm lại một câu, cha của bệnh nhân Thừa này với gia đình họ là ân nhân và cũng là bạn tốt —— hai nhà từng có hôn ước.

Người trên giường bệnh ho hai tiếng, bà Đốc vừa mới khen cô, lập tức vuốt lấy ngực người bệnh.

“Lượng Trúc đáng thương, con yên tâm, bác nhất định sẽ chăm sóc con.” Mặc Lữ Uyển Nghi hơi đỏ, thỉnh thoảng lại an ủi người bệnh.

Tang Á Ly liếc trộm người nằm trên giường vài lần, một loại tâm trạng phức tạp đang nảy sinh trong lòng.

Người nằm trên giường bệnh, yếu ớt như cành liễu trong gió, cô là phụ nữ nhìn, cũng thấy thương, huống chi họ là người một nhà, nhất là —— anh ta.

Nhưng, khi biết anh ta và người này đã có hôn ước, trong lòng cô có cảm giác khó chịu, bức bối thật.

Kéo ghế chuẩn bị lau chùi, tầm mắt cô vô tình tiếp xúc với ánh mắt của anh.

Lần này, cô không tự mình đa tình nữa, cho là trong ánh mắt anh ta nhìn cô có chút tình ý!

Cô nghĩ, chắc anh ta lại đang cười nhạo vì cô là một người làm vệ sinh. Trùng mắt nhìn anh ta một cái, rồi cô lại tiếp tục làm việc của mình.

Nhận ra được ánh mắt không mấy thiện cảm vừa rồi của cô, anh cảm thấy oan uổng, nhưng chợt nghe được một chuyện, làm cho hai mắt của Đốc Tuyên Hách mở to, tay chân cứng đờ.

“Lượng Trúc, con an tâm dưỡng bệnh, vừa rồi Tuyên Hách nói, nó muốn lấy con, con đừng có làm việc gì đại dột nữa, đáp ứng chúng ta, có được không?”

“Mẹ ——” Đốc Tuyên Hách sững sờ nhìn mẹ mình. “Con. con có. nói sao?”

Anh không dám từ chối trực tiếp, vì cảm xúc của Thừa Lượng Trúc không ổn định, dù trong lòng anh biết cảm xúc bất ổn của cô, không phải do anh gây ra, nhưng thân là viện trưởng, anh phải có nghĩa vụ bảo vệ tất cả bệnh nhân trong bệnh viện, ít nhất, anh không thể dể thương cô.

“Đương nhiên là có, ba con cũng nghe thấy, có đúng không?” Lữ Uyển Nghi kéo chồng mình vào cùng một trận tuyến.

“Đúng, đúng vậy, Tuyên Hách sẽ cưới con.” Đốc Vũ gật đầu một cái.

Nghe được điều này, Tang Á Ly kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Đốc Tuyên Hách, mặc dù cô là người ngoài, cũng không biết mình với người ta có liên quan gì, nhưng khi nghe thấy anh muốn vợ, không hiểu sao trái tim cô như bị ai nhéo thành bánh quai chèo, làm lòng cô đau nhói.

“Cha ——”

Có thể nhìn ra được, có người còn kinh ngạc hơn cô.

Một loại khoái cảm báo thù dần dần xông lên, từ tĩnh mạch chủ, động mạch, tĩnh mạch phổi, động mạch phổi nổi thẳng hướng nhéo thành bánh quai chèo, thanh âm ngọt ngào vui vẻ cứ như vậy bật thốt lên ——

“Viện trưởng, anh thật vĩ đại, thật khiến người khác khâm phục.” Tang Á Ly đắc ý, mang theo nụ cười ngọt ngào. “Tôi tin cô Thừa ở cạnh anh sẽ được chăm sóc tốt, bệnh của cô ấy nhất định sẽ nhanh chóng khỏi.”

Đoạn thoại này là cô học anh lúc trước đã “Khích lệ” ông chủ tiệm hoa đuổi việc cô.

“Đúng đúng đúng, không sai, cô gái này nói rất đúng!” Lữ Uyển Nghi cảm động chỉ kém không có vỗ tay khen thưởng. “Ách, cô tên gì?”

“Tôi sao?” Đem tay Tang Á Ly cầm cây lau nhà, chỉ vào mình, chợt cảm thấy không ổn, lập tức đem cây lau nhà để xuống. “Xin chào bà, tên tôi là Tang Á Ly, xin được chỉ giáo.”

“Thật là một cô gái tốt! Chẳng những người đẹp, miệng cũng ngọt.”

“Cám ơn.” Tang Á Ly cười ngọt ngào, ánh mắt đắc ý, cổ ý quét về phía gương mặt tuần tú đang bị mây đen tầng tầng lớp lớp che phủ.

Cô không thể không thừa nhận, dù trên khuôn mặt kia có biểu hiện sắc thái gì, thì vẫn làm mê đắm chết người!

“Anh Tuyên Hách ——” khi hai người đang sử dụng ánh mắt trách đối phương thì người trên giường bệnh, kêu lên: “Anh không cần. Không cần khó xử.”

“Lượng Trúc ngốc, có thể lấy được Tuyên Hách là may mắn, hơn nữa Tuyên Hách rất bận, căn bản không có thời gian tìm bạn gái, nó vẫn chờ con.” Nhìn Thừa Trúc ốm yếu trên giường bệnh, Lữ Uyển Nghi đau lòng, bà đã ôm Lượng Trúc nhiều năm, nhiều năm yêu thương.

Độc Tuyên Hách ngồi ở giường bệnh bên cạnh, cái người nhiều năm nay anh gọi bằng “Mẹ”, anh thật nghi ngờ, mẹ hẳn có phải bị người nào đánh tráo rồi, sao hôm nay liên tục nói dối làm anh phải giật mình, dĩ nhiên, cha anh cũng trong đội ngũ nói dối.

Dời ánh nhìn, dừng lại ở ánh mắt khiêu khích của Tang Á Ly.

Cô gái này, đâm hỏng hai chiếc xe yêu thích của anh, còn không biết điều đẩy anh vào hố lửa.

Không phải anh cảm thấy Lượng Trúc không tốt, cũng không phải vì cô có bệnh mà không muốn cưới cô, chỉ là, cô ấy có tâm sự trong lòng, anh đã từng hỏi nhiều lần, cô cũng không nói, nhưng anh đoán, trong tâm sự đó, chắc chắn có người đàn ông cô yêu.

Chỉ vì có chút đồng cảm với tâm sự của cô, thật lòng chỉ muốn an ủi cô, muốn dùng chăn bông ấm áp ủ ấm cô, nhưng trong lòng đã bị thương đến mức giá lạnh, rất lạnh, nên dù nhiều lần hơn nữa cũng không thể làm ấm cái hầm băng trong lòng của Lượng Trúc.

“Anh Tuyên Hách ——”

“Lượng Trúc, con không cần nói gì thêm, Tuyên Hách vẫn chưa có bạn gái, bác vẫn đang lo không biết đến bao giờ nó mới chịu lấy vợ, giờ con xuất hiện, hai bác.”

“Mẹ.” Độc Tuyên Hách thật sự không thể nghe tiếp, nếu anh mà không lên tiếng, sợ rằng hôm nay mẹ anh sẽ được toàn bộ Đài Bắc này công nhận là đệ nhất nói dối. “Thật ra thì con đã tìm được người để kết hôn rồi.”

Vừa nói xong, Lữ Uyển Nghi kinh ngạc há hốc mồm lưỡi cứng lại, Độc Vũ nhíu mày, không nói lời nào, yên lặng xem tình hình, còn Tang Á Ly cũng giữ im lặng, “cố gắng” làm xong việc.

Cô dùng lực lau, trong đầu thì mắng anh ta —— anh ta đã có người để kết hôn? Hừ, thật giống nói đùa, người nào mà gả cho anh ta đúng là gặp xui xẻo!

“Sao. không đưa bạn gái về nhà.” Vẫn không ai lên tiếng, không khí bên trong phòng bệnh có chút xấu hổ, Độc Vũ không thể làm gì khác hơn là lên tiếng phá vỡ bầu không khí đó.

Độc Tuyên Hách rất nhẹ nhàng trả lời vô cùng tự nhiên: “Bởi vì cô ấy rất hay xấu hổ, con đã hẹn cô ấy mấy lần về nhà mình, nhưng cô ấy đều nói là chưa chuẩn bị tâm lý xong, sợ khấn trương quá, làm ấn tượng đầu tiên về cô ấy trong mắt bố mẹ không tốt.”

Anh vừa nói, ánh mắt cũng hướng về Tang Á Ly.

Cùng lúc đó, khi nghe được lời của anh, Tang Á Ly thấp giọng chế nhạo: “Sợ khấn trương quá, làm ấn tượng đầu tiên về cô ấy trong mắt bố mẹ không tốt. Hừ, làm bộ.”

“Cô ấy còn nói, để giúp chia sẻ công việc với con, cô ấy định đi học y.” Anh thừa nhận, anh có phong thái giống mẹ, chắc hôm nay Đài Bắc sẽ phong cho cả hai mẹ con anh đệ nhất nói dối. “Còn nữa..., cô ấy cũng ghi danh vào lớp học nấu ăn rồi, chứng tỏ sau khi lấy con, cô ấy sẽ là một người vợ hiền dâu thảo.”

“Vô vị, buồn nôn.” Tang Á Ly càng nghe càng cảm thấy trong lòng rất khó chịu, thấp giọng nói.

“Thật ra thì, hôm nay cô ấy cũng tới.”

Vừa nói xong, Lữ Uyển Nghi há hốc mồm cứng lưỡi, mãi mới nặn ra được: “Cô ấy. Cô ấy đang ở đâu? Vẫn còn ở trong bệnh viện chứ?”

“Cô ấy đang ở đây.” Dứt lời, Độc Tuyên Hách tiến lại gần Tang Á Ly, nắm tay, đan mười ngón tay với nhau, hơn nữa còn dịu dàng nói với cô: “Em đã gặp cha mẹ anh rồi, họ đều là người tốt, đúng không?”

Tang Á Ly ngây người gật đầu. Đối với hai vợ họ Độc, đúng là người đáng yêu tốt bụng.

Chỉ là. Anh ta sao phải nắm tay cô, còn đan tay vào nhau nữa?

Bị ánh mắt dịu dàng, giọng nói êm tai, bàn tay mềm mại, đã lấy đi lý trí của Tang Á Ly, nhất thời quên mất vấn đề mà bọn họ đang nói tới, cho đến khi bị anh ôm, đứng ở trước mặt mẹ anh, thông báo về mối quan hệ của họ, lý trí của cô mới được đánh thức ——

“Mẹ, cô ấy chính là bạn gái của con, tên là Tang Á Ly, cô ấy nói với mẹ rồi.”

Sau khi Đốc Tuyên Hách giới thiệu với mẹ anh ta xong, Tang Á Ly ngây người tại chỗ, lúng túng cười.

Từ lúc nào mà cô trở thành “người sắp kết hôn” với anh ta? Còn tính đến chuyện đi học y? Và ghi tên tham gia học nấu ăn nữa?

Anh ta là ma quỷ!

Cô chưa từng nghĩ tới những chuyện đó —— nếu như anh ta muốn đi học, cô sẽ nhiệt tình giúp anh ta đi đăng ký.

Khẽ liếc nhìn anh ta, trên khóe miệng vẫn còn hiện lên nụ cười tà ác, rõ ràng muốn cô nhìn thấy ——

Muốn chết, mọi người cùng nhau chết! Thoát khỏi đại ác ma ở bệnh viện, Tang Á Ly lê tấm thân mệt mỏi đi theo quản lý tới công ty khác quét dọn.

Mặc dù cô đã nói 1056 lần câu “Tôi không phải bạn gái của viện trưởng”, nhưng quản lý vẫn nhận sai một trăm lần, cũng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nịnh bợ nào.

“Cô Tang, công ty này rất lớn, chỉ là, cô yên tâm, tôi sẽ quét dọn.”

“Như vậy sao được? Tôi. tôi còn muốn kiếm tiền.”

“Người như cô Tang thật hiếm thấy, đã có bạn trai là viện trưởng rồi, còn muốn tự mình kiếm tiền.”

Thái độ của quản lý thay đổi 180°, đây cũng không phải là không tốt! Chỉ là vô mông ngựa quá mức, có thể quản lý không cảm thấy gì, nhưng cô cảm thấy hấn ta vì muốn giữa được công việc mà dối trá, hèn mọn.

“A, kia, tôi nên lên tầng trên quét dọn? ”

Mặc dù cô đã rất mệt mỏi, nhưng cô không thể lấy thân phận giả “bạn gái viện trưởng”, không làm việc mà vẫn có tiền.

“Ách, cái này. A, cô nên lên phòng tổng giám đốc quét dọn thì hơn.” Quản lý suy nghĩ một chút rồi nói.

“Không phải quét dọn toilet trước sao?” Cô nhớ đến lúc ở bệnh viện hấn ta giao việc cho cô. Với thân phận bạn gái viện trưởng, cũng không có nhiều ưu thế, cũng không phải bị đi dọn toilet nữa.

“Không phải, không phải.” Quản lý nhanh chóng giải thích.“Tôi nào dám để cho thân thể nghìn vàng của cô vào dọn toilet? Tôi qua đó quét dọn là được rồi, cô.cô chỉ cần lau qua bàn ghế của tổng giám đốc là được rồi.”

Từ lúc nào mà cô biến thành thân thể nghìn vàng? Mặc kệ, dù sao cũng làm công việc, kiếm được tiền là tốt rồi.

“Vây, tôi qua bên kia!”

“Mời.”

. xs8. cn

Hết giờ làm, trong công ty chỉ còn vài người chưa muốn về, nói chung không có nhiều người, đương nhiên trong phòng tổng giám đốc cũng không có bóng người, vì muốn công ty quét dọn tới, nên cửa không khóa.

Tang Á Ly đi vào, cô lau lau, quét quét, sau nửa giờ đồng hồ, đại khái đã dọn sạch sẽ, chỉ là, công việc quét dọn không được thoải mái, bận rộn cả chiều, không có thời gian để nghỉ, cô cảm thấy rất mệt.

Dù sao cũng không có người, cô ngồi tạm lên ghế của tổng giám đốc.

Trên bàn đã được dọn sạch sẽ, cô định gục xuống bàn, muốn nghỉ ngơi.

Nhưng vừa nhắm mắt lại, cô liền nghĩ đến chuyện xảy ra ở bệnh viện, Đốc Tuyên Hách nắm tay cô, mười ngón tay đan xen vào nhau, tuyên bố với mọi người cô là bạn gái của anh ——

Giờ nhớ lại, tâm trạng cô thật mâu thuẫn.

Cầm giác khi anh cầm tay cô, giống như bọn họ thực sự là một đôi uyên ương, nhưng cô biết anh chỉ lợi dụng cô, không muốn cô thoải mái, muốn kéo cô cùng chết chìm.

Lúc đó, cô cảm thấy rất lúng túng khi đứng trước mọi người, nhưng sau khi nhận được một cuộc điện thoại, anh một mình rời đi, để cô một mình đối mặt với cha mẹ anh, còn cả sự nịnh bợ của quản lý nữa.

Thảm nhất chính là, mẹ anh mời cô qua phòng viện trưởng, sau gần một giờ nói “nghĩa lớn”, nội dung chính là muốn cô thương cho bệnh máu trắng của Thừa Lương Trúc, mà để Tuyên Hách lấy Thừa Trúc.

Nói thật, bà Đốc cũng làmoojt người tốt, vì cô mà suy nghĩ, cũng an ủi cô..., còn muốn bồi thường cho cô . . . lời nói cuối cùng, cô còn suýt tưởng mình chính là bạn gái của Tuyên Hách nữa.

Mãi đến lúc cô gật đầu, đồng ý cho hôn sự của Thừa Trúc và Tuyên Hách, bà ấy mới cảm động rơi lệ mà cho cô đi.

Nhắm mắt lại, môi cô nâng lên một nụ cười. Nếu như Đốc Tuyên Hách biết “bạn gái” này, đã thay anh đồng ý hôn sự, không biết anh sẽ tức điên không? Thật sự muốn xem biểu hiện lúc đó của anh.

Thật lạ, cô vừa tức anh, nhưng cũng rất muốn thấy bóng dáng của anh.

Thật ra cô cũng không hi vọng anh cưới người khác, sợ dĩ gật đầu đồng ý bà Đốc, một phần vì muốn thoát thân, một phần vì nghĩ mình chỉ là người ngoài, cho dù anh có lấy cô ra làm bia đỡ đạn, sớm muộn gì bố mẹ anh cũng biết họ không có mối quan hệ gì Nói chung, anh sẽ lấy người nằm trong phòng bệnh hạng nhất đó không?

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi cô hoàn toàn biến mất.

Ai, thôi, suy nghĩ nhiều làm gì cho phiền não, tốt nhất là nghỉ một chút, có ích cho tinh thần, chút nữa còn phải làm việc tiếp.

Đang lúc Tang Á Ly có ý nghĩ xấu, muốn ngủ một chút, cảm thấy có người tới phía sau lưng cô, khom người lại gần, đang muốn —— nhúng chàm cô sao?

Cô mở trừng mắt, quay người lại định vung ra một cái tát, tới đầu người, lại bị người đó nhẹ nhàng cầm lấy tay

“Anh ——” Đốc Tuyên Hách? Tại sao anh lại ở chỗ này?

“Cô là ai? Sao cô lại ở chỗ này?”

Tang Á Ly vẫn còn đang kinh ngạc tròn mắt nhìn Đốc Tuyên Hách, một giọng nữ, sắc nhọn vang lên.

Lúc cô quay đầu lại tìm xem chủ nhân giọng nói thì đồng thời giọng của anh cũng vang lên.

“Thư ký Thẩm, không có việc gì, giờ cô có thể tan ca.”

Thư ký Thẩm nhìn Tang Á Ly một cái, rồi đem tài liệu đặt lên bàn. “Tổng giám đốc, vậy tôi về trước, hẹn gặp lại.”

Sau khi thư ký Thẩm đi rồi, Tang Á Ly quay đầu lại, ngửa đầu trừng mắt nhìn Đốc Tuyên Hách, một ngón tay giờ lên chỉ vào anh, hai mắt như sắp lồi ra.

“Anh —— tổng giám đốc! ?”

Tang Á Ly nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ không? Nếu không, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy? Cô quét dọn ở phòng viện trưởng thì anh là viện trưởng; cô dọn ở phòng tổng giám đốc, anh lại biến thành tổng giám đốc. Vậy nếu như cô may mắn đến phủ tổng thống quét dọn, không khéo anh lại biến thành tổng thống hả?

“Là tôi” Anh biết vì sao cô kinh ngạc.

“Anh có vẻ rất bận rộn nhỉ?” Cô không dám tin nhủu mầy.“Lúc là viện trưởng, lát sau là tổng giám đốc.”

“Chỉ có em hiểu được anh —— anh cũng cảm thấy mình rất bận rộn.”

Cô trừng mắt liếc nhìn anh, khi anh muốn dựa gần cô, giả bộ thân mật với cô thì cô bỗng đứng dậy, rời chỗ ngồi.

“Anh làm trò, tôi còn chưa tính toán với anh đâu!” Tang Á Ly lườm anh, hai tay chống nạnh, mặt giống mụ dạ xoa.

“Nói đến tính sổ, anh mới nghĩ ra. đợi chút.” Đốc Tuyên Hách từ trên bàn, lấy ra hai tờ hóa đơn sửa xe giơ ra. “Cho em.”

Anh muốn biết cô sẽ tính toán như thế nào về món nợ này, nên anh giả ngu đưa tờ hóa đơn ra trước mặt cô.

Vừa nhìn thấy hai tờ hóa đơn sửa xe, cảm giác tức giận, lập tức giảm đi một nửa. “Anh. không có làm giả hóa đơn chứ?”

Mặc dù không có quá nhiều tiền, nhưng đối với một người mới vừa thất nghiệp, lại không có đồng nào, thì với hơn một vạn đồng tiền sửa xe, quả thực là một nợ lớn.

“Anh vừa là bác sĩ, vừa là chủ tịch tập đoàn này, có cần vì một chút tiền này mà phải làm giả hóa đơn sao?” Anh ngồi trên ghế, cầm tài liệu mà thư ký vừa mang tới, lướt qua một lần.

Điều này cũng đúng á!

Chấp nhận cắt hóa đơn đi, cô lúng ta lúng túng nói: “Chờ tôi có tiền, nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Anh không nói gì, trên thực tế, anh cũng không nhìn cô, giống như không còn quan tâm tới hai tờ hóa đơn đó nữa. Đối với cô đây là một chuyện nha! Chỉ là, cá vẫn là cá, tôm vẫn là tôm, quạ không thể nhập làm một với phượng hoàng được.

Tóm lại, cô muốn tính sổ chuyện anh tự tiện kéo cô rồi bảo cô là bạn gái anh.

“Anh ——” cô vừa lên tiếng, đột nhiên anh ngẩng đầu lên, cặp mắt sâu thẳm đen nhánh, làm rối loạn tâm tư cô, làm cô há miệng một lúc, không biết nên nói gì tiếp.

“Anh cần phải cảm tạ em. Đúng lúc có em, bằng không hôm nay ở bệnh viện, anh không biết làm thế nào để thoát thân.”

Về mặt lúc anh nói rất thành khẩn, giống như muốn đưa cho cô một phần quà lớn, biểu hiện cảm ơn cô . . . cảm động tới rơi nước mắt —— tình cảnh này, cô không biết làm thế nào để đáp trả.

“Ách, không có gì á..., thật ra thì.” Cô quyết tâm, đem chuyện sau khi anh rời bệnh viện, nói cho anh biết “sự thật”. “Ừm, sự thực, tôi. tôi đã đồng ý với mẹ anh, muốn muốn anh cùng . . . cùng cái đó.”

Cô nơm nớp lo sợ, anh càng nghe sắc mặt càng đen lại. “Em đồng ý hôn sự của anh với Thừa Lượng Trúc! ?”

“Đúng. đúng như điều anh vừa nói, chính là như vậy.” Hồng! Cô không cầm theo cây lau nhà sao? Có cây lau nhà là vũ khí, ít nhất khi anh tức giận muốn giết người diệt khẩu thì cô có thể chống trả, sẽ không có chết oan.

“TANG. Á. LY.” Từ trong cổ họng Đốc Tuyên Hách gầm lên gọi tên cô.

“Là tôi, sao vậy?” Cô cố gắng kèm chế nhạo nỗi sợ hãi trong lòng.

Bỗng nhiên anh đứng dậy, làm cô hoảng sợ trong nháy mắt, thân thể to lớn kia. đã đứng sừng sững trước mặt cô. “Em có biết em tự tiện đáp ứng mẹ anh, chuyện càng trở nên khó khăn hơn không?”

“Là Là do anh tự gây ra mà!” Hai tay cô ôm ngực, trừng mắt nhìn anh. “Nếu như anh không có kéo tôi cùng xuống, tự mình chuẩn bị, tôi cũng sẽ không phải nghe lời khuyên của mẹ anh, cùng mẹ anh quyết định chuyện hôn nhân của anh.”

Anh nhìn cô, thật lâu, sau đó, nụ cười khổ xuất hiện trên môi. “Không phải anh chuẩn bị, mà anh có việc gấp bên này cần xử lý, hơn nữa anh yên tâm để em lại bệnh viện, vì thấy em thông minh, hết sức thông minh, có trí tuệ của rồng sẽ xử lý được những chuyện nhỏ đó.”

Bị anh liên tiếp khen, Tang Á Ly xấu hổ cúi đầu. Bề ngoài của cô, thật sự trông thông minh như lời anh nói sao?

Biết rõ là anh đang nói chuyện hoang đường, nhưng cô vẫn cảm thấy rất kích động một chút.

“Thì ra anh không có tấm lòng nhân từ của bác sĩ, biết người ta bị bệnh máu trắng, nên không dám cười!” Kích động thì có, nhưng không chọc anh một câu, miệng cô sẽ mất chức năng nói mất.

“Lợi dụng sự cảm thông, nói không chừng sẽ làm ọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.” Ánh mắt anh sáng lên. “Nếu như đã quyết định hôn sự giữa anh và Lương Trúc rồi, thì em cũng đừng nghĩ sẽ thoát thân.”

“Liên. liên quan gì tới tôi?” Cô cảm thấy sợ hãi lui một bước.

“Anh nói liên quan, thì là liên quan tới em!”

Bước một bước dài, anh cúi đầu, đôi mắt mở tròn to, đôi môi đỏ mọng khê hé mở, anh liền ấn xuống đôi môi đó một nụ hôn đánh dấu cô không thể thoát khỏi anh.

4. Chương 4

“. Cái công ty này là những anh em vào sinh ra tử trước kia của cha anh, muốn làm việc đứng đắn mà thành lập nên.”

“Các anh là. xã hội đen?”

”Có thể nói như vậy. Cha và ông nội anh từng là xã hội đen, vì muốn cho cha anh có tương lai, ông nội đã bắt cha anh học y, và cũng vì tương lai của anh, ông cũng bắt anh phải theo ngành y, anh còn ra nước ngoài làm nghiên cứu sinh nữa.

Nhưng cuối cùng nhà anh vẫn không thoát khỏi quá khứ đó, lúc anh còn nhỏ, anh nhớ cha anh có kết bạn với bác Thừa, nhưng có một thời gian, cha anh thường bị người ta mưu sát, lúc đó, cha mẹ anh sợ sẽ liên lụy tới cả nhà họ Thừa, cho nên trong đêm tối gia đình anh rời đi, cắt đứt mọi tin tức với bác Thừa.”

“Là như vậy sao!”

Thật nghi ngờ bọn họ đang làm gì?

Anh gọi pizza bên ngoài, cùng cô ở tầng cao nhất trong công ty, lấy pizza làm bữa tối.

Còn người quản lý đâu?

Theo như lời anh nói, trước khi anh vào phòng làm việc, anh đã bảo hẩn ta về trước.

Trong đầu cô có chút nghi ngờ — vậy việc hôn cô trong phòng làm việc, có phải nằm trong kế hoạch của anh không?

Ăn bữa tối dưới ánh trăng dịu dàng, cô không còn sức mà so đo với anh, việc anh hôn cô là đã lên kế hoạch từ trước, hay là nhất thời nảy sinh việc đó?

Còn có việc làm cô nghi ngờ, vì sao dù nhìn nghiêng, giống như vai nam chính trong phim Hàn vậy, chỉ một nửa mặt đã làm cô mê say, làm cô tình nguyện ngồi đây ăn pizza cùng một lon coca, ăn tối cùng anh, từ tám giờ đến giờ. còn năm phút nữa là tới mười hai giờ?

Nhìn trộm ra bên ngoài, cô giật mình hoảng sợ. Đã trễ thế này rồi sao?

“Em cần về nhà gấp sao?” Anh để ý sau khi nhìn ra bên ngoài thì vẻ mặt cô hoảng sợ.

“Không. Không có á..., chỉ là, ngày mai em còn muốn. làm việc, em sợ ngủ muộn sáng mai không dậy nổi.” Cô cũng không muốn sớm như vậy đã về, muốn ở bên anh, nghe anh nói, là chuyện rất vui.

“Em không thể để cho quản lý tự mình làm hết mọi việc!”

“Tại sao không thể?” Anh xoay người lại, đối diện với cô, mắt đen khê chớp sơ với trời sao còn sáng hơn. “Nếu như em xin nghỉ việc?”

“Em —— em nghỉ việc?”

“Đúng vậy a, em xin nghỉ việc.” Anh gật đầu như là chuyện đương nhiên.

Tang Á Ly nhìn chằm chằm anh, mắt anh khê nheo lại, anh nói câu đó, là câu khẳng định.

“Em nghỉ việc?”

“Không sai, chính là như vậy.”

Cô nheo mắt lại, trong mắt có ánh lửa tức giận. “Anh đã giúp em xin nghỉ việc hay sao?”

“Coi như là vậy.”

“ĐỐC. TUYÊN. HÁCH!” Một hồi rống của sư tử hà đông, hướng vào anh. “Tại sao anh lại xin nghỉ giúp em?”

“Giữa chúng ta còn cần so đo sao?” Anh nhẹ nhàng cười, “Em quyết định việc chung thân đại sự cho anh, anh quyết định giúp em xin nghỉ việc, rất công bằng, không phải sao?”

Cô cứng họng không đáp lại được, cúi đầu, suy nghĩ. “Không đúng, nhất định là trước khi anh vào phòng tổng giám đốc, đã xin nghỉ việc cho em rồi đúng không? Khi đó anh đâu có biết việc em quyết định hôn sự cho anh, cơ bản là anh tự mình quyết định.”

Ngồi nghe sự “phân tích” của cô, anh cười một tiếng, “Em có cần phải thông minh lanh lợi, nhạy bén như vậy, làm cho người ta người gặp người thích sao?”

Lại nói chuyện hoang đường rồi!

Lườm anh một cái, cúi đầu, trên môi không khỏi nở ra một nụ cười ngọt ngào.

“Nhưng, anh hại em bị thất nghiệp.” Cô tuyên bố: “Cứ như vậy, em không thể biết khi nào mới có thể trả anh tiền sửa xe rồi.”

Đốc Tuyên Hách nhếch mép cười một tiếng. Anh cho tới giờ cũng chưa có ý định bắt cô trả, chỉ là cô muốn như vậy, nếu thế, anh liền thuận theo ý cô.

“Anh muốn em giúp anh một chuyện.” Anh nói nghiêm túc, sau khi cô ngẩng đầu lên, anh bổ sung: “Nếu như em chịu giúp anh, khoản tiền sửa xe sẽ được xí xóa.”

“Nói một chút đi!” Tang Á Ly đi về phía tường, tự rót ỉnh một cốc coca. Dù sao giờ cô cũng lại thất nghiệp rồi, có cơ hội để không phải trả tiền sửa xe, cô cô cảm thấy vui vẻ hơn.

Đốc Tuyên Hách ngồi lại gần cô, thuận tay cầm luôn cốc coca đó, cô liền quăng cho anh ánh mắt xem thường, chuẩn bị lên trách anh, anh đã uống một hớp, liền khen. “Em rót coca, so với anh tự rót thì thơm hơn, ngọt hơn, vị tốt hơn, làm cho người ta muốn uống thêm cốc nữa.”

Cô trợn mắt lườm anh một cái. “Thần kinh a! Đây là coca, không phải cà phê, được không!”

“Vậy sao?” Anh nghiêm túc nhìn chằm chằm trong cốc. “Thì ra tay em có ma lực, có thể đem coca biến thành cafe, anh còn tưởng rằng anh đang uống cafe!”

Nghe vậy, Tang Á Ly cảm thấy run người. “Đủ rồi, như vậy là đủ rồi! Nói thêm điều gì nữa, em sợ mình sẽ bị tróc da gà chần thành một đồng, đến lúc đó chúng ta có thể bị chôn trong đó mất.”

“Được rồi, vậy anh nói vào vấn đề chính.” Cổ dẫu bộ dạng lưu manh, Đốc Tuyên Hách nghiêm túc nói: “Anh muốn em tiếp cận Lượng Trúc, giúp anh tìm hiểu tâm sự của cô ấy.”

Biết được điều anh muốn mình làm, khoe miệng khê rữ xuống. “Anh muốn biết tâm sự của cô ấy? Sao anh không tự mình đi hỏi không phải tốt hơn sao!”

Đốc Tuyên Hách lắc đầu. “Anh đã hỏi mấy lần, cô ấy đều không nói ra.”

“Vậy anh có thể nhờ mẹ anh hỏi giúp!” Đem cốc giấy bóp méo.

“Mẹ anh cũng không hỏi được, anh nghĩ chỉ có em mới có thể tra ra được.” Anh chắc chắn vào suy đoán của mình.

Anh nghĩ, cô và Lượng Trúc tuổi tương đương nhau, sức sống của cô tràn đầy, nhất định có thể làm cho Lượng Trúc mở lòng, tỉ lệ thành công của cô, so với người nhà anh có thể lớn hơn một chút.

“Sao anh biết cô ấy có tâm sự?” Cúi đầu, cô bĩu môi hỏi. Anh nhìn được Thừa Trúc có tâm sự, vậy điều đó chứng minh rằng anh quan tâm tới Thừa Lượng Trúc không?

“Em không nhận ra? Anh cho là em rất thông minh, xem ra, so về khoản nhìn mặt mà đoán tâm trạng, em còn thua anh một khoảng.”

“Em thua anh, vì em không có quan tâm tới Thừa Lượng Trúc, nhưng anh thì có!” Hai tay cô chắp sau lưng, đối mặt với anh, giọng nói tố cáo.

“Đương nhiên là anh quan tâm tới cô ấy —— cô ấy là bệnh nhân trong bệnh viện của anh.”

“Và cũng là vợ tương lai của anh.”

“Em đang ghen?”

“Không có.”

“Rồi, chúng ta sẽ không nói về chuyện này nữa. Nói cho anh biết, em có đồng ý không?”

“Em. em muốn suy nghĩ thêm.”

“Hai giây có đủ không?”

“Này, quá nhanh!” Hai giây!? Não cô phải khởi động đã, nhanh nhất cũng phải mười phút.

“Em đồng ý!” Anh nhếch mép cười một tiếng, ném ra một câu khẳng định.

“Lỗi tai của anh có vấn đề a, em nói “đồng ý” lúc nào?” Nhìn cái mặt tươi cười của anh, cô chịu thua. “Được, không sao, lần này em giúp anh giải quyết, anh nợ em lần này, lần sau em sẽ lại giúp anh “quyết định” thêm một lần.”

Độc Tuyên Hách nhú mày cười. “Vậy thì có sao! Giờ anh đưa em về, sáng sớm mai đến trình diện tại phòng viện trưởng.”

“Trình diện!”

Tang Á Ly khẽ cau chân mày, không biết trong hồ lô của anh còn dấu âm mưu quỷ quái gì!

Sáng sớm, có một người ngu ngốc ngoan ngoãn nghe lời, đã tới phòng viện trưởng “Trình diện”.

Tang Á Ly ngồi ở trên ghế ngắn người, mắt liếc về phía đồng hồ treo tường —— được lắm, một phút nữa, là đúng mười hai giờ trưa rồi.

Bảy giờ năm mươi phút cô đã đến bệnh viện chờ anh, chín giờ đi ra ngoài ăn sáng sau đó đi loay quanh, nhưng vẫn không thấy dáng “khí” của anh đâu, cô tính mỗi tầng ở bệnh viện này cô đã đi được một vòng, hết nghe bệnh nhân kêu đau, lại dòm người nhà của những đứa trẻ, sau đó, còn qua xem Thừa Lượng Trúc ngủ ——

Cô đã bỏ cả một buổi sáng, nhưng không thấy bóng dáng anh xuất hiện!

“Độc Tuyên Hách, anh là đồ khốn kiếp!”

Cầm một tờ giấy rồi viết thật to dòng chữ đấy lên, ném lên mặt bàn của anh, cô tức giận quay người đi, cửa vừa mở ra, đúng lúc anh cũng định đi vào.

“Anh”

Cô vừa mới định trút giận, mới nói được một từ, đã bị anh cắt đứt. “Á Ly, không phải anh đã bảo tới trưa anh sẽ qua đón sao? Sao em lại qua đây trước?”

Cô cúi mặt xuống, trong cổ họng câu “đáng ghét” còn chưa được nói ra, anh bước một bước dài lại gần, ôm chặt cô, không nói gì thêm, cúi xuống cho cô một nụ hôn nồng bỏng.

Giữa trưa, vẫn còn đang tức giận, anh lại cho cô một nụ hôn nồng nhiệt, không biết lát nữa cô có chảy máu mũi không?

Đứng ở cửa Lữ Uyên Nghi nhìn thấy cảnh đó, khề hắng giọng.

“Mẹ, mẹ tới lúc nào?” Đốc Tuyên Hách giả bộ kinh ngạc. Anh biết mẹ anh đi theo anh tới đây, mới cố tình tạo ra một nụ hôn nồng nhiệt để trêu tức.

Anh biết mẹ anh sẽ không dễ dàng tin chuyện anh nghiêm túc muốn qua lại với Tang Á Ly, nhất định sẽ điều tra.

“Bác. bác Đốc.” Ở trước mặt mẹ người ta, cô cùng con họ hôn nhau không dứt, thật là xấu hổ vô cùng.

“Không sao, hai đứa cứ tiếp tục, bác qua thăm Lượng Trúc.” Lữ Uyển Nghi lại thở dài một tiếng, xoay người, ủ rũ cúi đầu rời đi.

“Bác Đốc.” Tang Á Ly muốn đuổi theo, lại bị Đốc Tuyên Hách nâng cằm cô lên, “Mẹ anh. hình như bà không được vui.”

“Thôi không nói tới mẹ anh nữa.” Anh vẫn chưa thỏa mãn ôm cô trở về trong ngực. “Môi của em thật mềm, anh nhớ lại lần đầu hôn em. Đúng rồi, vừa rồi mẹ anh bảo chúng ta tiếp tục phải không?”

“Đốc Tuyên Hách, anh. không phải anh muốn. đừng có được voi đòi tiên nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ứng hồng, rụt vai lại, phòng bị nhìn anh. “Em còn chưa tính sổ với anh đâu, hôm qua rõ ràng bảo em sáng sớm tới gặp anh, nhưng anh thì tận trưa mới thèm xuất hiện.”

“Anh phải đi làm một chuyện.” Anh rút túi quần, móc ra một chuỗi chìa khóa đưa cho cô. “Đây là chìa khóa của em, nhớ phải cất kỹ.”

“Đây là chìa khóa gì?” Nhận chìa khóa anh đưa, cô quên mất mình vẫn đang trong ngực anh, quên mất tay anh vẫn đang ôm eo cô, ngực anh ấm áp, rất hợp với cô.

“Là chìa khóa tổ ấm nhỏ của chúng ta.”

“Chúng ta. tổ ấm nhỏ! ?” Cô tròn mắt nhìn anh. “Ai. Ai bảo muốn ở trong tổ ấm với anh!”

“Đương nhiên là em! Không phải hôm qua em đã đồng ý anh sao.”

“Em chỉ đáp ứng anh sẽ đi hỏi chuyện trong lòng của Thừa Trúc thôi, không có.” Muốn cô ở chung với anh! ? Đến lúc đó không khéo bà nội, chú, thím của cô ở quê sẽ lên Đài Bắc này cho anh một trận đòn thừa sống thiếu chết ý chứ.

“Em hãy nghe anh nói đã, nếu như em không giả làm bạn gái anh, Thừa Trúc sẽ không thổ lộ tâm tình với em đâu.”

“Cho dù có giả làm bạn gái anh, cũng đâu cần đâu cần ở chung a!” Cô nói mà mặt đỏ tím đập. nói mặt hồng hồng ngực đập dồn dập.

Ở chung một mái nhà với anh, không biết sau khi anh tắm xong, có thể không mặc đồ mà lượn lờ ở phòng khách không? Hay nửa đêm cố ý vào nhầm phòng, rồi leo lên giường cô không.

Nếu như vô tình bị nhìn thấy anh không mặc đồ, cô phải làm bộ như không thấy, hay là nhìn anh giống như ngắm tác phẩm nghệ thuật, thoải mái mà thưởng thức từ trên xuống.

A, trong đầu đều rối tung lên rồi!

“Em yên tâm, anh là bắt đắc dĩ thôi. Chẳng qua là làm ẹ anh thấy, đến giờ mẹ anh vẫn chưa tin chúng ta có ý định kết hôn.” Anh vừa nói, vừa khoác áo viện trưởng.

Tang Á Ly khề nhịu chân mày, không hiểu tại sao khi nghe thấy anh nói vì bắt đắc dĩ mà bọn họ mới “sống chung” thì trong lòng cô lại có chút thất vọng.

“Em có hai nhiệm vụ quan trọng. Thứ nhất, làm ẹ tin tưởng vào quan hệ của chúng ta. Thứ hai, chính là làm cho Thừa Trúc mở lòng nói ra chuyện của cô ấy.” Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười. “Nhưng việc bây giờ em nên làm chính là về nhà thu dọn đồ đạc rồi tới tổ ấm nhỏ của chúng ta.”

“Em nhất định phải làm như vậy sao?”

“Nào, tin tưởng anh, anh sẽ không hại em.” Ở trên trán của cô, anh khẽ hôn nhẹ một cái. “Lái xe của anh Bố Khả sẽ đưa em về, chờ anh xong việc, sẽ qua giúp em.”

Điện thoại nội bộ truyền đến giọng của chị Vương: “Viện trưởng, bác sĩ Tổng mời anh qua họp, để thảo luận về bệnh tình của cô Thừa.”

“Được, tôi qua đó ngay!” Võ vờ bờ vai của cô, cúi xuống trao cho cô một nụ hôn, rồi đi ra khỏi phòng viện trưởng.

Nhìn bóng lưng của anh rời đi, cô làm mặt quỷ. “Tên láu cá!”

Nhưng hết lần này tới lần khác, trái tim của cô không tự chủ được bị anh ta bắt được ——

Cửa lại mở, cô tưởng anh quay lại, trên môi lộ nụ cười vui vẻ, nhưng người đi vào lại không phải là anh.

“Cô Tang, xin chào, tôi là Bố Khả lái xe riêng của viện trưởng, cậu ấy bảo tôi đưa cô về.”

“Vâng, đi thôi!”

. xs8. cn

Cô có hai nhiệm vụ quan trọng! ?

Tiền sửa hai chiếc xe thể thao thay bằng hai nhiệm vụ này, thật ra cũng coi như hòa, nhưng, anh không muốn cho cô được lời chút nào sao?

Cô đã qua nhà anh ở được mười ngày, đúng là anh rất giữ chữ tín, chỉ là thỉnh thoảng qua đây, nhưng chưa bao giờ ngủ lại, mà mười ngày qua, cô chưa hỏi được chuyện của Thừa Trúc, nhưng anh nói đúng, cô vẫn còn có nhiều cơ hội vì cô và Thừa Trúc giờ đã là bạn tốt.

Mỗi ngày đến bệnh viện gặp Lượng Trúc đã trở thành một công việc của cô.

Khi thời tiết ấm áp lên một chút, cô lấy xe lăn đẩy Thừa Trúc ra ngoài phơi nắng.

“Á Ly, thật xin lỗi.” Thừa Lượng Trúc ngồi trên xe lăn, ánh mặt trời chiếu xuống, trông cô thật sự tái nhợt. “Tôi thực sự không muốn chia rẽ tình cảm của cô với anh Tuyên Hách.”

“Cô không cần phải để ý tới chuyện này, thực ra thì” Uống ngụm nước, Tang Á Ly ngừng lại.

Cô chưa từng quên việc đầu tiên —— muốn ẹ của Tuyên Hách tin tưởng vào mối quan hệ giữa cô và Tuyên Hách đang rất thăm thiết, cho nên cô không thể nói ra sự thật.

“Thật ra thì chuyện cô xuất hiện cũng không phải là tệ a! Có thể thử thách tình cảm của Tuyên Hách đối với tôi có kiên định không.” Kiên định cái đầu anh ta ý! Cứ tiếp tục thế này, không khéo cô cũng không phân biệt được, quan hệ giữa cô và Tuyên Hách là thật hay giả nữa.

“Nhìn cô và Tuyên Hách rất xứng đôi.”

Nghe xong điều đó, Tang Á Ly bị sặc nước cà chua trong miệng, ho khan vài tiếng, một chút nước cà chua bắn ra.

Nhận giấy ăn từ tay Thừa Lượng Trúc, Tang Á Ly cảm ơn rồi vội vàng lau sạch vết cà chua trên quần.

“Cô làm sao vậy? Có phải tôi nói gì sai à?” Mặt Thừa Lượng Trúc nhìn giống như vừa làm sai điều gì đó, áy náy cúi đầu.

“Lượng Trúc, không phải vậy, cô. không nói sai cái gì cả.” Thấy vẻ mặt của Thừa Trúc, Tang Á Ly cười nói: “Cô nói rất đúng, không có sai chỗ nào hết.”

Thật ra thì, quản lý công ty vệ sinh cũng nói cô và Tuyên Hách rất xứng đôi. Mặc dù biết hẳn ta chỉ là nịnh bợ cô nhưng cái gọi là “tam nhân thành hổ” (người ta lặp lại lời đồn càng nhiều sẽ khiến người nghe tin đó là thật), hơn một người nói lời đó không khéo lại thành sự thật.

Cô khẽ cười, liếc thấy Thừa Trú đang chìm vào trong suy tư ——

“Lượng Trú, rốt cuộc cô có tâm sự gì?” Tang Á Ly cầm lấy tay Thừa Trú, hỏi: “Cô hãy nói cho tôi biết, được không? Tôi và Tuyên Hách sẽ cùng cô giải quyết.”

Mấy ngày nay qua tiếp xúc, Tang Á Ly thực sự coi Thừa Lượng Trú là bạn tốt. Cô thương cho Thừa Trú bị bệnh nan y, cơ thể tiều tụy mà trong lòng còn đầy suy tư, thực sự khiến người ta cảm thấy đau lòng, nhưng Thừa Trú lại cố tình giấu suy nghĩ của mình nhất quyết không nói ra——

“Tôi. tôi không sao.” Thừa Lượng Trú cúi đầu, đem giấu đi tâm sự vào trong lòng. “Hay là, tôi kể chuyện của anh Tuyên Hách khi còn bé cho cô nghe, được không?”

“Được, cái này hay.” Tang Á Ly hứng thú gật đầu một cái. “Ách, ý tôi là tùy cô...., dù sao nếu cô kể thì tôi sẽ nghe.”

Thừa Lượng Trú cố nở nụ cười yếu ớt: “Anh Tuyên Hách từ nhỏ đã đào hoa, có rất nhiều nữ sinh thích anh ấy.”

. xs8. cn

Khi trở về biệt thự nhỏ, cô ôm con mèo Kiki mà Đốc Tuyên Hách mua cho nằm dài trên sofa.

“Ki—ki, không ngờ cha con lại phong lưu như vậy, không biết cho tới bây giờ anh ấy có bao nhiêu phong tình rồi?” Tựa đầu vào Kiki, Tang Á Ly bĩu môi than một tiếng. “Con nói xem, thực sự mẹ có nên muốn cha con tới không?”

Ki—ki meo meo một tiếng, tránh khỏi sự kiểm soát của cô, nhảy ra cạnh ghế, tự mình chạy vào ổ mèo, không để ý tới cô.

“Ô, Ki—ki, đến con cũng không yêu ta, mẹ rất đau lòng.”

Mặc dù ngôi nhà không quá lớn, nhưng ở nhà một mình thật sự rất buồn.

Lăn xuống ghế, cô nằm trên mặt đất, lấy ổ mèo làm mục tiêu, nằm rạp đi tới, định lấy hành động này làm cho Kiki cảm động, để cho nó biết cô và nó là cùng một phe.

“Ki—ki, con có ở đây không?” Gõ gõ vào ổ mèo, cô định cùng mèo chơi trò chơi vì không còn cách nào khác, cô thức sự đang rất chán.

Ki—ki meo meo kêu hai tiếng, coi như là đáp lại nàng, sau khi liềm lưỡi biếng chui vào ổ.

“Uổng phí ta đối với con rất chân tình, vậy mà con lại không để quan tâm ta.Hu, thật nhàm chán!”

Nằm trên mặt đất, Tang Á Ly ủ rũ cúi đầu thì nhìn thấy trước mắt cô có một đôi giày, trên đôi giày có một đôi chân, trên chân có đi tất chân.

Giật mình cô ngẩng đầu nhìn, hoảng sợ vội vàng đứng lên. “Đốc. bác Đốc, sao bác lại tới đây?”

“Cô đang làm gì! ?” Lữ Uyển Nghi buồn bực hỏi.

“Ách, cháu đang dạy Ki—ki một chút về hành động sinh hoạt thường ngày của nó.” Tang Á Ly cười. “Tuyên Hách nói, Ki—ki giống như con của bọn cháu, anh ấy muốn cháu dùng tình yêu để dạy nó.” Nói nghe thuận tai chứ? “Bác Đốc, mời bác ngồi. Cháu không biết bác đến nên không có chuẩn bị trước bữa tối, thật sự. . . .thật sự xin lỗi bác.”

“Không sao, bác đặc biệt dẫn thím Cao tới nấu bữa tối ọi người.” Lữ Uyển Nghi nhìn về phía sau bảo người làm. “Thím Cao, bà vào bếp trước đi!”

“Dạ, bà chủ.”

Thím Cao vừa vào tới bếp, Lữ Uyển Nghi liền kéo tay Tang Á Ly, cười nói: "Bác biết các con còn trẻ tuổi không thường xuống bếp, ra ngoài ăn cho nhanh, nhưng đồ ăn do mình nấu mới có dinh dưỡng."

Cháu cũng biết Tuyên Hách lúc ở bệnh viện, lúc lại chạy qua công ty, nó qua đây ở cũng được mười ngày rồi, nhất định bọn con đều ra ngoài ăn phải không? Bác là mẹ nên lo cho Tuyên Hách không đủ dinh dưỡng."

"Đúng đúng đúng, không có dinh dưỡng. Ách, không phải, ý cháu là, đúng, thức ăn ở ngoài không có dinh dưỡng." Tang Á Ly cũng không bỏ sót câu "Nó qua đây ở cũng được mười ngày rồi".

Bà Đốc nói như vậy nghĩa là, mười ngày qua Đốc Tuyên Hách không ở nhà cũng không ở đây, vậy anh ta.

Nheo mắt, trong đôi mắt đẹp của Tang Á Ly lộ ra sát khí. Rốt cuộc mười ngày nay, anh đã ở nhà cô gái nào?

"Đây là lần đầu bác tới chỗ này, bác có thể đi thăm quan một chút được không? " Lữ Uyển Nghi đứng lên, nhanh chóng muốn tìm ra chứng cứ về mối quan hệ thâm mật giữa con trai và Tang Á Ly.

Theo như lời chị Vương nói, từ trước tới giờ chưa từng gặp Tang Á Ly, nếu như thực sự giữa Tuyên Hách và Á Ly có quan hệ sâu đậm, không lý nào chị Vương lại không biết Tang Á Ly.

Hơn nữa vào ngày bà đến bệnh viện thăm Lượng Trúc, thì Tuyên Hách có hẹn với một cô người mẫu ăn trưa, không có ý định dẫn bạn gái về ra mắt bố mẹ——

"Bác Đốc, đây là phòng của cháu. Ách, là phòng của cháu và anh Tuyên Hách." Dẫn Lữ Uyển Nghi lên đến lầu hai, Tang Á Ly nơm nớp lo sợ, sợ không cẩn thận lộ ra chuyện giữa cô và Đốc Tuyên Hách chỉ là giả.

Thấy trên giường chất đầy gấu bông, cô liền giải thích: "Anh Tuyên Hách rất bận, có lúc anh ấy ở trong phòng sách làm việc, rồi ngủ luôn trong đó, sợ cháu ngủ một mình sẽ sợ, nên anh Tuyên Hách mua rất nhiều gấu bông cho cháu."

Những con gấu bông này đúng là do anh ta mua nhưng là do cô bắt anh phải mua cho, vì khi bé trong nhà cô không có dư tiền nên không thể mua gấu bông; giờ lớn đi kiếm tiền nhưng lại không nỡ mua, cho nên ngay ngày đầu tiên ở đây, sau khi anh mua cho cô con Kiki làm quà thì cô đòi anh phải mua thật nhiều gấu bông.

Dĩ nhiên, anh không nói hai lời liền mua cho cô.

Lữ Uyển Nghi đi vào phòng bên trong, nhìn đông nhìn tây, thành linh mở tủ quần áo.

Tang Á Ly thở phào nhẹ nhõm khẽ mỉm cười. Tên Đốc Tuyên Hách này nhất định đã đoán được mẹ anh sẽ kiểm tra tủ quần áo nên đã treo vào đó mấy bộ đồ của anh.

"Treo vô cùng chỉnh tề." Lữ Uyển Nghi quay đầu lại cười, rồi lại đi tới bên giường, lật gối lên.

Tang Á Ly tò mò đi lại gần để xem bà Đốc có phát hiện ra cái gì không, nhưng nó lại làm cô kinh sợ tròn mắt nhìn.

Một chiếc gối khác trên giường cô lúc này có một chiếc quần lót nam! ?

"Bác Đốc, cái này, cháu." Lần này thật sự là cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Bên dưới gối của cô một cô gái chưa chồng cso dấu một chiếc quần lót nam, cái này mà truyền ra ngoài thì cô còn mặt mũi nào mà gặp ai?

Bây giờ Tang Á Ly vô cùng căng thẳng, còn Lữ Uyển Nghi khi nhìn thấy chiếc quần dưới gối thì trút bỏ được hoài nghi về mối quan hệ giữa con trai với con dâu tương lai này."Tuyên Hách có thói quen ngủ trần truồng, thường thường khi rời giường không tìm được quần lót, nên sau này thường có thói quen đem quần lót giấu ở dưới gối."

"Dạ, đúng vậy a, Tuyên Hách thường thường. ngủ trần truồng." Tang Á Ly cười khẩy.

Ngủ trần truồng! ? Trời ạ, cô có chút ý nghĩ kỳ quái rồi.

“Chúng ta xuống xem thím Cao đã chuẩn bị xong bữa ăn tối chưa, nhân tiện bác có vài lời muốn nói với cháu.”

“Ách, mời bác xuống trước, cháu cháu lấy ít đồ, lập tức xuống ngay.”

“Được, vậy bác xuống trước.”

Xác định Lữ Uyển Nghi đã đi xuống lầu, Tang Á Ly lập tức gọi điện truy xem mấy ngày nay Đốc Tuyên Hách ở với ai ——

“Đốc Tuyên Hách, tốt nhất là anh lập tức tới đây, nếu không chuyện mà hỏng, em không chịu trách nhiệm đâu!”

Cúp máy, cô trừng mắt nhìn chiếc quần màu vàng trên giường, cô ngủ trên giường này đã mười ngày, không biết anh nhét nó vào lúc nào?

Chẳng trách mấy ngày nay cô luôn mộng xuân, ra là vì chiếc quần màu vàng này gây ra!

Chỉ là, pháp lực của chiếc quần vàng này mạnh hơn nữa, nhưng không bằng chuyện cô nghe được anh có thói quen ngủ trần truồng ——

Đốc Tuyên Hách có thói quen ngủ trần truồng A, trời ạ! Hình như cô chảy máu mũi

5. Chương 5

”Bác Đốc, bác đi thông thả.”

Tang Á Ly đứng ngoài cửa, nở nụ cười tươi tiến Lữ Uyển Nghi đến tuần sát ra về.

“Mẹ, con cùng mẹ về nhà thôi!”

“Không cần, con ở lại chăm sóc Tang Á Ly cho thật tốt.”

“Ách, bác Đốc, cháu. cháu tự biết chăm sóc mình mà, bác cứ để anh Tuyên Hách về cùng bác cũng được ạ.” Tang Á Ly dè chừng và sợ hãi liếc nhìn Đốc Tuyên Hách một cái.

Để anh ta ở lại đây! ? Anh ta có thói quen ngủ trần truồng. không, cô không thể dẫn sói vào phòng, ai biết được nửa đêm anh ta có xông vào phòng cô không, rồi còn động tay động chân với cô nữa.

Nhưng những lời này của Tang Á Ly, Lữ Uyển Nghi nghe vào tai lại có cách lý giải khác, bà cầm tay Tang Á Ly khẽ thở dài một tiếng, nói: “Á Ly, con đừng có trách bác, bác không có ác tâm muốn chia rẽ con với Tuyên Hách đâu, bác cũng rất quý cháu, chỉ là. Ai, vào lúc này bác thực sự rất khó xử,”

“Ách, bác Đốc, cháu”

Sau khi nghe Lữ Uyển Nghi nói, Tang Á Ly định giải thích nhưng Đốc Tuyên Hách đã nhanh chóng ngăn lại.

Anh duỗi tay, nắm ngón tay đặt chính xác vào eo cô, hai người đứng chung một chỗ rất thân mật, giống như một cặp tình nhân thực sự.

“Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Mẹ xem, không phải con và Á Ly rất xứng đôi sao?” Đầu của anh nghiêng tựa vào đỉnh đầu cô.

Tang Á Ly khẽ mỉm cười, còn so sánh tư thế đứng —— đúng chuẩn tư thế chụp hình.

Tang Á Ly cùng Đốc Tuyên Hách tiễn mẹ anh về.

Đến khi xe của Lữ Uyển Nghi đã đi xa, Tang Á Ly ngưng cười, từ từ ỉu xiu. “Anh cũng có thể rời khỏi đây, mời!”

Cô xoay người đi vào trong nhà, anh đi theo cô cùng vào. “Em không nghe thấy mẹ anh vừa nói gì sao? Bà muốn anh ở lại đây chăm sóc em thật tốt.”

“Vừa rồi em mới có hiện tượng điếc trong vài phút nên không nghe thấy điều này!”

“Cũng may thính lực của anh lúc đó lại rất tốt, vừa hay nghe được câu đó.” Anh bước về phía ổ mèo, Kiki nhìn anh chạy ra khỏi ổ mèo rồi đi vòng quanh chân anh dụi dụi.

Thấy thế, hai tay Tang Á Ly ôm ngang ngực, trừng mắt nhìn Ki—ki, kêu lên: “Thấy sắc quên mẹ!”

“Xem này, Ki—ki cũng rất hoan nghênh anh.”

“Không sai, em nhìn ra được!” Cô đứng ở một bên, cùng một người một mèo giằng co. “Nó thích anh, anh cũng thích nó, chúc mừng, hai vị chính là một đôi trời sinh, mỗi tối có thể ngủ cùng phòng mẹ nó sẽ không làm khó.”

Cô và Thừa Lượng Trúc đều không muốn gả cho Đốc Tuyên Hách, như vậy bà Đốc sẽ không phải khó xử, không phải sao?

Quay đầu bỏ đi, cô tức giận ngồi vào sofa. Dĩ nhiên không phải cô buồn tẻ tới mức đi ghen với Kiki.

“Sao vậy? Mẹ anh đã làm khó em sao? Không lẽ anh. đã chọc giận gì em à?” Anh ngồi xuống bên cạnh, buồn bực hỏi.

Từ khi anh đến, bọn họ cùng mẹ anh đã ăn tối, không khí có thể nói là khá vui vẻ, cũng không có chuyện gì xảy ra cả, anh thực không hiểu cô đang tức giận chuyện gì? Không lẽ cô ghen với con mèo sao!

“Không sai, Đốc Tuyên Hách, là anh chọc giận em!”

“Anh đã làm gì?”

Tang Á Ly nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh. “Mẹ anh nói anh qua đây ở mười ngày nhưng thực tế là anh không ở đây, điều đó nói lên gì?” Không cho anh cơ hội trả lời, chính cô tự đáp: “Điều này cho thấy mười ngày nay, anh. anh qua đêm ở chỗ khác.”

Đốc Tuyên Hách không phủ nhận, anh còn gật đầu một cái. “Đúng, em nói không sai, mười ngày qua anh ở chỗ khác.”

“Anh.” Cô cắn môi, tức giận nói không ra lời.

“Điều đó có gì sai?”

“Anh đã có bia đỡ đạn rồi còn tìm thêm em làm gì nữa?”

Đốc Tuyên Hách nhìn cô, năm giây sau mới hiểu được nguyên nhân làm cô tức giận. “Em cho rằng mười ngày qua anh qua đêm trong nhà một người phụ nữ? Vì thế nên em tức giận, em đang ghen sao?”

“Em. em không có.” Cô một mực phủ nhận. “Em chỉ đang nói chuyện nghiêm túc với anh. Anh yêu cầu em làm “bạn gái giả” để qua được cửa ải của bố mẹ anh đúng không? Anh đã có bạn gái rồi sao không dẫn cô ấy tới ra mắt bố mẹ anh, không phải tốt hơn à!”

Vừa nghĩ tới mấy ngày qua anh và “bạn gái thật” ở chung một chỗ, mà cô chỉ là “bạn gái hờ” ở đây che gió che mưa hộ họ. Làm chuyện ngu xuẩn như thế thực sự làm cho người ta càng thêm giận!

“Anh có bạn gái, hơn nữa không chỉ có một.”

Tang Á Ly liếc anh một cái, ngọn lửa trong lòng càng lớn thêm. Cô ghét phải nghe thấy sự thật, nếu như trong tay cô cầm cây chùy nặng ngàn cân đánh anh không biết anh có thể thay bằng một lời nói dối không?

Không chỉ có một người bạn gái. rất đặc ý à?

“Nhưng anh không có qua chỗ họ, hơn nữa họ với anh cũng chỉ là. nói chuyện hợp ý mà thôi.” Anh giải thích với cô. Anh đối với bất kỳ một người bạn gái nào cũng đều có chung một nguyên tắc, có thể cứng chiều nhưng anh rất thận trọng, nếu ai có ý định độc chiếm anh, nếu không đủ sức hấp dẫn thì anh sẽ cô gái đó knockout. “Mười ngày qua, anh đều ngủ lại ở công ty.”

Anh nói rất nghiêm túc không giống nói dối, vả lại cho dù anh có ở nhà cô gái nào đi nữa thì anh cũng không cần phải báo cho cô biết, dù sao cô cũng không là gì của anh.

Cho nên, cô tin anh.

“Thật xin lỗi, em đã hiểu lầm anh.” Cô xin lỗi an.“Nhưng tại sao anh lại. Sao lại ngủ ở công ty? Sao không về nhà anh mà ngủ?”

“Anh phải làm ra như vậy để bố mẹ anh tin là chúng ta rất thắm thiết.” Anh dẫn gân cốt một cái, bộ dạng mỗi mệ.“Phương pháp trực tiếp nhất là làm cho họ nghĩ là chúng ta sống chung.”

Nhìn sắc mặt của anh hiện lên vẻ mệt mỏi, cô buồn hỏi: “Nhìn bộ dạng của anh giống như mấy ngày liền không được ngủ ngon giấc vậy.”

Anh gật đầu một cái, trên mặt càng hiện rõ sự mệt mỏi.“Mặc dù ở công ty có dành riêng phòng nghỉ ngơi cho anh, nhưng thời gian tan làm mà công việc vẫn chưa giải quyết xong nên anh phải tới ba bốn giờ sáng mới được ngủ.”

Anh vừa nói vừa liếc nhìn cô một cái.

“Vậy anh không đến. đến đây mà ngủ?” Gặp quỷ, tự nhiên biết anh không có thời gian nghỉ ngơi cô lại cảm thấy đau lòng! “Anh nhìn lại mình xem bộ dạng có giống người không?”

Độc Tuyên Hách nheo mắt cười nói: “Anh là sợ ngủ ở đây, tối đến em sẽ trèo lên giường anh.”

“Em mới sợ anh sẽ chui vào phòng em ý! Nói đến đây em mới nghĩ ra.” Cô ngồi thẳng người, đôi mắt chiếu thẳng anh. “Anh. anh chui. chạy vào trong phòng em, đem giấu quần lót của mình dưới gối vào lúc nào thế?”

Không phải là tranh thủ lúc cô đi tắm mà chuồn vào chứ!

“Oh, cái đó a, hôm trước anh qua, em không ở nhà, anh muốn nói với em rồi, chỉ là mấy ngày nay quá bận, cho nên anh quên mất.” Anh vui mừng nói: “Thật may anh còn nghĩ ra mẹ anh nhất định sẽ qua đây điều tra phòng em, may quá đúng không?”

“Tốt nhất lần sau anh nói cho em biết trước.” Trùng mắt nhìn anh, cô nhớ tới cái quần lót vẫn còn ở trong phòng cô, nhúu mày nhăn mặt.“Anh. anh lên lấy cái đó đi đi.”

“Cần gì phải phiền phức như vậy, dù sao chút nữa cũng phải ngủ ở đó mà!”

“Anh ngủ ở phòng em! ?” Hai mắt cô tròn to, cô đứng lên.

“Vì thủ tín với ba mẹ, chúng ta tốt nhất là nên ngủ chung phòng!” Anh rất tự nhiên gật đầu một cái.

“Anh làm trò! Mẹ anh không có ở đây làm sao biết chúng ta có ở chung phòng hay không.” Hừ anh một tiếng, cô quay đầu rồi đi, không để ý tới anh nữa.

Xem cô như đứa trẻ ba tuổi mà định gạt sao, cô đâu có ngốc như vậy!

Tang Á Ly đi về phòng định mở cửa thì cơ thể cao to của Độc Tuyên Hách xuất hiện trước mặt cô, còn dương đôi mắt mệt mỏi nhìn cô.

Anh đột ngột xuất hiện làm cô có chút kinh ngạc, khuôn mặt anh không mang theo tia đùa giỡn, trông mắt đen còn hiện lên lửa tình làm cho trái tim cô khẽ rung động.

“Nếu như anh nói vì thích em nên mới muốn cùng ngủ chung phòng với em thì em có đồng ý không?” Anh nhẹ nhàng cầm lấy hai tay cô không để cô có cơ hội lẩn tránh vấn đề.

Anh ngủ ở công ty nhưng mỗi đêm đều nghĩ đến cô, anh đã từng thử nghĩ đến người con gái khác nhưng chưa tới năm phút thì hình bóng cô lại áp đảo người đó, cô dễ dàng chiếm vị trí quan trọng trong anh.

“Có biết vì sao anh phải tới tận ba bốn giờ sáng mới ngủ được không?”

Anh đang hỏi cô sao? Cô. Cô nhớ là vừa rồi anh có nói, đáp án dĩ nhiên là. là chuyện ấy. đúng rồi ——

“Bởi vì. . . . vì anh ngủ ở công ty, không có thời gian nghỉ ngơi, cho nên. . . .”

“Là vì mỗi lần anh nhắm mắt lại sẽ nhớ đến em, nghĩ đến em nên không thể ngủ được.”

Giọng nói trầm thấp như ma âm truyền tới trí não cô, làm rối loạn lý trí của cô, động đến trái tim cô.

Đôi mắt đẹp gợn sóng nhìn vào mắt anh, mặt anh. . . . có phải là anh đang tỏ tình với cô sao?

“Em. . . . em không tin pháp lực của em cao cường đến vậy, sẽ. . . . sẽ làm cho anh không ngủ được. . . .” Cô cười cười nói với anh như mọi khi, như vậy mới làm cô không xấu hổ.

“Tang Á Ly, nhìn anh.” Lực của anh trên hai tay cô tăng lên. Anh nhìn cô trầm giọng nói chân tình. “Anh thích em, Tang Á Ly.”

Cô nhìn anh, hai gò má vì xấu hổ mà ửng hồng.

“Đốc. . . . Đốc Tuyên Hách, em. . . . em hỏi anh, có phải vì muốn. . . .” Cô ngẩng đầu lên liếc anh một cái, gò má hồng càng giống như bị đun nóng đỏ ửng lên.

“Em hỏi đi, anh sẽ trả lời mọi vấn đề.” Anh nhìn chăm chú cô, xác nhận một lần nữa tình cảm anh dành cho cô là chân thành.

Cô liền đứng trước mặt anh, giờ phút này anh rất kích động muốn ôm cô và nói cho cô anh muốn được chăm sóc, che chở cho cô cả đời.

“Có phải anh sợ em sẽ không ở lại, không có người làm bia đỡ đạn cho anh nên anh mới nói. . . . nói anh thích em——” cô khê cần cần môi. “Thật ra anh không cần phải lo, em đã đồng ý với anh thì nhất định sẽ giúp anh tới cùng, anh không phải. . . . không cần phải nói. . . .”

“Nếu như anh vì thích em nên mới gợi ý em làm bia đỡ đạn thì sao?” Môi của anh cong lên, đem toàn bộ tâm tư trong lòng nói cho cô. “Em mới là nhân vật chính.”

Khuôn mặt Tang Á Ly hiện rõ sự kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh. “Anh. . . . anh nói thật không?”

Tim của cô đập thành thạch, đập giống như tiếng trống lớn, trong lòng cô trăm hoa đua nở vui sướng.

“Anh, không phải vì muốn ngủ cùng phòng với em, mới. . . . mới nói như vậy chứ?” Cô liếc nhìn anh, cố gắng nhìn xem trên mặt anh có hiện lên một tia dục vọng nào không.

Với vấn đề này của cô, anh nhú mày cười một tiếng, thành thật nói: “Không có gạt em, nhưng thật ra thì cũng có lừa em chút chút á!”

Lời vừa nói ra thì cô tung ra một quyền thẳng vào trái tim anh. “Hừ, em biết ngay mà!”

“Chút chút đó là em chiếm không phải một phần mà là toàn bộ trái tim anh.” Thấy cô vẫn nghi ngờ, anh giơ tay lên, nắm ngón khép lại. “Anh thề, anh nói thật.”

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của anh, cô cười với anh. “Em đâu có nói là không tin anh đâu!”

“Vậy chúng ta. . . .”

“Nên đi ngủ a!” Cô thưởng cho anh một nụ cười thật ngọt và có chút lấu cá.

Trong lòng anh vui mừng, vừa cười vừa đưa tay ôm lấy cô. “Vào trong thôi!”

Cô kéo tay anh ra, rồi mở cửa đi vào phòng nhưng khi anh định vào theo thì ngay lập tức cô khép cửa lại, đem anh vớt ở bên ngoài. “Anh ngủ ở phòng đối diện, em ngủ ở phòng này, ngủ ngon!”

Cô nghịch ngợm nháy mắt với anh, tặng anh một nụ cười ngọt ngào vì tâm trạng của cô đang rất tốt.

Đóng cửa lại, cô dựa sát vào cánh cửa, trên môi vẫn nở nụ cười thật lâu mà vẫn không thu lại được giống như trái tim cô vẫn đập liên hồi.

Đốc Tuyên Hách đứng ngoài cửa cũng tựa đầu vào cánh cửa, giọng nói buồn bã tố cáo: “Tang Á Ly, em thật là người tàn nhẫn đó!”

Hai tay giờ lên cao, cả người dán trên cánh cửa, một phút sau, anh buông tay xuống, không tìm được lòng mình khẽ hôn lên cánh cửa một cái——

“Ngủ ngon, chúc em mơ những giấc mộng đẹp!”

Xoay người, anh chấp nhận đi vào phòng đối diện.

. xs8. cn

Đến nửa đêm, Đốc Tuyên Hách vẫn chưa ngủ, hai tay anh gõ liên tục trên bàn phím laptop, tổng hợp lại các tài liệu cơ mật.

Tiếng gõ trên bàn phím dừng lại, anh nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, liền hỏi: “Á Ly, là em sao?”

“Em vào nha!” Ngoài cửa là giọng nói của Tang Á Ly.

“Vào đi!”

Tang Á Ly đẩy cửa vào, nhìn thấy anh vẫn đang nhìn vào màn hình laptop, tức giận hỏi: “Anh vẫn chưa đi ngủ à?”

“Anh đang cố chỉnh cho xong đồng tài liệu cơ mật của công ty.”

“Anh là tổng giám đốc mà, không phải có thư ký và trợ lý giúp anh sao?” Thấy anh nửa đêm còn phải làm việc cô thấy lo lắng cho sức khỏe của anh “Ban ngày anh làm việc ở bệnh viện tối lại lo xử lý tài liệu công ty, sớm muộn gì cũng sẽ quy đấy!”

Biết anh đang xử lý tài liệu “cơ mật” của công ty nên cô ngồi cách xa một chút, ngồi xuống ghế cạnh cửa, trong lòng lo lắng cho sức khỏe của anh.

“Bận một thời gian nữa thôi sau đó anh sẽ giao công ty lại cho tổng giám đốc. Thật ra ngay từ đầu anh và ba anh đã muốn giao công ty cho anh ta, toàn bộ anh em đều đồng ý nhưng anh ta lo mình không đủ sức làm cho nên tới giờ anh vẫn phải phụ trách.” Vừa tổng hợp lại tài liệu, vừa nói chuyện với cô.

Anh cho cô biết những điều này, thứ nhất là không coi cô là người ngoài, thứ hai là anh tin cô, trong lòng anh đã để cô vào một vị trí quan trọng rồi.

“Anh nên nhanh chóng giao lại cho người đó đi nếu không anh sẽ chết vì mệt đó.”

“Em đang lo lắng cho anh?”

“Ai. ai thêm lo lắng cho anh, em là. em là sợ tinh thần anh không tốt sẽ gây ra vấn đề nghiêm trọng trong bệnh viện thôi!”

Cô có lo lắng cho anh sao? Được rồi cô thừa nhận là có một chút.

Nhưng cô không muốn anh vất vả.

“Anh là viện trưởng nên chỉ động khẩu không động thu, trừ khi là một cuộc đại phẫu thuật cần anh chỉ đạo.” Anh cười.“Em không ngủ được có phải vì đang nghĩ đến anh phải không?”

“Ai nói em không ngủ được? Chỉ. chỉ là đói bụng, muốn ăn một chút gì đó mà thôi.” Cô sẽ không bao giờ thừa nhận vì nhớ anh nên cô mới không ngủ được.

Thực tế, từ lúc anh nói thích cô tinh thần cô liền kích động không tài nào ngủ được, nằm trên giường cả giờ đồng hồ mà cô cứ nhìn trần nhà rồi cười khúc khích.

Lén liếc anh một cái, thật đúng là anh rất bận.

“Sao em vừa nói thế thì bụng anh cũng cảm thấy hơi đói nhỉ, em làm gì đó ăn có thể tiện tay làm cho anh một phần được không?”

“Nói chung là đã hết đồ ăn rồi, trừ café chỉ còn soup tiên.”

“Cà phê và cái gì?” Anh dừng lại một chút, nghe không hiểu liền hỏi cô.

“Chính là cá được trộn với canh trứng và rau chân vịt rồi hấp lên là có thể ăn rồi.” Cô đoán chắc là anh quá bận nên chưa từng xem quảng cáo trên TV.

“Nghe thật hấp dẫn, vậy nhờ em làm giúp anh nha.”

Thấy anh đang bận nên cô không muốn tranh cãi với anh, đứng dậy đi ra ngoài.

. xs8. cn

Xuống tới bếp, Tang Á Ly tìm được hai gói canh trứng.

“Còn có hai gói, coi như anh có lộc ăn.”

Cô vừa lăm bằm vừa lấy hai chén rồi đem canh thả vào rồi hấp qua, chỗ canh đó tan chảy, rau chân vịt cùng hoa trứng xoáy tròn.

Cô bưng hai chén canh lên, vừa xoay người thì đột nhiên một bóng đen bay vụt qua, cô hoảng sợ hét lớn.

“Á —”

Trong nháy mắt, canh trong bát bắn ra, cũng may cô tránh kịp nên không bị bỏng, nhưng vừa rồi xuất hiện cái gì đó đã dọa cô dựng tóc gáy chân run run.

“Em làm sao vậy?”

Nghe thấy tiếng hét của cô, Đốc Tuyên Hách liền chạy như bay xuống bếp, chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng vỡ của chén, lúc vào trong bếp thì thấy một con mèo hoang từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Cùng lúc đó Tang Á Ly cũng nhìn thấy con mèo đó nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hóa ra là mèo!

Mặc dù đã biết cái gì bay qua lúc đó nhưng cô vẫn sợ, mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Thấy bộ mặt kinh sợ của cô, anh đi tới ôm cơ thể run rẩy của cô vào trong lòng.

“Không sao, chỉ là mèo thôi.” Cảm thấy cô vẫn còn hoảng sợ, theo bản năng anh càng ôm cô chặt hơn. “Có thể sau khi chuẩn bị bữa tối xong thím Cao quên đóng cửa sổ. Hôm nào anh về nhà sẽ phạt thím Cao viết “từ nay ta nhất định sẽ nhớ đóng cửa sổ” một nghìn lần có được không?”

Thấy mặt anh nghiêm nghị nói, cô liền cười, trái tim sợ hãi đã được hơi ấm của vòng tay anh xua tan.

Cô ngượng ngùng trốn khỏi vòng tay anh, thấy dưới đất một đồng đồ vỡ, ảo não nói: “Đây là hai gói canh cuối cùng. . . .”

“Nếu như em đói, anh dẫn em ra ngoài ăn.” Anh kéo lấy tay cô.

Tay kia cô nắm ngược lại tay anh. “Không phải em đói bụng. . . , chỉ là em không ngủ được. Anh cũng nên nghỉ ngơi một chút không sáng mai anh không thể bỏ dậy đến bệnh viện đâu.”

Anh lại kéo cô vào lòng, hơi nóng phả trên mặt cô, ánh mắt thâm tình nhìn vẻ đẹp của cô——

Cô nhìn lại anh, cảm thấy hơi nóng càng ngày càng mãnh liệt, càng lúc càng lại gần Tim của cô đập càng lúc càng mau.

Khi môi anh đặt lên môi cô, một lực hút mãnh liệt chiếm lấy trái tim cô, nụ hôn của anh vừa vội vàng lại mạnh như mồn hút hết không khí trong người cô thì anh mới ngượng thả ra.

Vừa hôn triền miên, anh vừa dẫn cô tránh khỏi đồng hồ tạp trên đất rồi khỏi bếp, một đường tiến thẳng tới trước cửa phòng cô ——

“Anh có thể vào không?” Tạm rời đôi môi của cô, trong mắt anh mờ mịt dự vọng nhìn cô.

“Anh.anh phải suy nghĩ cho kỹ, em sẽ bắt anh trả giá thật lớn.” Thẹn thùng e lệ khẽ cúi mặt, cô khẽ nói lên lời đồng ý.

“Bất kỳ giá cao đến đâu anh đều chấp nhận!”

Vừa thốt lên lời thề son sắt liền mở cửa phòng, anh ôm cô, hôn cô, hai người tình ý tiến vào phòng.

Khi cửa phòng đóng phịch một tiếng, anh bắt đầu thể nghiệm lấy cái phải trả giá thật lớn nhưng cũng rất ngọt ngào.

6. Chương 6

Sáng sớm ánh sáng ban mai chiếu vào trong phòng, từ bên ngoài truyền đến tiếng chuông điện thoại kêu liên tục——

Tang Á Ly bị âm thanh đó truyền vào màng nhĩ không thể tiếp tục chìm trong giấc mộng được nữa, tỉnh dậy.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, phía dưới cảm giác đau đớn truyền đến, cô khó chịu khẽ cắn môi, quay đầu đi thì nhìn thấy một gương mặt tuần tú quen thuộc, lóa thể nằm bên cạnh cô.

“Chào buổi sáng.”

Thấy cô đã dậy anh liền nở nụ cười tươi, duỗi tay ra rất tự nhiên chiu vào trong chăn ôm ngang hông cô.

Người cô cứng đờ không dám cử động, thân thể ở trong chăn không mảnh vải che, nếu như tay anh dịch xuống một chút nữa sẽ làm người ta rất xấu hổ—— mặc dù tối qua anh đã làm nhiều chuyện còn đáng xấu hổ hơn rồi.

“Anh. điện thoại của anh đó.” Cô thẹn thùng không dám nhìn anh, ánh mắt dán vào hoa văn trên chăn.

“Anh không muốn nghe.”

Anh vừa dứt lời thì tiếng chuông điện thoại ở phòng đối diện cũng như đáp ứng lời anh nói liền dừng lại.

Không còn tiếng chuông điện thoại ầm ỹ nữa, anh hài lòng cong khóe môi chuẩn bị hôn lên da thịt trắng như tuyết của cô thì âm thanh phiền phức ở phòng đối diện lại vang lên——

Anh chán nản ỉu xiu, đem mặt mình chui vào trong tay cô không muốn nghe thấy âm thanh kia.

“Anh. điện thoại của anh lại kêu kìa.” Cô biết anh rất mệt nhưng âm thanh kia như thúc dục, hơn nữa mới sáng sớm đã gọi thì chắc là việc gấp.

“Em lấy giúp anh đi.”

“Độc Tuyên Hách anh nhanh lên qua xem có chuyện gì.” Cô duỗi tay ra lần xuống phía dưới gối anh lôi ra chiếc quần lót nam. Anh đúng là đã chuẩn bị! Cô cầm lên rồi ném về phía anh. “Nhanh lên một chút!”

Cầm quần lót lên, Độc Tuyên Hách đứng dậy mặc quần vào, anh biết sáng sớm đã gọi thì trừ phi là mẹ anh gọi để. kiểm tra, nếu không nhất định là việc khẩn cấp.

“Chờ anh, không phải rời khỏi giường, anh quay lại ngay!” Nhìn người đẹp nằm trên giường, anh hận không thể cả ngày chui trong chăn với cô.

Thấy anh mặc vền vền mỗi quần lót, cơ thể hiện rõ đường cong, cường tráng hoàn mỹ Cô xấu hổ liếc anh một cái, hai gò má ửng hồng.

. xs8. cn

Khi Độc Tuyên Hách quay lại phòng cô thì anh đã ăn mặc quần áo chỉnh tề, khuôn mặt nghiêm túc pha chút áy náy.

“Anh phải qua bệnh viện gấp.” Anh thấy Tang Á Ly đang đánh răng trong nhà tắm.

Miệng ngậm đầy bọt kem đánh răng, Tang Á Ly quay đầu lại bỏ bàn chải ra khỏi miệng, vội vàng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Độc Tuyên Hách vừa cài nút áo sơ mi vừa trả lời cô:

“Lượng Trúc lại tự tử.”

Tang Á Ly kinh sợ, ngơ ngác nhìn anh.

“Giờ anh phải đến bệnh viện.” Nói xong anh quay người đi.

Tang Á Ly vội vàng chạy lại. “Chờ em một chút, em cùng đi với anh, hai phút, cho em hai phút, em xong ngay đây.”

Dứt lời, cô vội vàng súc miệng, lau qua mặt.

Hai phút sau, cô đã ngồi trên xe anh trong lòng cảm thấy bất an cùng đến bệnh viện với anh.

. xs8. cn

Khi hai người chạy tới bệnh viện, hai người nhà họ Độc đã chờ ở đó rất lâu rồi.

“Mặc dù không sao nhưng đến bây giờ Lượng Trúc vẫn chưa tỉnh lại.” Hai mắt Lữ Uyển Nghi đỏ đỏ, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Tuyên Hách, con vào xem đi, nhất định phải bảo đảm là Lượng Trúc bình an vô sự. ” Về mặt Độc Vũ một mối, trong lòng cũng lo lắng không thua gì vợ ông.

“Con vào trước xem thế nào.”

“Em. em có thể vào cùng không?”

Tang Á Ly muốn vào bên trong nhưng bị Lữ Uyển Nghi ngăn lại.

“Á Ly, cháu đừng vào đó. Bác sĩ điều trị nói hiện giờ tình trạng của Lượng Trúc rất yếu không nên gây âm ỹ cho nói. Cháu ngồi xuống đây với bác một chút, được không?” Lữ Uyển Nghi kéo tay cô lại.

Ánh mắt Tang Á Ly và Độc Tuyên Hách giao nhau, anh gật đầu một cái đồng ý với ý kiến của mẹ mình, sau đó hướng ánh mắt trấn an nhìn cô rồi một mình đi vào trong phòng bệnh.

“Bác Độc.”

Tang Á Ly ngồi bên cạnh Lữ Uyển Nghi mà trong lòng cảm thấy áy náy như Lượng Trúc tự sát là vì cô vậy.

“Á Ly, bác thực sự sẽ không chịu nổi nếu Lượng Trúc lại.” Lữ Uyển Nghi nói nghẹn ngào.“Bác thực sự không chịu được, trái tim.”

“Bác Độc, bác bác đừng khóc a!” Tang Á Ly vỗ vỗ lưng của bà.

“Á Ly, bác van cầu con, con. đồng ý để Tuyên Hách lấy Lượng Trúc được không?”

Tang Á Ly đã sớm đoán được Lữ Uyển Nghi sẽ yêu cầu cô điều này nhưng cô vẫn cảm thấy kinh ngạc, trái tim đau nhói.

“Bác Độc, nhưng cháu đã hỏi Lượng Trúc rồi cô ấy cũng không muốn lấy Tuyên Hách.” Nhíu mày, trái tim Tang Á Ly như bị bóp lại vô cùng đau.

“Chắc chắn Lượng Trúc vì nghĩ đến bệnh tình của nó, với lại biết cháu là bạn gái của Tuyên Hách nên mới nói vậy, cháu cũng biết nó rất hiền lành đúng không?”

“Cháu.”

“Bác biết nói điều này với cháu là không công bằng với cháu nhưng cháu có điều kiện tốt có thể tìm được người đàn ông khác tốt hơn Tuyên Hách, nhưng Lượng Trúc thì ngược lại.” Lữ Uyển Nghi lau nước mũi, lại khóc:“Bác không muốn làm một người ích kỷ nhưng.”

Tang Á Ly lén nhìn sang Đốc Vũ, thấy ông ngồi đó thần thờ không phản đối lời vợ ông nói, vậy là cả hai người có cùng ý kiến đó.

Cô có cảm giác bị cô lập, cô không muốn tìm người nào khác, thực sự trong lòng cô chỉ muốn lấy Đốc Tuyên Hách mà thôi.

Nhưng cô không thể phản bác, cô không phải là người mắc bệnh hiểm nghèo cần người chăm sóc, người tự tử nằm trong phòng bệnh kia cũng không phải là cô.

“Á Ly, từ khi còn nhỏ Lượng Trúc đã rất thích Tuyên Hách, coi như cháu làm một việc thiện để Tuyên Hách lấy Lượng Trúc, được chồng chăm sóc không phải cô đơn một mình có thể Lượng Trúc sẽ không nghĩ tới chuyện tự sát nữa, ý chí muốn sống sẽ mạnh hơn.” Lữ Uyển Nghi thành khẩn yêu cầu. “Á Ly, có được không?”

“Cháu, cháu không biết.” Buồn bã, cô cúi đầu xuống. Trong lòng cô không hề muốn nhưng chỉ có thể quanh quẩn ở trong ngực mà không thể thoát ra với người mẹ chỉ muốn tốt cho con mình được, cô không thể nói từ chối được.

Cả dãy hành lang trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Lữ Uyển Nghi, ba người ngồi đó không ai nói một câu nào.

Đang chìm trong yên tĩnh, đột nhiên cửa phòng bệnh hạng nhất mở ra, bác sĩ cùng y tá hoảng hốt đẩy giường bệnh ra ngoài, mọi người vội vàng chạy theo.

Đốc Tuyên Hách đeo khẩu trang không có thời gian nói với gia đình mình câu nào, chỉ nhìn thấy khuôn mặt Tang Á Ly rất nặng nề rồi vội vàng đi theo các bác sĩ khác.

“Sao thế?” Lữ Uyển Nghi hoảng sợ đứng dậy, kéo một y tá lại hỏi.

“Nhịp tim của cô Thừa đột ngột chậm lại, viện trưởng muốn cấp cứu gấp cho bệnh nhân.”

Nghe xong Lữ Uyển Nghi suýt ngất đi, may có Tang Á Ly đỡ bà. “Bác Đốc.”

“Ngồi xuống đây đã.” Đốc Vũ đỡ lấy vợ mình ngồi xuống ghế.

“Nếu Lượng Trúc cứ như thế này thì chúng ta đã phụ lòng cha mẹ đã mất của Lượng Trúc rồi.” Lữ Uyển Nghi khóc trong ngực của chồng bà.

Tang Á Ly nhìn thấy trong mắt Đốc Vũ hình như ngân ngấn lệ.

“Tôi muốn đi gặp Lượng Trúc, Lượng Trúc.” Lữ Uyển Nghi vội vàng đứng dậy, vừa đứng lên đi hai bước, liền hôn mê bất tỉnh.

“Bác Đốc.”

“Uyển Nghi —— y tá, y tá đâu. Mau tới đây nhanh lên!”

Trên hành lang dài, chỉ nghe thấy tiếng Đốc Vũ lo lắng gọi y tá. Vì bệnh của Lượng Trúc từ trước tới nay chưa gặp phải nên bệnh viện quyết định mở hội nghị họp trong hai ngày liền, trong hai ngày đó Đốc Tuyên Hách đều phải ngủ lại ở bệnh viện, đến ngày thứ tư anh mệt mỏi lết tẩm thân trở về tổ ấm nhỏ có Tang Á Ly ở đó.

“Có ai ở nhà không?”

Vừa vào cửa, anh mệt mỏi nằm luôn trên sofa nhưng đáp lại lời anh chỉ có tiếng con mèo Kiki.

Thả lỏng tay xuống vuốt ve đầu Kiki, anh lẩm bẩm hỏi: “Ki—ki, mẹ người chạy đi đâu rồi?”

Anh nằm nghiêng người thì thấy trên bàn có tờ giấy, duỗi cánh tay với lấy tờ giấy đó.

Thì ra là Á Ly về quê, hai ngày nữa mới về —— đọc lời nhắn lại của cô, cô bảo hai ngày nữa lên, không phải là hôm nay sao?

Nhìn đồng hồ, đã mười giờ đêm rồi sao cô vẫn chưa về nhà?

Ngồi dậy, anh nhìn vào tờ giấy một lúc lâu, trong lòng cảm thấy áy náy vì ba ngày qua anh ở bệnh viện lo chuyện của Lượng Trúc, chắc Á Ly sợ làm phiền anh nên mới không gọi điện báo cho anh biết chuyện cô về quê.

Ngồi xuống bên cạnh điện thoại bàn, anh nhắc tai nghe lên, lấy trong ví số điện thoại của cô, đã muốn thế này mà chưa thấy cô về làm cho anh cảm thấy lo lắng.

Chờ một lúc mà không thấy cô nghe máy, đúng lúc anh đang lo lắng, hai mắt nhắm lại thì bên kia mới nghe máy.

“Em đang ở đâu?”

“Không có trong lòng anh sao?”

Anh cười một tiếng: “Ý anh là bây giờ em đang ở đâu?”

“Hình như em bị lạc đường.”

Nghe cô nói như vậy, anh khẩn trương hỏi: “Em đến Đài Bắc rồi sao?”

“Đúng vậy a, chẳng qua là em đi lạc đường.”

“Em hỏi người đi đường xem đó là chỗ nào, anh lập tức qua đón em.”

“Nơi này không có người đi đường, một bóng người cũng không có.”

“Làm sao em có thể đi đến chỗ không bóng người vậy?” Anh ngồi không yên, lo lắng đứng lên, giọng tràn tuy trách móc nhưng chứa đầy lo lắng: “Em nói cho anh biết, xung quanh đây có cửa hàng nào không...?”

“Hình như có, nhưng rất xa, không thấy trên biển hiệu viết cái gì cả.”

“Vậy em đến đó hỏi chủ quán.”

“Em đang rất mệt, không muốn đi nữa.”

“Á Ly, em. em ở chỗ mà một bóng người cũng không có, rất nguy hiểm biết không!” Hai hàng lông mày rậm nhíu một cái, anh lại hỏi: “Vậy em nói cho anh biết chỗ em đứng có cái gì đặc biệt không. cột mốc hoặc là cái gì đó.”

“Cái này, có, em đang đứng ở một ngôi nhà hình như là của viện trưởng bệnh viện nào đó, hai bên cổng chính có hàng cây tùng nhỏ.”

Cô còn đang nói một nửa thì anh liền cười lớn cắt đứt lời nói của cô: “Tang Á Ly, em thật tinh quái!”

Dứt lời, anh cúp máy xoay người chạy ra cửa.

Cô đứng ở ngoài cổng rồi mà còn nói dối anh là bị đi lạc, làm cho anh thực sự rất lo lắng, đợi lát nữa gặp cô anh sẽ phải đánh vài cái vào mông cô mới được!

. xs8. cn

Ngồi ở bồn hoa bên ngoài cửa, Tang Á Ly vừa cất điện thoại vừa cười, nụ cười thật ngọt ngào nhưng cũng đầy chua xót.

Biết anh quan tâm cô, lo lắng khi biết cô lạc đường, trong lòng cô càng yêu anh hơn.

Cảm giác có người quan tâm thật tốt!

Khi cô cảm nhận được sự quan tâm của anh thì cô cũng hiểu được những điều mà mẹ anh nói với cô — nếu như Lượng Trúc có thể có cùng cảm nhận giống cô khi được ai đó quan tâm chăm sóc, có thể cô ấy sẽ không còn bị quan chán đời nữa, cũng sẽ không còn ý định tự sát nữa, cô ấy có thể dũng cảm sống tiếp.

“Tang Á Ly!”

Mở cửa chính, thấy cô ngồi ở bồn hoa, vốn là muốn mắng cô nhưng khi anh lại gần kéo cô đứng dậy thì anh chỉ muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực.

“Anh rất nhớ em!” Râu ria mọc đầy cằm, anh tựa lên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng nói lên cảm xúc của mình.

Anh ôm cô thật chặt để cô có thể cảm thấy được mình hạnh phúc, nhưng cô cảm thấy được điều đó thì liền nghĩ đến Lượng Trúc, hiểu rõ Lượng Trúc cần có hạnh phúc như thế nào.

Đôi tay ôm chặt lấy cổ anh, cô thích anh cho cô cảm giác ngọt ngào đó cho dù vị ngọt đó sẽ làm cô cảm thấy tội lỗi, nhưng cô vẫn chưa muốn buông tay.

Cô không làm gì sai, anh cũng không có lỗi và Thừa Trúc lại càng vô tội.

“Em đã làm cho anh rất lo lắng!”

“Vậy sao? Em còn tưởng hai ngày em về quê anh đã kiếm được niềm vui mới!” Cô ung dung trêu anh.

“Hai ngày anh còn cố gắng chịu được nhưng nếu nhiều hơn thì anh không dám đảm bảo!” Anh quay lại trêu cô.

“Độc Tuyên Hách anh hãy thành thật cho em! Ưm hừm, chân của em.”

“Sao vậy?”

“Em bắt taxi về đây nhưng nói lại thả em ở tít trên kia, hại em hai tay hai túi lớn đi bộ một đoạn đường rõ dài, hai chân em sắp chịu hết nổi rồi.” Nói rồi cô lại ngồi bệt trên bồn hoa.

“Vậy sao không gọi anh ra đón em?”

“Em đâu biết một viện trưởng, một vị tổng giám đốc lại rảnh rỗi mà ở nhà chờ em chứ?”

Trong giọng nói của cô đầy sự châm chọc, anh nghiêng người trừng mắt nhìn cô, rồi liếc mắt về phía hai túi hành lý đạibury kia, anh chán nản hỏi: “Em về quê hay là ra nước ngoài vậy? Về quê có hai ngày thì cần gì phải mang nhiều đồ thế kia?”

“Anh dùng từ cho chính xác nha.” Cô sửa lại lời của anh. “Không phải em mang hai túi hành lý về quê mà là mang lên Đài Bắc. Bên trong đều là tình cảm của bà nội dành cho em, em nhất định phải mang lên.”

“Anh hiểu rồi.” Anh gật đầu một cái. “Em không mệt chứ? Để anh dìu em vào nhà.”

“Dìu em? Tại sao không phải là bế em? Trong phim thần tượng khi nhân vật nữ chính bị đau chân thì người nam sẽ bế cô ấy.”

“Nhất định phải như vậy sao? Không phải vì anh bắt chước nam chính trong phim. nhưng nếu vì em, anh có thể làm điều đó.”

Dứt lời, anh khom người ôm cô lên, còn giả bộ vẻ mặt như đang cố hết sức bế cô vậy. “Xem ra em về quê hai ngày, bà nội em đã tắm bổ cho em không ít.”

Cô trừng mắt nhìn anh.

Bị cô lườm anh cười, biểu hiện rất tự nhiên. “Ý anh là bà nội nấu thật giỏi, vóc dáng bây giờ của em không quá gầy.”

“Coi như anh khôn ngoan!” Cô đưa ngón trỏ điểm một cái vào vai anh. “Đừng quên bên ngoài còn có hai túi hành lý đạibury đang chờ anh.”

“Anh không quên, đó là tình yêu của bà nội mà, đúng không!”

Đặt cô ngồi trên sofa, anh lại đi ra ngoài đem hai túi hành lý vào.

. xs8. cn

“Ba ngày qua anh đều ngủ lại bệnh viện à? Vừa về nhà sao?”

Biết ba ngày qua anh rất bận, cô cũng nhìn thấy sự mệt mỏi hiện trên gương mặt anh — đem chân trên đùi anh co về, cô xấu hổ cúi đầu.

“Không mỗi chân sao? Đưa chân kia đây, anh xoa cho em.” Đốc Tuyên Hách không cảm thấy mệt. Anh chưa bao giờ bóp chân cô gái nào cả, trước kia anh cảm thấy hành động này động đến lòng tự tôn đàn ông của anh, nhưng giờ anh có thể cảm thấy làm chuyện này. rất vui.

“Không cần, anh cũng rất mệt mà!” Cô nhìn anh một cái, đỏ mặt.

Mấy ngày nay anh đều bận như vậy mà trong lúc cô ở quê còn trách anh sao không gọi điện hỏi thăm cô, cho anh là người đàn ông máu lạnh không có tim gan.

“Gặp em, anh liền thấy hết mệt.” Tiến lại ngồi gần cô hơn, anh ôm lấy cô.

“Chuyện kia. Lượng Trúc vẫn ổn chứ?”

Cô về quê lần này ngoài việc thăm bà nội và vì ở bệnh viện cô thể giúp gì được, không muốn anh phân tâm, còn để tạm tránh yêu cầu của bố mẹ anh, hi vọng mình có thời gian để suy nghĩ.

“Bệnh tình của cô ấy vẫn không chế được, chỉ là tâm tình của cô ấy rất sa sút.”

“Thật xin lỗi, em thật vô dụng, vẫn không có hỏi được tâm sự của cô ấy.”

“Đừng nói như thế. Anh định tôn trọng cô ấy, để cô ấy tự nguyện nói ra cho chúng ta biết.

Chỉ là, bây giờ đã không còn là chuyện riêng của cô ấy nữa, ba mẹ anh vì việc của cô ấy mà đã lo lắng mấy ngày nay.”

“Bác Đốc vẫn. vẫn khỏe chứ?” Cô nhìn vẻ mặt của anh, nhìn như mẹ anh vẫn chưa nói ra chuyện muốn anh lấy Lượng Trúc với anh.

“Có chút tiêu tụy, mấy ngày nay mẹ anh ăn không ngon, ngủ không yên, anh định khi bệnh tình Lượng Trúc ổn định sẽ suy nghĩ về yêu cầu của mẹ anh, để mẹ anh và cô ấy đến nơi đó ở hai ngày, đối với bố mẹ anh và cả Lượng Trúc có lẽ sẽ là tốt nhất.” Anh kéo tay cô, đan mười ngón tay vào nhau. “Em cảm thấy thế nào?”

“Em.” Cô nhìn anh định bảo anh hãy đồng ý lấy Lượng Trúc nhưng đối diện với anh trong lòng cô đấu tranh, cô không muốn mất anh. “Em không phải là bác sĩ, anh nói có thể thì có thể!”

“Anh nghĩ, anh phải thuê người điều tra về Lượng Trúc để biết mấy năm qua cô ấy đã gặp chuyện gì.”

Tang Á Ly gạt đầu một cái, nụ cười trên môi có chút khổ sở, bởi vì cô nhìn thấy sự quan tâm của anh đối với Thừa Trúc trong mắt anh.

Mặc dù anh và Lượng Trúc xa nhau mười năm nhưng họ đã từng có hôn ước, dù thế nào đây cũng là duyên phận, mà sự thật chứng minh Lượng Trúc rất cần sự quan tâm chăm sóc của anh, và trách nhiệm đối với Lượng Trúc trên vai anh cũng không thể bỏ xuống được.

“Á Ly, em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì.” Cô phục hồi lại tinh thần, khẽ chớp mắt.

“Em có nói cho bà nội biết em có một người bạn trai tuần tú, rất có sức quyến rũ không?” Khẽ nhếch hai hàng lông mày, vẻ mặt đầy tự tin.

“Ách, không có.”

“Ý của em là, em không nói cho người nhà em biết sự tồn tại của anh?” Anh nheo mắt lại, có vẻ mất hứng.

Câu hỏi của anh đã động đến vết thương lòng của cô. Cô không nói cho bà nội biết mình có bạn trai vì cô không biết mình có thể bên anh bao lâu, cô cũng không chắc mình có thể ở trước mặt người khác mà lớn tiếng nói anh là bạn trai của cô.

“Anh còn chưa qua bài kiểm tra của em để xem anh có đủ tư cách làm người bảo vệ cho Tang Á Ly này không.”

Cô không muốn sống ở bên anh mà oán trách nhau, cô thích ở bên anh cãi nhau, chọc ghẹo nhau đó mới là vị ngọt trong tình yêu chỉ thuộc về Tang Á Ly và Đốc Tuyên Hách.

“Vậy sao?” Anh cử động người rồi đề lên thân thể cô: “Tang Á Ly, em nghe cho rõ, em là người của Đốc Tuyên Hách không cho em được nghỉ ngơi!”

Anh bá đạo tuyên cáo, nhưng cô nghe lại hóa thành một dòng nước ấm áp ngọt ngào—— ít nhất, anh coi trọng cô, thế là đủ rồi!

“Làm gì mà nhìn người ta ghê vậy?” Cô không chịu yếu thế nhìn lại anh.

Anh đưa mắt nhìn cô, tròng mắt đen tràn ngập thâm tình: “Á Ly, anh yêu em.”

Khuôn mặt mệt mỏi, giọng nói thô trầm nói ra yêu thương nhưng lại làm cô lay động.

“Tuyên Hách.” Đôi mắt sáng trong chứa đầy tình yêu chân thành.

Hơi thở hai người hòa nhau, môi chạm môi, hòa quyện hai trái tim ——

Nụ hôn đầy đam mê không dừng, từ êm ái dần dần thành kích cuồng, tay anh mơn trớn tỉ mỉ, dịch xuống cô, lách vào trong cổ áo, bao trùm lên cặp tuyết lê.

7. Chương 7

Sáng sớm, từ trong ngực của Đốc Tuyên Hách Tang Á Ly tỉnh dậy mở mắt, ngón tay trở của cô chỉ vào giữa hai hàng lông mày rồi di chuyển xuống sống mũi.

Anh có một khuôn mặt tuần tú, đôi mắt đẹp, mũi thẳng làm rung động bao người, đôi môi.

Ngón tay khẽ miết theo viền môi, cô có thể cảm nhận được một chút hơi ấm từ hôm qua anh hút trên cơ thể cô còn sót lại trên đó ——

Ngón tay mềm mại khẽ vuốt trên khuôn mặt rắn rỏi đàn ông của anh, trong mắt cô chứa đầy tình yêu. Cô thích anh, lại càng thích được nằm trong vòng tay người đàn ông này.

Cơ thể hai người dính sát vào nhau, cảm nhận thân nhiệt lẫn nhau.

Bàn tay mềm mại của cô di chuyển xuống, Đốc Tuyên Hách mở mắt tinh thần tỉnh táo, đôi mắt đen mở to, thấy khuôn mặt xinh đẹp bên cạnh anh liền nở nụ cười.

“Anh dậy sớm thế, em còn chưa kịp xuống giường để vào bếp. ”

“Anh rất hi vọng khi tỉnh dậy thấy em nằm bên cạnh anh chứ không phải ở dưới bếp bận bịu làm bữa sáng cho anh” nói xong anh duỗi tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào lòng.

Cô nở một nụ cười ngọt ngào: “Anh nghĩ sai rồi, em là muốn vào bếp để lấy con dao lên. hoạn anh.”

“Anh không tin chưa gì em đã tính tự tay mai táng hạnh phúc cả đời của mình.”

Anh nghĩ là cô xấu hổ nên cúi đầu hôn lên đôi môi cô nhưng tay cô chợt vỗ vào vai anh: “Em nói chờ một chút!”

Biết cô thực sự muốn anh dừng lại nên khi cô đánh vào vai anh tới cái hai mươi thì anh mới miễn cưỡng lăn về chỗ, đôi mắt đen nhìn cô đầy oán hận.

Tang Á Ly ngồi dậy kéo chăn, cúi đầu lặng im suy nghĩ.

“Có chuyện gì không?” Anh cũng ngồi dậy theo, tiện tay kéo lấy một góc chăn nhỏ để đắp lên phía dưới eo.

Liếc anh một cái, cô không nói gì vì cô chưa lấy được giọng nói nhẹ nhàng nhất để nói với anh. Chờ cô một chút, một phút là đủ rồi.

“Sáng sớm em có tâm sự gì?” Cánh tay chắc khỏe lướt nhẹ qua lưng trần của cô, mạnh mẽ ôm lấy vai cô: “Nói cho anh biết tâm sự của em để anh cùng em giải quyết.”

Cô không hợp với bộ dạng u sầu, cô phải luôn luôn mang nụ cười vui vẻ như thiên sứ, ít nhất khi ở bên cạnh anh, anh hi vọng cô sẽ như thế.

Nghe được lời này của anh giống như trong ngày đông được sưởi ấm, không chỉ toàn thân mà cả trong trái tim cô đều cảm thấy ấm áp.

Ngước mắt lên nhìn anh, cô dùng giọng đùa giỡn để thương lượng với anh. “Em cần một trăm vạn, cho em một trăm vạn đi!”

Nghe vậy, anh mặt không thay đổi liền đáp ứng. “OK! Không thành vấn đề.”

“Anh không hỏi em lấy một trăm vạn để làm gì sao?” Cô hoảng sợ tròn mắt nhìn anh. Cô chỉ là đùa một chút, không ngờ anh lại đồng ý luôn.

“Chỉ cần có thể đổi lấy nụ cười của em, một trăm vạn không đáng gì!” Dương dương tự đắc, anh ung dung nói.

Cô suy nghĩ rồi lộ ra nụ cười, vươn tay ôm lấy anh. “Bây giờ gom hai trăm vạn.”

“Cuối tháng linh tiền.” Anh đặt lên trán cô một nụ hôn, đồng hồ trên bàn báo thức nhắc anh giờ đã không còn sớm nữa. “Bây giờ anh phải tới bệnh viện, em cũng biết là tâm trạng của Lượng Trúc vẫn chưa ổn định, anh phải theo dõi tình trạng cô ấy.”

Anh bước xuống giường mặc quần áo, đồng thời kéo chăn lên cho cô chỉ còn hở ra mỗi cái đầu nhỏ.

“Độc Tuyên Hách ——”

“Anh nhớ rồi, em gửi số tài khoản cho anh, anh bảo chị Vương chuyển cho em một trăm vạn ngay.” Kéo quần dài, anh nghĩ là cô nhắc tới chuyện tiền vừa rồi.

“Không phải em muốn tiền, em muốn nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Thấy cô nghiêm túc, áo sơ mi còn chưa cài xong anh vội nhảy lên giường, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Em muốn anh kết hôn với Lượng Trúc.”

Cô vừa nói xong, anh mở to mắt nhìn cô hồi lâu, biết cô không đùa. “Mẹ anh lại ép em?”

Điều này anh dễ dàng đoán ra.

Lượng Trúc lại tự tử một lần nữa, điều này thực sự là một đả kích lớn ẹ anh, anh nên sớm đoán ra mẹ anh sẽ gây áp lực lên cô, tại anh quá bận nên không chú ý đến cô.

“Mẹ anh đúng là đã từng bảo với em nhưng thực sự em đã suy nghĩ, em đồng ý để anh kết hôn với Lượng Trúc.” Cô nói mà mặt không biểu hiện gì, giọng nói cũng bình tĩnh.

“Em điên rồi! ?” Hai hàng lông mày rậm nhíu lại, anh không thích quyết định này của cô. “Bán người đàn ông của mình, xem ra em ngủ dậy. rất cao hứng?”

Nhíu mày cười một tiếng, nụ cười của cô có chút miễn cưỡng. “Anh đừng quên, anh còn nợ em một lần.”

“Nợ em cái gì?” Anh nheo mắt lại, giờ phút này, thật sự anh rất muốn đánh một cái vào mông để cô dừng lại.

“Anh nợ em một lần “em giúp anh quyết định một việc”, còn nhớ không?” Cô giả bộ mỉm cười đắc ý. “Cho nên lần này, em quyết định hộ anh. Em nói thật, em muốn anh kết hôn với Lượng Trúc.”

“Em.”

“Nhưng anh đừng cho là em bỏ anh.” Hai cánh tay trắng thò ra khỏi chăn, vòng tay ôm lấy cổ anh. “Em muốn làm nhân tình bí mật của anh, mỗi ngày đều ở bên anh.”

“Á Ly, em không cần nghe theo yêu cầu của mẹ anh, hôn nhân của anh để anh quyết định.”

“Không phải em vì đáp ứng yêu cầu của mẹ anh nên mới nói thế. . . .” Cô đến gần tai anh, đôi môi đỏ mọng khẽ ngậm lấy vành tai anh. “Em muốn làm người tình của anh, không phải đàn ông luôn cưỡng chiều tình nhân nhất sao?”

“Chuyện này chúng ta sẽ tìm thời gian bàn lại sau.”

Xuống giường, anh mặc quần áo chỉnh tề, trước khi đi còn quay đầu lại liếc nhìn cô một cái. “Hôm nay em không cần phải đến bệnh viện, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Nói xong, anh thở dài rồi nhẹ nhàng đi.

Nằm trên giường, Tang Á Ly chống cằm lên đầu gối, cô nói những lời trái với lương tâm, cô đâu có muốn làm tình nhân, cô chỉ là sợ một ngày Lượng Trúc chết rồi cô sẽ ân hận mà tự trách mình.

Nước mắt trực trào ra, đôi mắt buồn.

Không, cô không thể treo bộ mặt buồn chán này được.

Cô tưởng tượng mình là tình nhân của viện trưởng sẽ rất vui vẻ, cô sẽ cùng anh cãi nhau, cùng anh ở chung thì trên mặt không thể buồn chán được.

Để anh không phải lựa chọn, chỉ bằng cô lùi một bước để mọi chuyện tốt đẹp. việc cô có thể làm cho anh cũng chỉ có thể thôi.

Chỉ là, quyết định này thật sự rất khó khăn.

. xs8. cn

Đi tới bệnh viện, Đốc Tuyên Hách đi vào phòng cách ly, Thừa Lượng Trúc nằm ngủ trên giường mà hai hàng nước mắt vẫn còn.

“Viện trưởng, cô Thừa cô ấy. . . .” Y tá chăm sóc Lượng Trúc nói, cô ấy luôn phải canh chừng bên cạnh Thừa Trúc một bước không dám rời đi, chỉ sợ bệnh nhân lại gây chuyện.

“Cô có thể ra ngoài, tôi muốn nói chuyện một chút với Thừa Trúc, tôi chưa ra ngoài thì không cho phép ai bước vào, bao gồm cả bác sĩ chủ trị.” Đốc Tuyên Hách dặn dò y tá.

“Dạ, viện trưởng.”

Sau khi y tá đi ra, Thừa Lượng Trúc xoay người lén lau nước mắt. “Anh Tuyên Hách, thật xin lỗi.”

Đốc Tuyên Hách lấy ghế ngồi xuống cạnh giường nhìn cô. “Lượng Trúc đừng làm những việc ngốc nghếch nữa.”

“”

Người trên giường không nói lời nào, chỉ nghe tiếng khóc truyền đến, Đốc Tuyên Hách khẽ nói, “Nói cho anh biết, người đàn ông kia là ai?”

Nghe thấy câu hỏi này, Lượng Trúc xoay đầu lại đối mặt với anh. “Anh Tuyên Hách”

”Anh rất buồn, bệnh của em đã được kiểm soát tốt, hình như có Á Ly bên cạnh em đã vui vẻ lên một chút, không lý gì mà lại nghĩ đến chuyện kết thúc mạng sống của mình ——

Anh đã hỏi y tá, cô ấy bảo vào buổi tối hôm đó khi thấy em đã ngủ, cô ấy có rời khỏi đây một lúc qua nói chuyện phiếm với y tá trực, sau khi quay lại thấy em đã tỉnh nhưng hình như vừa khóc xong, em bảo với cô ấy mình muốn ăn gì đó, cô ấy vừa ra ngoài em liền.”

Dừng lại một chút, anh bỏ qua chuyện cô tự tử.

“Anh đến băng ghi hình ở hành lang phát hiện trong lúc y tá tán gẫu với mọi người thì có một người đàn ông vào phòng em, người đó là ai?”

Nước mắt vẫn rơi, Thừa Trúc khóc không thành tiếng.

“Nếu như em không nói, anh sẽ tố cáo hẳn ta xông vào phòng bệnh uy hiếp sự an toàn của bệnh nhân trong bệnh viện.”

“Không cần! Anh Tuyên Hách, em cầu xin đừng làm vậy.” Giọng nói yếu ớt. “Anh. đừng hỏi em, được không?”

Độc Tuyên Hách kéo ghế gần vào giường hơn. “Lượng Trúc, nhà anh có trách nhiệm chăm sóc em nhưng em cũng phải nói ọi người biết chuyện của mình chứ. Nếu như em coi anh là anh trai thì hãy nói cho anh biết.”

Đôi mắt đầm lệ nhìn anh, đôi mắt vốn đẹp nay đầy bi thương.

“Nếu như em không muốn nói thì anh sẽ thuê người điều tra.” Anh phải nói cho cô biết tính nghiêm trọng của chuyện này. “Em cũng biết cha mẹ anh đối với chuyện không chăm sóc tốt cho em mà tự trách mình, lần trước mẹ anh còn bất tỉnh, bà rất đau lòng, luôn tự trách mình.”

“Thật xin lỗi, em có lỗi với bác Đốc.”

“Em không có lỗi, là nhà anh không có ở bên em khi cha mẹ em qua đời, không đi tìm em để chăm sóc cho em.” Độc Tuyên Hách nắm lấy tay cô. “Lượng Trúc nói cho anh Tuyên Hách biết em làm sao thì anh mới có thể chữa khỏi bệnh cho em được.”

Thừa Lượng Trúc nhìn anh, nước mắt vẫn lăn dài, hồi lâu mới nói: “Anh ấy. anh ấy là anh em.”

Độc Tuyên Hách nhú mày. “Trong trí nhớ của anh thì em không có anh trai.”

“Anh ấy không phải anh ruột, anh ấy là.”

Thanh âm nghẹn ngào, êm tai cô nói ra hết muộn phiền trong lòng mà không muốn cho ai biết.

Nửa tiếng sau, Độc Tuyên Hách đại khái hiểu được chuyện phát sinh sau khi cha mẹ cô mất đi.

Thì ra là mối tình đầu của mẹ cô vì bà ấy mà tự tử, vợ ông ta không chịu được dả kích này nên cũng uống thuốc độc tự tử, bố cô lại bị bệnh nặng, sau khi ông mất được ba tháng thì mẹ cô cũng đi theo ông ấy.

Sau đó cô được con trai cả của mối tình đầu mẹ cô nuôi dưỡng, và người đàn ông vào phòng cô chính là con trai mối tình đầu của mẹ cô.

Anh ta hận cô, nó gây ra khối u ác tính này.

“Anh ta tới thăm em sao?” Anh hoài nghi hỏi.

Độc Tuyên Hách vừa hỏi thì hai hàng nước mắt như vỡ đê rơi hoài không ngừng. “Anh. anh ấy mong em chết nhanh, anh ấy. em bị bệnh máu trắng là ông trời muốn em chịu phạt thay ẹ. Anh Tuyên Hách, anh không cứu chữa cho em nữa được không? Để em đi tìm mẹ, em không tin mẹ em là người xấu.”

“Anh ta thật khó ưa!” Độc Tuyên Hách tức giận đứng lên. “Anh không cho phép bất kỳ ai dám ngông cuồng nói lời xằng bậy về bệnh tình của bệnh nhân trong bệnh viện này. Anh sẽ đi gặp và nói cho anh ta biết bệnh máu trắng của em không phải do ông trời muốn trừng phạt em, nhưng trước tiên anh phải đánh cho anh ta một trận đã.”

“Đừng anh Tuyên Hách, em cầu xin anh, anh đừng tìm và cũng đừng đánh anh ta.”

“Tại sao? Anh ta là một kẻ đáng đánh, không phải sao? Vào bệnh viện của anh rồi bảo bệnh nhân chết nhanh lên, loài người như thế mà em nghĩ anh sẽ bỏ qua cho anh ta sao?” Độc Tuyên Hách cố tình tỏ ra vô cùng tức giận là muốn thử dò xem có phải đúng như anh đoán, là cô đã đem lòng yêu người đàn ông coi cô như kẻ thù không.

“Anh Tuyên Hách. không cần đi tìm anh ấy, em cầu xin anh.” Thừa Lượng Trúc khóc, thực sự cho là anh sẽ đi tìm anh trai mình tính sổ nên muốn xuống giường quỳ xuống cầu xin anh.

Độc Tuyên Hách ngăn cô lại không cho cô xuống giường. “Lượng Trúc, anh ta hi vọng em chết mà, em không hận anh ta sao?”

Cô lắc đầu một cái. “Là mẹ em đã hại cha mẹ anh ấy phải chết.”

“Lượng Trúc khờ, em yêu anh ta đúng không?” Anh nghĩ, dù bất kỳ ai nếu bị người ta bảo mình chết đi cũng sẽ sinh ra thù hận nhưng cô một chút oán hận anh ta cũng không có.

Trong đầu anh liền hiện lên bóng dáng Tang Á Ly, nếu hôm nay đổi lại là cô ấy thì sẽ có phản ứng như thế nào, chắc là cầm dao cùng chết với anh nhỉ?”

“Anh Tuyên Hách.”

Thừa Lượng Trúc không thể nào nén đau thương trong lòng nữa, quay đầu lại gục đầu vào ngực anh mà khóc không ngừng.

“Lượng Trúc khờ, đừng khóc, anh nhất định sẽ chăm sóc em.”

Đúng lúc Đốc Tuyên Hách đang vỗ nhẹ lên lưng Lượng Trúc để an ủi thì ngoài cửa, có người không chịu nghe lời anh mà tới bệnh viện thăm Thừa Lượng Trúc, Tang Á Ly định đẩy cửa đi vào ——

Y tá trông chừng ngoài cửa coi Tang Á Ly là người nhà của viện trưởng nên đặc cách cho cô vào, không ngờ lại làm cho Tang Á Ly nhìn thấy cảnh anh đang an ủi người đang khóc trong ngực anh.

Trước đó họ nói gì cô không nghe được nhưng cô nghe rất rõ ràng câu: ” Lượng Trúc khờ, đừng khóc, anh nhất định sẽ chăm sóc em.”

Có lẽ anh đang mãi an ủi Lượng Trúc nên không để ý thấy có người mở cửa.

Lặng lẽ đóng cửa lại, cô nghĩ Lượng Trúc có anh quan tâm là đủ rồi.

. xs8. cn

“Anh Tuyên Hách, anh. anh muốn em kết hôn với anh?”

Đôi mắt còn ngấn lệ tròn xoe nhìn Đốc Tuyên Hách, vẻ mặt Lượng Trúc vô cùng kinh ngạc.

“Em hình như hiểu lầm rồi, ý anh là muốn nhờ em giúp một việc là đồng ý cưới anh.”

Anh giải thích lần nữa để cô hiểu rõ.

“Em. nghe không hiểu.” Thừa Lượng Trúc lắc đầu một cái.

Đốc Tuyên Hách ngồi xuống ghế, từ từ giải thích cho cô thêm một lần nữa. “Ba mẹ anh vì chuyện không chăm sóc tốt cho em mà cảm thấy áy náy nên họ muốn anh kết hôn với em.”

“Nhưng, em.”

“Anh biết chuyện này làm em khó xử —— nhưng chuyện này cũng làm anh đau đầu.” Đốc Tuyên Hách khẽ nhún mày. “Với lại ba mẹ anh không chỉ một lần gây áp lực lên Tang Á Ly, muốn cô ấy buông tay để tác thành cho chúng ta.”

“Vậy làm sao có thể? Thật xin lỗi, anh Tuyên Hách, em không biết việc em về đây lại mang đến bao chuyện ọi người. trước hết em sẽ nói rõ với hai bác là em không muốn kết hôn với anh.” Thừa Lượng Trúc đau khổ nhún mày. “Em. em cũng muốn nói tiếng xin lỗi với Á Ly.”

“Không, Lượng Trúc. Nếu giờ mà em làm như vậy sẽ làm mọi chuyện bế tắc hơn. Nghe anh, chỉ cần để bố mẹ anh đắc ý, cứ nói em đồng ý lấy anh như vậy may ra chuyện này mới có thể xoay chuyển được.”

“Nhưng còn Á Ly thì sao?”

“Cô ấy muốn anh lấy em.” Đốc Tuyên Hách khẽ cười. “Nếu như em không đồng ý lấy anh có thể cô ấy sẽ tức giận. Còn nữa. . . . , anh sẽ giúp em đổi sang phòng bệnh khác, nếu cần thiết thì anh sẽ lấy một phòng ở nhà làm thành phòng bệnh cách ly cho em, bây giờ em cũng không nhất thiết cần có người thăm, chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt không cần phải suy nghĩ quá nhiều. Anh đi ra ngoài đây.”

Vỗ vỗ vai cô, sau khi mỉm cười động viên cô, anh xoay người rời đi.

Đốc Tuyên Hách đến cửa phòng bệnh thì y tá lại gần nói: “Viện trưởng, vừa rồi. vừa rồi cô Tang có đến đây.”

“Á Ly tới đây! ? Cô ấy đâu?” Đốc Tuyên Hách nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Á Ly đâu.

“Cô ấy. cô ấy định vào nhưng rồi cô ấy bảo có chút việc nên đã về rồi ạ.” Y tá ấp úng nói.

“Cô ấy có mở cửa không?” Đốc Tuyên Hách hỏi không có ý trách mắng mà ngược lại quan tâm tới nguyên nhân Tang Á Ly bỏ đi.

“Cô ấy. tôi nghĩ cô ấy là. bạn gái của anh, cho nên tôi. tôi không ngăn cô ấy.” Y tá lúng túng nói cà lăm.

“Cô ấy có vào trong không?” Đốc Tuyên Hách nhíu mày. Sao anh lại không nghe thấy tiếng người bước vào?

“Cô ấy không có vào, cô ấy chỉ. cô ấy chỉ mở cửa thôi.” Y tá chột dạ càng nói càng nhỏ dần.

Đốc Tuyên Hách nhíu mày, âm thầm nghĩ nguyên nhân cô bỏ đi, bất chợt anh quay đầu lại làm cho cô y tá đứng bên cạnh run lên.

“Không có gì, cô qua chăm sóc cho Thừa Trúc đi.”

“Dạ, viện trưởng.” Không bị trách phạt, y tá cảm thấy may mắn liền như làn khói bay vào trong phòng bệnh.

. xs8. cn

Tận mắt thấy cảnh Đốc Tuyên Hách nói muốn chăm sóc Lượng Trúc, Tang Á Ly cảm thấy trong lòng nặng trĩu ra khỏi bệnh viện, cô không về thẳng nhà mà đi mua một chút đồ sinh hoạt hàng ngày rồi mới về nhà.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy âm thanh ping pang ping pong trong phòng, buồn bực đi vào xem thì thấy rất nhiều công nhân đang sửa lại phòng dành cho khách.

“Này, mấy người đang làm gì thế?”

Tài xế riêng của Đốc Tuyên Hách từ phía sau tiến lại gần giải thích với cô: “Cô Tang, đây là do yêu cầu của tổng giám đốc, cậu ấy muốn cô Thừa chuyển qua đây ở. ”

Nghe vậy, Tang Á Ly á khẩu không nói được gì, sững sờ gật đầu.“Đó, kia, mọi người cứ tiếp tục.”

Xách theo túi đồ to dùng ra phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Á Ly ủ rũ, trong lòng mắng Đốc Tuyên Hách.

Tên xấu xa!

Buổi sáng cô bảo anh lấy Lượng Trúc, anh còn tỏ vẻ phản đối còn bảo cô —— chuyện này, chúng ta tìm lúc khác nói tiếp.

Không ngờ cô tới bệnh viện liền nghe thấy anh bảo sẽ chăm sóc cho Thừa Trúc, về đến nhà thì thấy anh đang chuẩn bị phòng cho cô ấy.

Cái tên xấu xa này, hành động thật là tốc độ!

Cô mới nói đồng ý cho anh lấy Lượng Trúc chưa được mười tiếng thì anh đã sắp xếp xong mọi việc, gấp cũng không cần gấp như vậy chứ.

“Cô Tang.” Bồ Khả lại gần cô nói:“Tổng giám đốc muốn chút nữa tôi chở cô qua một chỗ để ăn tối với cậu ấy.”

“Tôi đã mệt mỏi cả ngày rồi, không muốn đi đâu cả.” Tang Á Ly lắc đầu một cái.“Anh nói lại với anh ấy, tôi không muốn đi bảo anh ấy khi nào về thì mua cho tôi một cốc mì ăn liền.”

Xoay người, Tang Á Ly lê tấm thân mỏi mệt đi lên lầu.

Bảo cô giận dữ, bảo cô nhỏ mọn cũng được, dù sao cô cũng không muốn cùng anh ăn mừng.

. xs8. cn

Buồn bã đeo tạp dề, đứng ở bếp, Tang Á Ly tròn mắt nhìn một đồng nguyên liệu nấu ăn mà Bồ Khả mua về, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Công nhân sửa sang lại phòng dành cho khách đã về hết, Bồ Khả chắc đã đi đón cậu chủ của mình, cả căn nhà trống rỗng chỉ có cô ở lại chiến đấu với một đồng nguyên liệu nấu ăn.

Nói là nếu không muốn ra ngoài, vậy thì ở nhà ăn —— vấn đề là, người nào nấu? Còn không phải là cô sao! Sớm biết vậy, vừa rồi cô đã đồng ý ra ngoài ăn rồi.

Lấy cà chua cần một miếng. Anh muốn cô nấu, được thôi cô sẽ nấu cho anh ăn!

. xs8. cn

Nghĩ đến người yêu ở nhà nấu bữa tối tình yêu chờ anh về ăn thì anh liền đem chuyện ở bệnh viện và công ty vứt qua một bên, Đốc Tuyên Hách lái xe thật nhanh về nhà.

Ngồi trong xe, anh cầm điều khiển để mở cửa cuốn ai ngời bấm mãi mà cửa vẫn không thay đổi, anh đành xuống xe bấm chuông cửa, đợi cả buổi cũng không có ai ra mở.

Chán nản nhúu mày, anh lấy điện thoại ra gọi vào điện thoại trong nhà——

“Á Ly à? Em đang làm gì vậy? Có thể ra ngoài mở cửa giúp anh được không?”

“Không được rồi, em quên không báo cho anh biết là không hiểu sao mà cửa chính không mở được, em đã gọi cho người đến sửa rồi mà chờ mãi không thấy họ đến.”

“Không mở được cửa sao? Sao có thể chứ?”

Đốc Tuyên Hách rất nghi ngờ, đột nhiên ở đầu bên kia có tiếng Á Ly kêu lên: “Ai, đau chết mất.”

“Á Ly, em làm sao vậy?”

“Anh mau trèo tường vào cứu em với, nếu không em sẽ đau chết mất.”

“Em làm sao vậy?”

“Đau quá, đau quá đi mất . . .” Ở trong phòng Tang Á Ly bỏ điện thoại xuống, ung dung ngồi xuống ghế nói: “Đau a đau chết mất.”

“Em đừng sợ, anh lập tức trèo tường vào đây.”

Cất điện thoại, lo lắng cô có chuyện không hay nên Đốc Tuyên Hách nhảy lên bồn hoa, tay tóm vào tường dùng sức bật lên, chân bám vào tường, dùng sức bò trên tường——

Nhìn vào bên trong, dưới chân tường tối đen như mực, chẳng lẽ mất điện?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, anh trèo xuống, giật mình không biết giầy mắc vào cái gì làm anh ngã ngồi, ngã ngồi cũng không ổn, anh cảm thấy hình như anh đang ngồi trên một đồng gai, theo bản năng đứng dậy thì tay lại bị gai chọc vào.

Chán nản, anh lùi lại mấy bước, cúi người nhìn thì thấy dưới chân tường toàn gai, anh dịch lên phía trước thì thấy rõ cái đâm vào móng, đâm vào tay anh chính là từ chín mươi chín bó hoa hồng mà hôm trước anh tặng cô, thật khéo là cửa chính cũng mở ra ——

Ngay lập tức anh hiểu ra ——

Anh, Đốc Tuyên Hách bị người con gái tên là Tang Á Ly ở trong nhà trêu đùa rồi!

8. Chương 8

“ Hôm nay em không cần thận làm vỡ bình hoa, em nghĩ hoa rụng về đất sẽ thành bùn nên vứt nó ở chân tường. Em thật là đáng trí, chuyện này lại có thể quên.”

“Lúc anh treo tường vào, em nghĩ thử mở cửa xem có được không, không ngờ nó lại mở được, thần kỳ hơn chính là em xoay thử chân cũng không còn đau nữa.”

Anh bị cô kéo xuống bếp để thưởng thức bữa tối sau khi cô nhẹ nhàng thông báo về những chuyện “Thần kỳ” vừa diễn ra.

“Rất đau sao? Thật xin lỗi.” Cô kéo tay anh rồi thổi vào vết thương.

Anh để cho cô thổi không so đo tính toán mấy chuyện kia với cô nữa, ngược lại anh còn có cơ hội ra đời hỏi: “Rất đau, anh e rằng không thể sử dụng được dao nữa rồi.”

“Vậy thì có sao, em có thể dứt cho anh.” Tang Á Ly cười ngọt ngào. “Trước tiên chúng ta hãy uống chút rượu đồ.”

Cô ngồi xuống bên cạnh cầm ly rượu lên mời anh cùng uống.

Mỹ nhân mời rượu, sao anh có thể từ chối, quên luôn vết thương nhỏ ở tay, tay anh ôm lấy tay cô ý muốn uống rượu giao bôi. Cô không từ chối mà vẻ mặt còn vui vẻ phối hợp với anh.

Anh nhìn nụ cười ngọt ngào mà ngây người, rượu xuống tới bụng một lúc anh mới cảm thấy có cái gì đó bất thường —— trong rượu đồ có vị lạ, giống như được bỏ thêm hạt tiêu?

“Á Ly, rượu này.”

“À, đây là em lấy ra từ trong tủ rượu của anh.” Vẻ mặt vô tội. “Không được lấy sao? Vậy lần sau em sẽ ra ngoài mua về.”

“Không phải. Tủ rượu là để lấy ra uống mà, chỉ là hình như trong rượu có vị lạ?” Anh nhìn nét mặt của cô, cô càng giả bộ hiền thực thì càng khả nghi.

“Có sao?” Cô uống một ngụm rượu đồ trong ly của mình. “Em không thấy có vị gì lạ trong này.”

“Vậy em thử trong ly của anh xem.” Anh đưa ly của mình cho cô.

“Không cần, uống thêm nữa em sẽ say mất.” Cô làm nũng từ chối uống.

Độc Tuyên Hách nhếch mép cười một tiếng, anh không tin cô dám uống ly rượu mà có thêm hạt tiêu này.

Chỉ là. rốt cuộc anh đã đắc tội gì để cô tức giận mà chỉnh anh như vậy?

“Hôm nay em đến bệnh viện à?” Trước khi cô đưa cà chua cùng xà lách cho vào miệng anh, anh hỏi.

“Đúng vậy a, em đã tới đó.” Cô giả bộ vẻ mặt đáng yêu. “Nhìn anh ăn cái này thực sự là một sự hưởng thụ.”

“Anh đoán em nói những lời này chỉ vào tối hôm nay thôi.” Anh chớp mắt, buồn buồn nói.

Cảm thấy vị tê cay từ salad cô dứt cho, trán của anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, mặc dù biết cô làm chuyện xấu nhưng nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô thực sự làm người ta yêu mến.

Mắt cô mở tròn xoe, nhìn anh sùng bái cùng yêu thương, với biểu hiện này của cô cho dù trong miệng anh là độc dược thì anh cũng sẽ đem nó nuốt vào bụng.

Anh nói câu “ý vị sâu xa” kia, cô làm bộ không nghe thấy, trong lòng vui mừng vì anh đã ăn món salad đặc biệt đó.

Một món đó. không chỉ một món mà toàn bộ món ăn trong bữa tối nay đều được chế biến đặc biệt dành cho anh.

“Ăn ngon không?” Nhìn anh ăn mà trán đầy mồ hôi ngay cả mắt cô cũng lộ ra niềm vui.

“Cũng. cũng không tệ lắm.”

“Vậy ăn nhiều một chút, đây chính là em đã rất cực khổ nấu, nếu như anh yêu em thì nhất định phải ăn hết đó.”

Anh không thể phản kháng lại, đón nhận đĩa salad có vị tê cay.

“Có thể —— cho anh một ly nước không?” Anh không dám uống thêm chút rượu đồ pha hạt tiêu này được.

“Không thành vấn đề.”

Nhìn thấy nụ cười quá ngọt của cô, trong lòng anh thầm kêu, không phải trong cả nước lọc cũng được cô thêm gia vị chứ?

Nhận ly nước lọc từ tay cô, uống một ngụm —— quả nhiên không ngoài dự đoán, trong nước lọc có vị mặn.

“Em đi bưng thịt bò bít tết lên nha.”

“Anh. no rồi.” Anh khẽ mỉm cười, ăn xong bữa tối nay chắc chắn anh sẽ vĩnh viễn không dám bảo cô xuống bếp nấu nữa.

“Có phải em nấu khó ăn không nên anh mới không muốn ăn nữa?” Lộ ra vẻ mặt buồn bã, đầu hơi cúi xuống cùng với hai hàng lông mi hạ xuống càng cảm thấy buồn. “Nếu như anh không ăn vậy thì em đem đồ nó đi.”

Cô xoay người đi vào bếp, anh đi theo, khi cô chuẩn bị nâng mâm lên thì anh ở phía sau ôm lấy cô.

“Nói cho anh nghe tại sao em lại tức giận?”

“Em? Em đâu có giận?”

“Hôm nay em đến bệnh viện sao không qua gặp anh? Có phải em nhìn thấy anh an ủi Lượng Trúc nên giận phải không?” Anh càng ôm chặt cô hơn, đầu gối lên vai cô, giọng nói vì ăn quá nhiều vị cay nên có chút khàn khàn.

“Em đâu có!” Cô quay mặt đi chỗ khác, không để cho anh thấy trên mặt cô hiện rõ sự ghen tuông.

“Còn nữa. . . , có phải em tức vì anh không báo với em tiếng nào đã quyết định đưa Lượng Trúc về đây ở phải không?”

Cô cúi đầu không nói, ở trong lòng trả lời với anh: anh không phải quá ngốc!

“Hôm nay anh hỏi được chuyện của Lượng Trúc, em có muốn nghe không?”

Cho dù cô có muốn nghe hay không nhưng để tránh sau này không phải uống nước lọc có vị mặn và các món ăn có thêm gia vị khác thường nữa nên anh ôm cô ngồi xuống ghế, để anh ngồi lên đùi anh, nói cho cô nghe chuyện của Lượng Trúc.

Về mặt vốn buồn buồn không vui nhưng khi nghe xong chuyện của Lượng Trúc thì Tang Á Ly tức giận đánh vào vai anh một quyền.

“Tại sao có thể có một tên đàn ông đáng ghét thế chứ!”

Bị ăn một quyền của cô, Đốc Tuyên Hách vội kêu oan: “Cái người đó không phải là anh, OK?”

“Thật xin lỗi nha, tâm tình em nhất thời quá kích động.” Về mặt dịu dàng không giữ nổi hai phút đã chuyển sang nghiêng nể nghiêng lợi. “Em đi tìm tên đó tính sổ.”

Cô tức giận dùng dùng đứng dậy, anh liền kéo cô ngồi lại lên đùi. “Em định đi đâu? Em biết hẳn ta tên gì không? Hẳn ta sống ở đâu không?”

“Nhất định anh biết, đúng không?” Cô nheo mắt, liếc xéo anh. “Anh nói cho em biết anh ta sống ở đâu đi, em muốn tới đó mắng cho anh ta một trận, sao trên đời này lại có người vô lương tâm như vậy, đối với bệnh nan y của người ta lại nói những lời đó! Ba mẹ của anh ta chết rồi, không phải ba mẹ của Lượng Trúc cũng đã qua đời rồi sao?”

Đối mặt với cô đang tức giận thở phì phì mở miệng mắng một chuỗi dài, anh nhìn chăm chú cô, khóe miệng giương cao.

“Anh cười cái gì?” Trong lòng cô đầy căm phẫn, anh còn ngồi đó mà cười nữa.

“Ở bệnh viện anh đoán nếu như em là Lượng Trúc còn anh là người kia thì em sẽ. sẽ giống như bây giờ, đầu tiên là mắng anh một trận rồi sau đó lấy dao chém chết anh.” Bởi vì bộ dạng hiện giờ của cô cùng với trong tưởng tượng của anh lúc ở bệnh viện không khác nhau lắm, làm cho anh cười thâm.

Tang Á Ly nở nụ cười, tóm lấy cổ áo sơ mi của anh. “Tốt nhất là anh không giống như tên đàn ông kia, nếu không em liền đem chín mươi chín bó hồng kia nhét vào trong quần anh!”

Nghe vậy, nụ cười trên môi anh rộng hơn. Có người không đánh đã khai rồi. “Còn nói không phải là ghen, cái gì mà muốn hoa hóa bùn, căn bản là em cố ý đúng không?”

Cười khan, cô giả ngu. “Cái gì? Hoa bùn gì?”

Ôm chặt cô, anh phun hai luồng khí nóng vào mặt cô. “Vì để cho Lương Trúc không bị ảnh hưởng bởi lời nói của người đàn ông kia nên anh bảo cô ấy qua đây, em không tức giận chứ?”

“Đương nhiên không! Em tán thành việc làm này của anh, chỉ có điều. . . .” Ánh mắt sáng nhìn thẳng anh. “Anh phải trả em tiền chăm sóc đó.”

Anh chỉ chỉ mũi. “Khoản tiền đó chưa chắc em đã lấy được! Mặc dù bệnh của Lương Trúc đã không chế được nhưng thiết bị y tế không đủ như ở bệnh viện, anh sợ nếu đột nhiên bệnh tình không ổn thì cô ấy phải qua lại bệnh viện.”

“Điều này cũng đúng! Anh có thể bảo bảo vệ bệnh viện lưu ý, nếu người đàn ông đó đến thì chặn không cho anh ta vào.”

“Có một số việc, không phải đơn giản như vậy.”

“Chuyện gì vậy?”

“Anh ta lên đến gặp Lương Trúc không phải chỉ một lần, anh cảm thấy không phải anh ta thực sự muốn Lương Trúc chết.” Anh đã xem băng ghi hình giám sát ở bệnh viện, anh ta đếm thăm Lương Trúc không dưới mười lần.

“Nhưng trước mặt Lương Trúc anh ta nói những lời cay độc mà.”

“Á Ly, chuyện nam nữ, chúng ta không quản cũng không động vào được. Anh chỉ muốn chăm sóc tốt cho bệnh nhân của mình— còn nữa. . . , anh làm như em nói, đồng ý lấy Lương Trúc rồi.”

Lời vừa ra, sắc mặt của cô nhất thời rõ ràng sa sầm mấy phần. “Vậy thì tốt a!”

“Xem em kìa! Không phải sáng nay bảo anh lấy cô ấy sao?” Anh xoa nhẹ lên khuôn mặt mềm mại của cô, cười. “Lời của em thì anh không dám không nghe.”

“Vậy thì tốt.” Cô bĩu môi, mắt hững đáp lại.

“Đừng mất hứng, anh và Lương Trúc đã bàn rồi, bọn anh chỉ là nói để ba mẹ anh vui thôi.” Anh kéo lấy tay cô, thâm tình chân thành nói: “Em mới là người thứ nhất mà Đốc Tuyên Hách này muốn lấy về làm vợ.”

“Thứ nhất! ? Ý anh là, sẽ có người vợ thứ hai, người thứ ba. . . . thậm chí nhiều hơn?” Bất được sơ hở trong lời nói, cô liền vặn lại.

“Nếu như em không ghen thì anh nghĩ là sẽ có.” Anh đùa giỡn.

“Đốc Tuyên Hách, anh đừng mơ!” Hai tay bám lấy cổ anh.

Anh lè lưỡi, giọng khàn khàn nói: “Trước khi anh chết có thể được mời một ly nước lọc không thêm muối được không, thanh quản của anh bị hạt tiêu cay làm mất tiếng rồi.”

Nghe thấy giọng anh khàn khàn, cô xấu hổ nói: “Nước lọc ở phía sau anh ý!”

Cô cũng chỉ vì một lúc tức giận “không cẩn thận” nên trong đồ ăn của anh có thêm chút gia vị đặc biệt, ai biết “không cẩn thận” nên đã thêm quá tay.

“Em rót cho anh.”

Cô đứng lên mới phát hiện là không biết từ lúc nào mà cô đã cúi hân lên chân anh, không quan tâm đến nó nữa phải cứu giọng nói của anh cho hết khàn đã.

Khi cô nghiêng người giúp anh rót nước thì tay anh cũng không còn rảnh rồi mà lượn lơ trên người cô —

“Đốc Tuyên Hách, uống nước nè!”

Cô xấu hổ, giãy dụa khỏi tay anh nhưng không thoát được, ly nước cô định đưa cho anh liền bị đổ xuống đầu anh làm tóc bị ướt.

Một tay cô lau eo, dương dương tự đắc nói: “Cái này anh hài lòng chưa?”

Anh để mặc cho nước từ đỉnh đầu chảy xuống, nheo đôi mắt đen, tay anh từ phía sau với lấy chai nước uống một ngụm, khoe miệng hiện lên nụ cười xảo trá ——

“Không được! Đốc Tuyên Hách, không cho phép anh được hắt nước vào em.”

Cảm thấy nụ cười của anh ẩn chứa tà ác, Tang Á Ly cảnh giác lùi về sau hai bước, cúi kính cáo anh.

Nhưng cảnh cáo không có hiệu quả, hai giây sau, chai nước trong tay anh còn bao nhiêu nước đều hắt lên ngực cô.

Cúi đầu nhìn ngực mình một mảng ướt, cũng may cô có mặc nội y không thì anh đã được nhìn no mắt rồi, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đốc Tuyên Hách, nhất định anh phải chết!”

Kéo tay áo sơ mi trắng lên, cô tức giận vội vàng đi tới bồn rửa tay, tiện tay lấy ra một chai để đựng nước, mở vòi vặn đầy nước vào chai rồi quay đầu lại nhìn anh, không chút do dự đem đổ nước vào trong áo sơ mi của anh.

“Anh có thể yêu cầu nước ấm được không?” Đổ toàn bộ nước lạnh vào người như vậy, thật sự là hơi lạnh.

“Đừng mơ!”

Hình như cô bắt đầu hưng phấn với trò này nên cứ chai này lại đến chai nước khác được đổ vào người anh.

Anh không tránh vì dù sao cũng đã ướt, lần hai: ướt, lần ba, lần bốn rồi lần thế năm: muốn ướt thì cho ướt hết đi! Anh rất phối hợp với cô.

Đem đổ cả chai nước trong tay vào người anh mà nhìn bộ dạng anh hơi hột, thực sự chẳng thú vị gì.

“Đốc Tuyên Hách.”

“Anh vẫn ở trước mặt em, em muốn dội thì cứ dội tiếp đi!” Anh đứng tư thế rất man, chờ đợi cô làm mưa trên người mình.

Tang Á Ly khề cần môi, mày liễu nhãn. “Kéo quần anh xuống.”

Nghe vậy, anh nhìn chăm chú cô hai giây, chợt đôi mắt trở nên đen hơn. “Em chắc chắn muốn anh làm vậy chứ?”

“Không sai.” Cô tạm đặt chai nước sang một bên, chờ anh.

Khi anh kéo khóa quần ngoài ra thì cô chỉ vào quần lót của anh, bổ sung thêm một câu: “Kéo nó xuống luôn.”

“Bây giờ phải vậy thôi!”

Khi anh đang mong chờ mang theo nụ cười, kéo quần xuống thì cô nhanh tay lẹ mắt đem đổ toàn bộ nước trong chai vào trong quần anh, sau đó quay mặt đi chỗ khác, cười lớn tiếng.

“Tang Á Ly, em chơi hơi quá đó!”

Cơ thể đang nóng lên không những bị dập tắt mà ngược lại nó càng cuồng nhiệt hơn, anh cởi bỏ nốt chiếc áo sơ mi đã bị ướt ra, bộ ngực rắn chắc của anh dán vào lưng cô, hai tay vòng lên trước ngực cô.

“Thật xin lỗi nha, em. em nhận lỗi với em.”

“Anh nhận lời xin lỗi của em, chỉ là, em phải để cho anh dội một lần.”

“Được thôi!”

Được cô đồng ý, anh xoay người cô lại đối mặt với mình, cô ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

“Cởi áo sơ mi của em ra.” Anh vừa rót nước vừa liếc mắt nhìn cô, cười nhạt một tiếng.

“Cái gì? Này, anh định làm gì?”

“Dứt khoát một chút, được không? Mới vừa rồi em bảo anh cởi quần thì anh liền cởi luôn.” Anh để chai nước lên trên ngực cô, khéo miệng nâng lên nở nụ cười.

“Đó là vì anh. anh có tà niệm.”

“Nếu như bây giờ trong đầu em cũng đối với hành động của anh có tà niệm đi, anh cũng sẽ không để ý.”

“Anh.”

Cắn chặt môi dưới, cô không thể phản bác được.

Cô có tà niệm với anh! ? Được rồi, có chút như vậy.

Nhưng đó không phải là do tự cô sinh tà niệm với anh mà là do anh khóa thân đứng trước mặt cô, có thể cường tráng sẵn chắc làm khơi dậy khát vọng trong cô.

“Được rồi, chỉ cần em cầu xin tha thứ thì anh sẽ không dỗi nữa.” Anh bày ra phong cách quân tử.

“Không cần!” Cô không cần sự thông cảm của đàn ông.

Cởi nút áo ra, soạt soạt một tiếng, khí phách nữ nhi ngùn ngụt mở rộng áo——

“Bỏ nó ra!”

Đôi mắt xinh đẹp không ngừng bắn ra lửa, khuôn mặt giật giật.

Vì không muốn anh chê bai lòng tự tôn phái nữ, để chứng minh anh làm được thì cô cũng làm được, cô bỏ áo xuống——

Khi một phần nịt ngực màu vàng mới hiện ra thì anh chút khách khí đổ hết nước trong chai vào trong áo lót, được áo giữ lại.

“Độc Tuyên Hách, anh thật sự đổ xuống!”

Cô cắn răng tức giận vô cùng, vòi nước vừa mở, không kịp tìm chai để đựng, lấy hai tay hứng nước rồi hắt lên người anh.

Độc Tuyên Hách không quan tâm, đứng ở cạnh cô, cả hai đứng cạnh vòi nước mà té nhau ——

“Tay của anh quá lớn, phải để em hắt anh hai lần thì anh mới được hắt lại em.” Nước trong tay vẫn hắt vào người anh, cô cảm thấy cứ qua lại thế này thì cô hơi thiệt.

“Cần tính toán kĩ như vậy sao?” Nước từ trên ngực cô chảy xuống, giống như một tòa thác nước nhỏ, tòa thác nước nhỏ này là cái đẹp nhất mà anh từng thấy.

“Dĩ nhiên!”

Cô dồn hết sức đổ nước lên đầu anh, lên người anh, giờ toàn thân anh đều ướt đẫm giống như vừa rơi vào trong bể nước, cô đắc ý cười to.

Hai người đứng đối mặt với nhau, cô mãi đắc ý mà không để ý nhưng anh đã thấy đai an toàn của áo đã bị tuột làm lộ ra một bên tuyết lê.

Nhìn thấy đôi mắt đen của anh có chút khác thường, cô theo tầm mắt của anh nhìn xuống mới phát hiện mình mãi chơi quá, bị lộ một ngực mà không biết.

Theo bản năng kéo chặt áo sơ mi, cúi đầu thì thấy trên sàn nhà bị ướt hết, kết quả cuộc chiến giữa họ.

“Đều. đều là anh, anh xem á...”, dưới sàn nhà toàn là nước, giống như bị lụt vậy.” Vừa ngẩng đầu, nhìn mắt anh làm cho người ta hít thở không thông, một ngọn lửa thiêu đốt làm cho cô không thể bình tĩnh được: “Em. em đi lấy đồ lau nhà.”

Sàn nhà quá nhiều nước nên rất trơn, cô mới đi một bước, suýt nữa trượt chân, nhưng rất may là anh đỡ kịp, ôm lấy eo nhỏ của cô, tiện thể đem cơ thể ướt át của cô dính vào lòng anh, không khoảng cách.

Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, giọng nói khàn khàn thể hiện khát vọng trong lòng, “Bây giờ chúng ta phải làm một việc cấp bách hơn việc lau nhà.”

Dứt lời, nụ hôn của anh đáp xuống đôi môi đỏ mọng của cô, ngậm lấy nó, dục niệm trong lòng anh được hóa giải đi chút ít.

“Á Ly, anh yêu em.”

Lưỡi lưu luyến lại trở về môi cô, cùng lưỡi cô quần quýt, quần áo trên người họ lần lượt rơi xuống để hút nước dưới sàn.

Cô xúc động, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, cô nhẹ nhàng nói: “Tuyên Hách, em cũng yêu anh.”

Trên sàn nhà nước còn chưa khô nhưng nhiệt hỏa vẫn tiếp túc đốt cháy, ngọn lửa bên bồn rửa vẫn triền miên lan lên trên bàn.

Di chuyển cuồn cuộn, kịp nổ được tháo, trong phòng bếp tiếng động yêu thương vẫn vang vọng.

9. Chương 9

“Lượng Trúc, thời tiết hôm nay thật ấm áp rất thích hợp để tắm nắng đó.”

Đỡ Thừa Lượng Trúc vào trong vườn hoa, Tang Á Ly ngồi xuống phiến đá, cô mặc một chiếc quần Gucci, đôi chân đặt lên đá vũ hoa (một loại đá tròn sáng, có vân, màu sắc sặc sỡ)

Cầm một quả táo đưa cho Thừa Lượng Trúc, Tang Á Ly cười nói: “Lấy táo mát-xa lên mặt, bảo đảm sắc mặt cô sẽ đỏ giống như trái táo này, chúng ta cùng nhau làm.”

Cô để táo lên mặt rồi xoa lên mặt để mat-xa da mặt.

Trong một tháng từ khi Tuyên Hách biến phòng dành cho khách thành phòng bệnh đặc biệt, Lượng Trúc không được ra vườn hoa này vì sợ hệ miễn dịch cô yếu dễ bị nhiễm khuẩn, chỉ hôm nay mới được vào.

Tang Á Ly biết nhiệm vụ của mình là đến trò chuyện với cô ấy, để cô ấy vui lên, nằm ở bệnh viện lâu cũng làm cho người ta trở nên u buồn, Lượng Trúc chính là ví dụ rõ nhất.

Hái một bông hoa xạ cúc cho Lượng Trúc, Tang Á Ly cười nói: “Nơi này đều là do Tuyên Hách trang trí, thật đoán không ra nha!”

“Điều này chứng minh anh Tuyên Hách rất thích cô.” Giọng nói yếu ớt chứa đựng cả sự hâm mộ.

“Không phải như vậy! Đừng quên, anh ấy bây giờ là chồng sắp cưới của cô nha, không phải của tôi.” Tang Á Ly khoanh tay trước ngực tỏ vẻ ghen tuông.

Thấy vẻ mặt đó của Tang Á Ly, Thừa Lượng Trúc khẽ cười, cô đã quen với kiểu trêu đùa của Á Ly rồi.

Kéo tay Á Ly, trong lòng Thừa Lượng Trúc tràn đầy cảm kích cùng áy náy nói: “Á Ly, cảm ơn cô, vì tôi mà cô phải chịu thiệt.”

“Đừng nói vậy, tôi không cảm thấy thiệt thòi gì cả.” Tang Á Ly nháy mắt. “Nếu như cô bảo tôi là người tình xinh đẹp nhất có lẽ tôi sẽ rất vui.”

“Cô cùng anh Tuyên Hách đúng là một đôi trời định, anh ấy thích cô mà cô cũng thương anh ấy.”

Thấy trong đôi mắt Thừa Lượng Trúc đượm buồn, Tang Á Ly đoán cô ấy lại nghĩ đến người đàn ông kia rồi.

Tình yêu thật là làm cho người ta đau khổ, giống như cô dù mỗi ngày đều được gặp Tuyên Hách nhưng mỗi khi anh đi làm là cô lại nghĩ đến anh.

“Đúng rồi, cô khát không, tôi vào pha cô tách trà uống nha.” Quyết định thật nhanh cố để Lượng Trúc phân tâm.

Nếu như ở đây mà Lượng Trúc vẫn buồn phiền thì Tang Á Ly thiên sứ vui vẻ này đúng là vô dụng rồi!

“Chờ tôi một chút, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tang Á Ly vội vàng vào nhà pha trà, thấy trên bàn có táo liền nảy ra ý định làm một ly táo ép cho Lượng Trúc để sắc mặt cô ấy trở nên khá hơn.

Cô mở tủ lấy sáu quả táo ra để cả hai cùng uống.

Tiếng máy ép hoa quả rầm rầm vang lên, lát sau hai ly nước ép táo đã được làm xong.

Ném thử một ngụm mùi nước ép thơm dịu làm Tang Á Ly hài lòng cười. “Ừm, không tệ.”

Định mang hai ly nước ra ngoài nhưng nhìn từ cửa sổ ra, sân sau được che phủ bởi hoa hồng nở kiêu diễm, nếu như trong ly nước táo này có thêm một chút phấn hoa, cánh hồng sẽ có cả hương thơm của hoa hồng, nó sẽ làm cho không một người phụ nữ nào cưỡng lại bởi màu sắc vừa hương thơm của ly nước này.

Sau khi hái hoa về, cô rửa thật sạch từng cánh hoa rồi thả vào trong hai ly nước táo, cánh hoa hồng nổi lên trên mặt.

“Không ngờ thay đổi thật đẹp.” Đem hai ly nước táo lên cao, Tang Á Ly nhìn vào trong ly thủy tinh, nụ cười trên môi càng tươi hơn. “Lượng Trúc chắc chắn sẽ thích.”

Hôm nay hai người phụ nữ uống trà chiều nhất định sẽ rất vui vẻ nha.

. xs8. cn

Khi Tang Á Ly cầm khay chuẩn bị ra vườn cùng uống trà chiều với Lượng Trúc thì nghe ngoài cửa có tiếng nói, hình như là giọng nói của Đốc Tuyên Hách, cô đang thắc mắc sao hôm nay anh lại về sớm thế thì lại nghe thấy một giọng nam xa lạ——

“Đúng là em ở đây! ?”

Tang Á Ly không nhận ra được là giọng nói của ai, chỉ là theo suy đoán thì người đó là người Lượng Trúc thích.

“Em định lấy anh ta thật sao?”

Cô định ra ngoài mắng cho anh ta một trận nhưng nghe được những lời này thì chân rụt trở về.

Ban đầu để Lượng Trúc tới đây ở, một mặt là để cho ba mẹ Tuyên Hách xem, mặt khác chính là muốn nếu người đàn ông này đến tìm Lượng Trúc, sẽ dùng cách này để anh ta thấy Lượng Trúc muốn lấy Tuyên Hách, làm anh không quay lại tìm Lượng Trúc nữa.

Như thế thì cô không thể đi ra làm hồng kế hoạch được, nếu cô xuất hiện sẽ làm cho anh ta sinh nghi.

Nhưng khoảng cách quá xa, cô nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Để hai ly nước xuống, cô đi vào phòng khách núp sau rèm cửa, lén nghe trộm.

“Bây giờ thì anh đã thấy rồi, Lượng Trúc tôi sẽ chăm sóc cô ấy, xin anh không tới đây quấy rầy chúng tôi nữa.”

Núp sau rèm cửa, Tang Á Ly nhìn ra ngoài thấy Đốc Tuyên Hách ôm Lượng Trúc vào lòng, tuyên cáo với người đàn ông kia.

Mặc dù biết rõ anh chỉ giả vờ trước mặt người kia nhưng thấy anh ôm người con gái khác, tim cô vẫn thất lại.

Mặc dù trong lòng cô tự giễu: Tang Á Ly, người sao vậy lại đi ghen với Lượng Trúc, người không cảm thấy đáng cười lắm sao?

Không dè nén được cảm giác chua xót, trong lòng cô nặng trĩu.

Trong vườn hoa lại truyền tới giọng người đàn ông kia, hình như anh ta hỏi Lượng Trúc: “Anh hỏi em lần cuối, em quyết định kết hôn với người đàn ông này?”

Lượng Trúc cúi đầu không dám nhìn anh ta, hình như rất sợ anh ta.

Cô sợ sệt trả lời: “Em. . . . em muốn lấy anh Tuyên Hách, anh ấy. . . . anh ấy là. . . .”

Lượng Trúc còn chưa nói hết câu thì người đàn ông kia không nói lời nào, tuyệt tình quay người bỏ đi. Chớp mắt đã không thấy bóng dáng anh ta đâu nữa.

Tang Á Ly kinh ngạc nhìn người đàn ông kia lạnh lùng bỏ đi, sau đó lại nhìn Lượng Trúc khóc trong ngực Đốc Tuyên Hách.

“Anh Tuyên Hách. . . .”

“Đừng buồn, em còn có chúng ta, bọn ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em.”

Mắt thấy người ta ôm nhau trong lòng Tang Á Ly gợn sóng, có lẽ cô nên để Tuyên Hách cho Lượng Trúc, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cô hiểu, Lượng Trúc cần Tuyên Hách chăm sóc hơn cô.

Buông rèm cửa xuống, cô buồn bã đi ra khỏi phòng khách.

. xs8. cn

Đốc Tuyên Hách đang bàn giao lại chức vụ tổng giám đốc lại thì một đám đông mặt tươi cười đến chúc mừng anh, trong lòng anh có chút phức tạp.

Theo lý thuyết, anh đã định giao lại chức vụ rồi. Bỏ xuống chức tổng giám đốc anh còn vui vẻ hơn vì có thêm thời gian ở trên giường với Á Ly, nhưng — mọi người đều chúc mừng thì thật ngoài dự đoán của anh.

Thực ra anh đoán tình huống phải là mọi người ôm anh khóc lóc rồi hi vọng anh ở lại. . . .

Trong lúc đi toilet thì anh cố gắng nhớ lại từ lúc xây dựng công ty đến giờ có làm chuyện gì khiến cấp dưới căm ghét mình đến tận xương tủy không?

Đến lúc rửa tay đi ra ngoài, điều duy nhất anh nghĩ ra là, năm ngoái anh ra quyết định thưởng ba mươi tháng tiền thưởng, chẳng lẽ họ căm ghét anh quá lãng phí sao?

“Tổng giám đốc, chúc mừng anh, tôi. . . . tôi không ngờ anh lại tốt bụng như vậy.” Thư ký đi tới, thái độ đầy kính nể. “Đi theo anh bấy lâu tôi vẫn cho là anh. . . . anh là người đào hoa, không ngờ, anh thật khiến người ta kính nể.”

“Tôi tốt bụng, tôi làm người ta kính nể?” Đốc Tuyên Hách nhún nhún vai, điều này không thể giải thích được. “Có lẽ tôi nên đi!”

“Tổng giám đốc, vì cô Thừa mà anh từ bỏ chức tổng giám đốc sao?”

“Cô Thừa?” Đốc Tuyên Hách nhíu mày.

“Là người bạn thanh mai trúc mã mà anh định kết hôn a Thừa Lượng Trúc, tổng giám đốc anh cũng thật kín tiếng, chuyện như vậy mà anh không cho bọn tôi biết.”

“Đợi. . . . đợi một chút, ai nói tôi muốn kết hôn với Thừa Lượng Trúc?” Chân mày nhíu lại, cảm thấy có chuyện lớn rồi.

“Anh chưa xem báo sáng nay sao? Trên báo có đăng một bài viết, nói anh sắp kết hôn với Thừa Lượng Trúc người có bệnh máu trắng, hơn nữa mẹ anh còn chủ động nói cho báo chí biết. Tổng giám đốc, anh thật là xấu nha, trước đó cũng không nói cho chúng tôi biết — tổng. . . . tổng giám đốc!”

Thư ký còn muốn khen anh, ai ngờ còn chưa nói xong thì thân hình cao lớn của anh giống như bão lớn đã bay đi mất.

“Tổng giám đốc, anh thật là một người đàn ông tốt.” Nhìn bóng dáng cao lớn của anh biến mất nơi khúc cua, thư ký vẫn không ngừng nói.

. xs8. cn

“Bố Khả, đưa báo hôm nay cho tôi.”

Vừa ngồi vào xe, sắc mặt Đốc Tuyên Hách cứng đờ nhận tờ báo từ tài xế riêng đưa cho, sau khi xem qua nội dung, sắc mặt anh càng trở nên tồi tệ hơn.

Mẹ anh thật nhiệt tình rồi!

Chuông điện thoại vang lên, thấy trên màn hình hiện lên——“Liệt”, sắc mặt của anh càng nặng nề thêm.

Liệt là bạn tốt của anh, giờ này gọi điện thì chắc chắn là định “thăm hỏi” rồi.

“Hách, nói cho cậu nghe một chuyện kỳ lạ, hôm nay tôi vừa mới nhận được lương tâm của cậu trên báo đấy.”

“Vậy thì tốt, cho cậu luôn, dù sao cậu cũng cần thêm “lương tâm”, nếu cần phẫu thuật thì tôi sẽ ưu đãi cậu 8%, nhưng hiện nay tôi đang rất bận không rảnh để giúp cậu.”

Tắt máy, anh đang muốn gọi để trấn an Á Ly, chuông điện thoại lại reo, lần này là một người bạn khác “Uy Nhật”

“Hách, có thể đến đây không? Viện trưởng kiêm tổng giám đốc, bà xã ở bệnh viện còn tình nhân thì ở công ty, thật khâm phục! Chỉ là, cậu còn một chỗ chưa sắp xếp, chiếc xe ba trăm vạn kia chưa có người trông coi?”

“Không dám. Tôi đang chờ cậu mở miệng hỏi, phiền cậu giữa trưa phái một người giúp việc xinh đẹp kia cùng chiếc xe đó trình diện.”

Nói xong, anh chỉ nghe thấy một tiếng mắng cắt đứt quan hệ rồi.

Được, hiện tại anh không có tâm trạng đùa đùa với bọn họ.

Cầm điện thoại di động lên, anh tìm số của Á Ly gọi nhiều lần nhưng không ai nghe, anh liền gọi về nhà như cũng không có ai nghe.

“Bố Khả, vòng qua bệnh viện.”

Á Ly không có ở nhà, nếu không cô ấy sẽ nghe máy, nếu như không ở nhà thì chắc cô ấy đến bệnh viện rồi.

Đốc Tuyên Hách đến bệnh viện nhưng cũng không thấy bóng dáng Tang Á Ly đâu, ba mẹ anh và chị Vương lo lắng cùng đi vào phòng viện trưởng với anh.

“Một tiếng trước, cô Tang có tới bệnh viện, cô ấy vào phòng của cô Thừa khoảng nửa tiếng, sau đó đưa cô Thừa đi.” Chị Vương nói.

“Cô ấy dẫn Lượng Trú đi đâu được chứ?” Trong lòng Lữ Uyển Nghi nóng như lửa đốt, trên mặt hiện rõ sự bất an.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con nghĩ là Á Ly đưa Lượng Trú về nhà thôi.” Về mặt Đốc Tuyên Hách chìm hơn. “Chị Vương, làm phiền chị mang tập tài liệu này đưa cho bác sĩ để lát nữa hội chẩn.”

Anh đưa tài liệu cho chị Vương, đuổi khéo cô ra ngoài.

“Vâng”

Chị Vương đi khỏi, Đốc Tuyên Hách nhíu mày, nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ.

“Mẹ, tại sao mẹ lại thông báo với báo chí chuyện con sẽ kết hôn với Lượng Trú?”

“Không phải con muốn kết hôn với Lượng Trú sao?”

“Con. . . . đúng là con có ý định ấy nhưng mẹ cũng không cần phải nói cho báo chí biết.”

“Con đừng có trách mẹ con, chuyện này là cả bố và mẹ quyết định.” Đốc Vũ ra mặt bênh vực vợ mình.

“Chính miệng con nói đồng ý cưới Lượng Trúc nhưng không có hành động nào hết nên mẹ nói cho phóng viên để Lượng Trúc có thể yên tâm.” Lữ Uyển Nghi vẫn kiên quyết cho việc mình làm là đúng. “Dù sao con cũng lấy nó, mẹ không thấy mẹ làm sai chỗ nào.”

“Mẹ, mẹ làm như vậy thì Á Ly phải làm sao?” Đốc Tuyên Hách hỏi ngược lại bà.

Nhắc tới Tang Á Ly, trên mặt Lữ Uyển Nghi hiện ra sự áy náy.

“Mẹ thừa nhận chuyện này đối với Á Ly là không công bằng, mẹ đã nói chuyện với nó mấy lần rồi nhưng Á Ly không muốn bỏ con thì mẹ phải làm sao? Mẹ cũng nghĩ, nếu Lượng Trúc không để tâm thì mẹ sẽ coi Á Ly như con dâu của mình.”

“Mẹ, mẹ. . . .”

“Mẹ cũng thích Á Ly nha, nhưng chúng ta phải có trách nhiệm chăm sóc Lượng Trúc.”

Thở dài một tiếng, Tuyên Hách cảm thấy giờ là lúc nên nói chuyện của mình rồi.

“Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói, con sẽ không lấy Lượng Trúc, người con muốn kết hôn là Á Ly.” Đối mặt với cha mẹ mình, anh quyết tâm nói: “Á Ly mới là con dâu tương lai của nhà họ Đốc chúng ta.”

“Con đang nói gì vậy?”

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, nghe con nói hết có được không?” Anh đỡ mẹ mình ngồi xuống. “Con thừa nhận là con đã nói dối mọi người nhưng con nói dối là để bố mẹ không ép con lấy Lượng Trúc nữa.”

Anh nghiêm túc ngồi đối diện với ba mẹ mình.

“Ba mẹ có nghĩ tới chuyện này sẽ gây áp lực cho Lượng Trúc không?”

“Mẹ chỉ muốn tốt cho Lượng Trúc. . . .” Lữ Uyển Nghi phản bác.

“Mẹ, con hiểu mẹ chỉ là quan tâm tới cô ấy nhưng mẹ dùng sai phương pháp rồi. Mẹ muốn Lượng Trúc lấy con nhưng trong lòng cô ấy đã có người mình yêu rồi.”

Đốc Tuyên Hách quyết định nói rõ việc “cưới giả”, sự oan ức của Á Ly và cả tâm sự giấu kín của Lượng Trúc với ba mẹ mình một lần để họ hiểu rõ mọi chuyện.

Nghe con trai nói xong, vợ chồng Đốc Vũ á khẩu không được gì chỉ nhìn nhau, một lúc sau, Lữ Uyển Nghi run run nói: “Sao. . . . tại sao lại như vậy chứ?”

“Mẹ, con biết mẹ chỉ muốn bù đắp cho Lượng Trúc nhưng chúng ta có rất nhiều cách mà, đâu nhất thiết phải. . . .”

“Mẹ hiểu rồi, hiểu rồi.” Lữ Uyển Nghi thần thờ gật đầu. “Thật là oan ức cho Á Ly rồi, mẹ. . . . mẹ nghĩ sẽ tìm lúc nào đó đến nhận lỗi với con bé.”

Đốc Vũ vỗ vỗ lên tay vợ trấn an. “Chúng ta chỉ nghĩ làm sao để bù đắp cho Lượng Trúc mà quên đi suy nghĩ của bọn trẻ.”

“Đúng vậy a, may mà Á Ly rộng lượng.” Trên nét mặt áy náy của Lữ Uyển Nghi hiện lên nụ cười. “Có một người con dâu hiền thảo như vậy, nhà họ Đốc chúng ta thật có phúc.”

Đốc Tuyên Hách ngồi đối diện khẽ ho nhẹ hai tiếng, đắc ý nói với mẹ mình: “Đó là người mà con trai mẹ chọn nha!”

“Nhìn con kia!” Lữ Uyển Nghi cười. “Đúng rồi, con gọi xem Á Ly có đưa Lượng Trúc về nhà không.”

“Con gọi ngay đây.”

Điện thoại cầm trên tay anh bấm số gọi, tuy gọi được nhưng không có ai nghe máy.

“Thế nào?”

“Có thể là. chưa về đến nhà!” Đốc Tuyên Hách đoán bừa. “Có thể Á Ly định mua gì đó nên chắc về trễ.”

“Á Ly. con bé có nói với con là đưa Lượng Trúc về nhà không?” Lữ Uyển Nghi sốt ruột hỏi.

Đốc Tuyên Hách dừng lại, thành thật trả lời: “Không ạ.”

“Con bé.”

“Mẹ, mẹ định nói gì?” Đốc Tuyên Hách nhíu mày. Nhìn vẻ mặt mẹ khản trương như vậy anh có thể đoán được điều mẹ anh nghĩ đến.

“Mẹ. mẹ nghĩ, có phải Á Ly đọc báo hôm nay liền tức giận rồi dẫn Lượng Trúc đi.” Lữ Uyển Nghi lo lắng đoán.

“Đi đâu?” Đốc Tuyên Hách cười. “Có phải mẹ định nói, Á Ly muốn hại chết Lượng Trúc để cô ấy có thể lấy con phải không? Mẹ, có phải mẹ nghĩ quá nhiều không?”

“Dĩ nhiên không phải mẹ muốn nói Á Ly sẽ hại người, nhưng.” Lữ Uyển Nghi càng nói càng cảm thấy vô cùng bất an. “Mẹ có dự cảm không tốt.”

“Đừng suy nghĩ quá nhiều!” Đốc Vũ đưa tay ôm lấy vợ mình an ủi. “Có lẽ đúng như Tuyên Hách nói, chắc bọn trẻ chỉ đi mua gì đó rồi sẽ về nhanh thôi.”

“Như vậy tốt rồi, ba mẹ về trước, nói không chừng trên đường lại gặp được họ đang trên đường về cũng nên.” Để tránh mẹ anh ngồi một chỗ rồi lại suy nghĩ linh tinh, Đốc Tuyên Hách muốn họ về nhà trước. “Mặt khác, con sẽ qua mấy quán café mà Á Ly hay qua tìm xem, biết đâu cô ấy phấn khích lên lại dẫn Lượng Trúc vào đó ngồi một lát.”

“Như vậy cũng tốt.” Đốc Vũ cũng đồng ý làm như vậy.

“Con sẽ bảo Bố Khả đưa bố mẹ về.”

Đốc Tuyên Hách đang định gọi thì điện thoại anh liền kêu.

“A, Á Ly? Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Em cứ từ từ nói.”

“Cái gì? Không thấy Lượng Trúc sao? Em nói cho anh biết bây giờ em đang ở đâu. Được rồi, trước tiên em đừng hoảng hốt, anh lập tức tới đó.”

“Sao vậy? Con nói không thấy Lượng Trúc, rốt cuộc là thế nào?” Lữ Uyển Nghi sốt ruột khóc.

“Mẹ, giờ không có thời gian giải thích, con cũng không rõ lắm, tóm lại giờ con sẽ tới đó xem thế nào đã.”

“Mẹ cũng đi cùng con.”

Đốc Tuyên Hách không từ chối, thay vì để bà ấy ở lại đây lo lắng thì để mẹ anh đi cùng sẽ tốt hơn. “Vậy chúng ta đi luôn thôi!”

Đốc Tuyên Hách cùng bố mẹ mình vội vã tới nơi Á Ly nói — một ngọn núi nhỏ hẻo lánh.

Vừa xuống xe đã thấy toàn thân Á Ly đầy bùn đất, tóc bị gió thổi làm rối tung, vẻ mặt bất lực ngồi trước ngôi mộ.

“Á Ly.” Nhìn thấy cô, Đốc Tuyên Hách bước thật nhanh đến.

“Tuyên Hách.” Nhìn thấy anh, khuôn mặt Tang Á Ly hoang mang sợ hãi đứng dậy, đầu gục vào ngực anh tìm cảm giác an toàn.

“Em làm sao vậy? Toàn thân đều là đất.” Anh vừa hỏi vừa phủi bùn đất trên người cô.

“Em tìm Lượng Trúc. Lượng Trúc không thấy cô ấy đâu cả, không thấy đâu. em vừa rồi ngã một cái.” Tang Á Ly hoảng sợ người run lấy bầy.

Lữ Uyển Nghi chạy phía sau, vừa thấy cô liền hỏi: “Á Ly, cháu nói không thấy Lượng Trúc đâu, sao lại không thấy nó được?”

“Bác Đốc. Lượng Trúc cô ấy không tìm thấy.”

“Á Ly, đừng sợ, em nói cho anh biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Ôm cô thật chặt, Đốc Tuyên Hách hạ giọng nói: “Em đưa Lượng Trúc đến đây làm gì?”

“Á Ly, bác biết con chịu nhiều ủy khuất, bác biết sau khi con đọc báo hôm nay sẽ buồn nhưng. Lượng Trúc vô tội.” Lữ Uyển Nghi lo lắng cầu xin cô: “Bác sẽ không bảo cháu rời xa Tuyên Hách nữa, bác sẽ đồng ý cho Tuyên Hách lấy cháu. Cháu hãy dẫn Lượng Trúc ra đây có được không?”

Nhìn Lữ Uyển Nghi, Tang Á Ly phân tích lời bà nói, lúc sau cô mới hiểu được ý nghĩa trong câu nói đó——

“Bác Đốc, ý bác là cháu.” Cô không dám tin nhìn mọi người bên cạnh.

Cô bị cả nhà anh nghi ngờ là cô đã giấu người sao?

Cô nhìn Đốc Tuyên Hách, phân tích biểu hiện trên khuôn mặt anh xem là anh tin cô hay cũng giống cha mẹ anh, nghi ngờ cô?

“Mẹ, Á Ly sẽ không làm chuyện như vậy đâu!” Đốc Tuyên Hách kiên quyết phủ nhận sự nghi ngờ của mẹ anh.

Nghe vậy, Tang Á Ly thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, anh hiểu và tin cô, có anh ở bên khi cô hoang mang sợ hãi, cô tin anh sẽ giải quyết mọi chuyện giúp cô.

“Mẹ. nhưng tại sao cháu lại đưa Lượng Trúc tới đây? Nơi này hẻo lánh thế này, ngộ nhỡ.”

Bên cạnh cô có ánh mắt tin tưởng và cả cái nắm tay thật chặt từ người đàn ông bên cạnh, giống như anh muốn nói với cô, đã có anh ở đây cô cứ từ từ mà giải thích.

“Bác Đốc, hai bác nhìn xem, đây là nơi yên nghỉ của ba mẹ Lượng Trúc, hôm nay lần ngày giỗ của họ.”

Tang Á Ly nói xong thì Đốc Vũ lại gần xem. Vừa rồi họ chỉ quan tâm xem Lượng Trúc ở đâu mà không để ý tới trên bia mộ khắc tên ai, bây giờ nhìn kỹ lại họ cũng sởn gợn trước mộ.

Họ vẫn muốn biết người bạn của mình được chôn cất ở đâu nhưng Lượng Trúc quá yếu không thể dẫn họ tới đây được.

“Trí Quần.” Xa cách bao lâu giờ gặp lại thì âm dương cách biệt, nước mắt Đốc Vũ lăn dài trên má.

Đứng ở phía sau họ, Đốc Tuyên Hách nâng mặt u buồn của Á Ly lên nói: “Tại sao không nói với anh, anh sẽ đưa hai người đi.”

“Em nghĩ hôm nay anh bận bàn giao chức tổng giám đốc lại nên không nói cho anh biết —— hơn nữa Lượng Trúc nói muốn ngồi một mình yên tĩnh bên mộ ba mẹ cô ấy, không muốn nhiều người đến đây.”

“Á Ly, tại sao cô ấy nói gì thì cháu liền nghe theo vậy, cháu cũng biết bệnh của nó, dù Tuyên Hách không đi được thì ít ra cháu phải báo cho bọn ta biết để mọi người cùng đi, có lẽ chuyện không thấy Lượng Trúc đâu sẽ không xảy ra!”

“Bác Đốc, cháu thật xin lỗi.” Tang Á Ly cúi đầu, khóe mắt ửng hồng.

“Mẹ, đừng trách Á Ly, Á Ly không sai.”

“Mẹ không phải trách Á Ly.” Lữ Uyển Nghi kéo tay Tang Á Ly: “Bác Đốc rất lo, không thấy Lượng Trúc ở đây, ngộ nhỡ con bé đi lạc rồi ngất xỉu sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng.”

“Cháu hiểu. Thật xin lỗi.” Điều cô có thể làm cũng chỉ là nói xin lỗi.

“Á Ly, nói cho anh biết sao lại không thấy Lượng Trúc vậy?” Đốc Tuyên Hách nghiêm túc hỏi cô: “Mẹ anh nói không sai, nếu như Lượng Trúc lạc đường rồi ngất đi như vậy sẽ nguy hiểm tính mạng.”

Anh càng nói thế cô càng khổ sở và áy náy.

“Lượng Trúc nói cô ấy muốn yên tĩnh một mình, cô ấy ngồi đây.” Tang Á Ly chỉ vào bên cạnh tảng xi măng: “Em nghĩ không nên quấy rầy cô ấy nên em liền qua chỗ dừng xe bảo lái xe taxi chờ bọn em thêm chút nữa, sau đó đi lòng vòng quanh đây. khoảng mười lăm phút sau quay lại đây thì không thấy Lượng Trúc đâu nữa.”

“Tài xế taxi đó đâu rồi?” Đốc Tuyên Hách nhìn quanh nhưng không thấy chiếc taxi nào.

“Anh ta đi tìm xung quanh đây rồi cũng không thấy Lượng Trúc, em mượn điện thoại của anh ta để gọi cho anh, anh ta nói đến giờ giao xe rồi, em thấy anh ta rất lo lắng, em nghĩ chắc anh sẽ tới đây nhanh thôi nên bảo anh ta đi trước, anh ta có để lại danh thiếp, trước khi đi có bảo sẽ báo với cảnh sát giúp em.”

Tang Á Ly nói xong thì có xe cảnh sát tới.

Hai người cảnh sát hiểu tình hình thì bảo sẽ giúp.

“Bố Khả, anh ở lại tìm thêm lần nữa, tôi đưa bố mẹ và Á Ly về trước.”

Sau khi dặn dò xong, Đốc Tuyên Hách đưa ba người về nhà trước.

10. Chương 10

“Không phải là của tôi. tôi không có. tôi không có hại người.” Trong cơn ác mộng, Tang Á Ly kêu lên rồi bật dậy, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Đốc Tuyên Hách ngủ ở bên cạnh bị tiếng kêu của cô làm tỉnh giấc, anh mở mắt ra ngồi dậy rồi dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán cô: “Em mơ thấy ác mộng sao? Đừng gây áp lực ỉn.”

Kéo đầu cô dựa vào vai anh, hai ngày qua cả tinh thần và thể xác cô đều phải chịu dày vò.

“Tuyên Hách, đã hai ngày rồi, anh nói đi Lượng Trúc có thể. ngã xuống vách núi không? Hay là cô ấy ngất rồi bị chó sói tha đi rồi.”

Đốc Tuyên Hách cùng cảnh sát tìm kiếm trên núi đã hai ngày, gương mặt tuần tú hiện rõ vẻ mệt mỏi, mí mắt anh nặng trĩu không thể mở ra được nữa.

“Không phải lo lắng, cảnh sát vẫn tiếp tục tìm, anh cũng nhờ nhân viên trong công ty đi tìm, sẽ sớm có tin tức thôi.”

Mặc dù an ủi cô như vậy nhưng trong lòng anh hiểu rõ, tìm hai ngày mà không thấy người thì tình hình thực sự không được lạc quan lắm.

“Tuyên Hách.”

“Ừ?” Mí mắt anh không chống đỡ nổi nữa khép lại, anh khẽ đáp lại.

“Em.” Ngẩng đầu nhìn thấy hai mắt anh đã nhắm lại, cô biết anh cần được nghỉ ngơi: “Không có gì, chúng ta ngủ thôi.”

“Ừ, đừng nghĩ quá nhiều.” Kéo cô nằm xuống, ba phút sau anh đã đến trình diện Chu công rồi.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều, biết anh đã ngủ say cô thử nhấc tay anh đang đặt trên ngực mình ra, thấy môi anh mấp máy thì vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ, lát sau cô lại mở mắt ra thấy anh không tỉnh dậy, cô nhẹ nhàng xuống giường —

Rón ra rón rén lấy quần áo mặc, nhìn anh ngủ say trong lòng cô vừa áy náy vừa đau lòng.

Đều do cô, nếu như không phải do cô tin mình có thể tự bảo vệ Lượng Trúc, một mình dẫn Lượng Trúc lên núi thì sẽ không hại Lượng Trúc lạc đường.

Anh càng không trách cô thì trong lòng cô càng áy náy hơn. Anh không để cô cùng đi tìm vì sợ đường núi gập ghềnh uốn lượn sẽ làm cô bị thương, nhưng người gây chuyện là cô, cô không thể coi như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi ở nhà không giúp gì cả.

Giờ anh mệt cần nghỉ ngơi, cô nên đi lên núi tìm.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, cô để lại một tờ giấy trong phòng khách, sắp xếp xong cô ra ngoài gọi taxi lên núi tìm người.

Nửa đêm, chuông điện thoại kêu, Đốc Tuyên Hách đang ngủ say bị tỉnh dậy cảm thấy đầu đau, kéo chăn lên kín đầu để không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Nhưng mà anh liền nghĩ không lẽ là cảnh sát gọi thông báo tìm được người rồi, ngồi bật dậy định nghe điện thoại nhưng phát hiện Á Ly không nằm bên cạnh anh nữa.

Tạm gác nghi ngờ qua một bên, anh nghe điện thoại.

Đầu bên kia là giọng một người đàn ông vừa lạ vừa cảm thấy quen quen. “Tôi biết anh là ai!” Anh đoán người này là “anh trai” mà Lượng Trúc nhắc đến.

“Là anh đưa Lượng Trúc đi sao? Anh nên biết cô ấy.”

Người đàn ông kia nói mấy câu rồi tắt máy luôn.

“Ừ.”

Cầm điện thoại, Đốc Tuyên Hách trầm tư một chút rồi nghĩ không thấy Á Ly đâu đem cất điện thoại đi, anh đứng dậy tìm cô.

“Á Ly, em ở trong này à?” Anh gõ cửa phòng tắm, đợi nửa ngày không ai đáp lại, mở cửa vừa nhìn vào bên trong nhưng không thấy có ai.

Điều này càng làm anh lo, nếu như Á Ly không ở trong toilet thì vừa rồi tiếng chuông điện thoại kêu lâu như vậy không lý nào cô lại không ra nghe, nhũn mày, trong đầu anh liền hiện lên một ý nghĩ — không lẽ cô lên núi tìm người sao?

Vội vàng lấy quần áo, vừa đi vừa mặc, tới phòng khách thấy có một tờ giấy trên bàn, cầm lên đọc, đúng như anh đoán, cô bé ngốc này đúng là đã chạy lên núi rồi.

Ngốc hơn nữa chính là cô đi mà không mang theo điện thoại!

“Tang Á Ly, cô bé ngốc này!”

Lo lắng an nguy của cô, lòng anh như lửa đốt bèn lấy chìa khóa đi ra ngoài. Nửa đêm canh ba cô còn lên núi tìm người sao!

Khi Đốc Tuyên Hách lên núi thì thấy đèn của chiếc taxi vẫn sáng, anh đi lên xem thấy tài xế nằm ngủ trong đó, ngáy như sấm, tên tài xế này chắc bị Á Ly hại, nửa đêm bị gọi dậy đây.

Nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Á Ly đâu, anh lo lắng gõ cửa xe.

“Anh bạn!”

Nghe thấy có tiếng gõ cửa xe, tài xế đang ngủ say giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác vì tưởng Tang Á Ly quay lại nhưng người ngoài cửa lại là một người đàn ông, anh ta cảnh giác với tay lấy gậy.

Ở nơi núi đồi hẻo lánh này, nếu như không phải quỷ thì cũng là người trộm cướp, anh ta nhìn người đàn ông kia không giống quỷ nên phải để phòng.

“Có phải anh vừa chở một cô gái lên núi không? Cô ấy đâu rồi?”

“Anh muốn gì?” Với được gây, tài xế taxi không nói hai lời đem gây chĩa vào Tuyên Hách. “Trên xe tôi chỉ có năm trăm đồng thôi, vì năm trăm đồng mà bị bắt vì tội cướp giật, anh nghĩ có đáng không?”

Nghe vậy, Đốc Tuyên Hách không nhịn được xem thường. “Tôi không đến cướp, tôi chỉ muốn hỏi anh, cô gái anh chở đi đâu rồi?”

“Anh là ai?”

“Tôi là bạn trai của cô gái đó!”

Nghe anh nói như vậy, tài xế taxi thò đầu ra nhìn kỹ mặt anh. “Đúng đúng đúng! Tôi có xem tin tức trên báo và tivi nói về anh, đúng là anh không sai.”

Tài xế xuống xe, thân thiện bắt tay anh như hai người quen biết. “Tôi chính là tài xế đã chở các cô ấy lên núi. . . , phóng viên có phỏng vấn tôi, anh có thấy không? Giờ có rất nhiều người gọi tới hãng taxi rồi chỉ đích danh tôi nữa.”

“Vậy thì chúc mừng anh!” Đốc Tuyên Hách sốt ruột hỏi: “Bạn gái tôi đã đi hướng nào? Sao anh lại có thể ngủ trên xe?”

“A anh bạn trẻ, nói như cậu không đúng rồi. Bạn gái cậu nhờ tôi, gọi cho tôi nhờ chở lên núi, tôi nể lắm vì sau khi chở các cô ấy đi thì tôi có nhiều khách mới đồng ý chở cô ấy lên đây.” Tài xế nhìn xung quanh. “Khoảng ba giờ tôi còn phải chở một khách đi Cao Hùng, đã hai mươi hai tiếng tôi không được ngủ, nếu không ngủ thì sao có thể tỉnh táo mà chở khách đến Cao Hùng đây?”

“Được rồi, OK! Chỉ cần nói cho tôi biết, bạn gái tôi đi hướng nào?” Đốc Tuyên Hách lo lắng nhìn bốn phía phát hiện cách đó không xa có ánh sáng, anh quay người đi lấy đèn pin trên xe, không quan tâm tới tài xế, anh bước về phía ánh sáng đó.

“Bên này mới đúng á. Đây, a, bên kia có ánh sáng, đúng, bên kia đúng.” Thật ra thì anh ta cũng không nhớ chính xác vì ngay sau khi Á Ly xuống xe thì anh ta liền lăn ra ngủ. “A tôi phải đi.”

Trên núi vắng vẻ, âm thanh truyền đến, tài xế nghĩ anh có nghe được cũng coi như chào rồi, xoay người vào xe, bây giờ kiếm tiền quan trọng hơn.

“Á Ly, Tang Á Ly. Em đang ở đâu?”

Chạy một mạch tới nơi thì không thấy ánh sáng đâu nữa, Đốc Tuyên Hách vừa chạy vừa gọi.

Quay người lại thấy chút ánh sáng dưới gốc cây to, anh chạy chậm lại qua đó, chiếu đèn pin về phía đó thì thấy một người nằm co ro ở đó, nhìn phía sau chắc là Á Ly không sai!

“Á Ly?” Cô ấy đang làm gì thế?

Hình như Đốc Tuyên Hách loáng thoáng nghe thấy cô đang lầm bầm điều gì đó, hình như:

“Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát, a di đà Phật. Ngọc Hoàng đại đế phù hộ. Vương Mẫu nương nương nhập vào thân. Như Lai Phật tổ phủ xuống. Tể Công, thổ địa công cùng đi bảo vệ.”

Thấy cô vẫn bình an, lo lắng trong anh đã được tháo xuống nhưng nhìn cô bây giờ anh không thể nín cười được.

“Nửa đêm canh ba em không ngủ mà lên núi cầu thần sao? Nhiều vị thần như vậy em định mời về hết sao?” Anh tiến lại gần cây khô, giọng nói khổ sở. “Nếu như em định mời hết các vị thần về nhà thì anh phải lập một tòa miếu thần mới được!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô đang cúi mặt xuống đất bỗng quay đầu lại nhìn thấy đúng là anh, vừa rồi làm cô sợ suýt vỡ mật, cô trách: “Tuyên Hách, anh. thiếu chút nữa dọa chết em rồi!”

Ngồi trên mặt đất, Tang Á LY thở dài, tiện tay ném một cục cỏ về phía người ngồi xổm cạnh cô.

“Âm thanh kinh khủng vừa rồi là của anh sao?” Cô đoán vậy: “Em còn tưởng là em đã dẫm vào mộ ai đó, oan hồn tức giận đến tìm em. Thật dọa chết em.”

Ban đêm, đầy mộ trên núi, nghe thấy âm thanh đó làm người ta run như cây sậy, rợn cả tóc gáy.

“Ai kêu em nửa đêm canh ba một mình chạy lên núi!” Anh lo lắng tức giận trách: “Em có biết làm như vậy nguy hiểm lắm không!”

“Em. Em thấy anh rất mệt, trong lòng áy náy.” Cúi đầu xuống, lời nói lúng túng biện minh: “Em chỉ muốn tới tìm người giúp anh thôi.”

“Không cần tìm!” Anh đỡ cô dậy, phũ phàng dập vào quần cô.

“Tại sao không cần tìm?” Tang Á Ly khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ bỏ cuộc? Anh có biết trên núi có rất nhiều khủng bố không? Nói không chừng Lượng Trú đang ở đâu đó chờ chúng ta tới cứu.”

Tang Á Ly đi trên núi, còn bị hù dọa nên cô hiểu được cảm giác của người bị lạc đường.

“Đúng, cô ấy đang ở đâu đó chờ người tới cứu.”

“Vậy chúng ta chia nhau ra tìm nhanh lên.” Cô vội sửa lại hai chữ: “Ách, chúng ta cùng đi tìm.”

“Vậy trước tiên chúng ta phải mua vé máy bay.”

“A! ?” Tang Á Ly nhìn anh nghi ngờ. Chẳng lẽ anh muốn dùng phi cơ để tìm sao?

“Đồ ngốc! Cô ấy bị anh trai mình mang đi rồi, họ đã lên máy bay qua Mĩ!”

“Mĩ.” Tang Á Ly nhíu chặt lấy lông mày, bưng tỉnh hiểu ra: “Ý anh là người đàn ông kia đã mang Lượng Trú đi? Anh ta là heo sao, đưa người đi sao không nói tiếng nào, hại em. Hại em bị hiểu lầm, báo chí đã viết hai ngày nay rồi, chẳng lẽ anh ta không biết chúng ta đang lo lắng tìm người sao? Tên đáng chết, đàn ông xấu xa, nhất định em phải tìm anh ta tính sổ.”

“Nếu như em muốn sang Mĩ để tìm tên đó tính sổ, anh sẽ ủng hộ và đi cùng em.”

“Cái này. Về nhà rồi tính.”

“Không cần, anh sẽ giúp mua vé cho em.”

“Nhất định phải vậy sao?” Lãng phí tiền vé máy bay lại phí sức đi mắng người, tính thế nào cũng không đáng.

“Nhất định anh sẽ đi.” Bộ mặt bất đắc dĩ: “Trên đường tới đây, chị Vương có gọi cho anh bảo, bệnh viện bên Mĩ gửi tới một e-mail mời anh qua giúp một bệnh nhân bị máu trắng, bệnh nhân đó được hội chẩn ở Đài Loan. Không phải mỗi em muốn mắng anh ta mà anh cũng muốn đánh cho anh ta một trận, ở Đài Loan có nhiều phương tiện điều trị còn bắt anh phải qua Mĩ, mệt chết đi được.”

Anh học ở Mĩ nhưng giờ lại là bác sĩ trẻ tuổi ưu tú ở Đài Loan.

“Thật không biết rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ gì! Tên đáng chết, đàn ông xấu xa, đàn ông ngốc!”

Đưa ngón trỏ chọc vào vai cô, vì tôn nghiêm của phái mạnh anh phải nhắc cô đang nghiêng răng nghiêng lợi bên cạnh: “Đừng quên, anh cũng là đàn ông nha nhưng anh không thuộc một trong ba loại mà em đang mắng đầu.”

“Vậy sao?” Cô nhíu mày cười nhạt.

“Á Ly, đừng cử động, hình như có rắn!”

Hai người cứng đờ không động, loáng thoáng nghe âm thanh di chuyển giống như rắn đang lại gần, anh cầm đèn pin lên chiếu về phía phát ra âm thanh, thấy một con rắn trong bụi cỏ đang trườn ra.

Vừa nhìn thấy đúng là rắn, toàn thân Tang Á Ly nổi da gà, hét lớn: “Có rắn a!”

Sau khi hét chói tai, cô liền leo lên cây giống tư thế của khỉ mà trèo lên cành cây cao.

Cùng lúc, Đốc Tuyên Hách cầm một cành cây khô, đúng lúc con rắn nhô đầu lên thì đánh giống như người ta chơi golf, con rắn văng một đoạn xa.

Nhìn thấy biểu hiện anh dừng đó, Tang Á Ly hét lên, không còn sợ nữa mà là kính phục.

“Tuyên Hách, anh thật giỏi!”

Vứt cành khô trong tay đi Đốc Tuyên Hách đắc ý cười một tiếng: “Anh thuộc về dạng đàn ông dừng cảm nha.”

Dứt lời, anh nhặt đèn pin bị rơi lên, chiếu về phía cô thì thấy hai tay cô bám vào nhánh cây còn hai chân thì kẹp chặt lấy thân cây ——

Anh há hốc mồm nhìn tư thế của cô, sau đó nở nụ cười chế nhạo: “Anh chưa bao giờ biết em có thể treo cây!”

Nhìn cô bây giờ thật giống con gấu trúc, nhưng hình như con gấu này hơi gầy.

Bị anh “khen ngợi”, cô lúng túng cười: “Ha ha, em. lúc còn nhỏ thường leo cây.” Thấy anh còn cười trộm, cô không vui nói lớn: “Này, sao anh còn không qua đây đỡ em xuống.”

Vừa rồi sợ hãi, giờ cô vẫn còn nổi da gà, cô bước chân xuống thì nghĩ đến con rắn kia làm đôi chân run lên không dám xuống.

Nhìn cô liên tục cúi đầu nhìn trên đất, anh biết cô vẫn còn sợ nên lại gần bế cô xuống rồi quay lưng về phía cô.

“Lên đây anh công em.”

“Có được không?”

“Không thành vấn đề, anh là đàn ông dũng mãnh, có thừa sức để công em.”

Anh vừa nói xong, cô lập tức leo lên lưng anh, chủ động cầm lấy đèn pin chiếu về phía trước “Có thể đi được rồi!”

Ngồi trên tấm lưng rắn chắc của anh, cảm giác an toàn làm cô quên đi nỗi sợ về con rắn.

Hai tay ôm chặt cổ anh, hai chân kẹp lấy hông, mặt cô dựa vào vai trái, đôi mắt đen nhìn từng đường con trên mặt anh, giọng nói nũng nịu cùng uy hiếp: “Đốc Tuyên Hách, anh có nguyện ý làm cây cho em không?”

Nghe được điều này anh khẽ cười: “Trước tiên phải đợi em tiến hóa thành gấu trúc đã!”

“Đốc Tuyên Hách.” Nghe thấy anh cười nhạo, hai tay ôm cổ anh siết chặt hơn.

“Tang. Tang Á Ly, nếu. nếu như anh chết sẽ không có ai công em đến chỗ để xe đâu.”

“Anh còn chút giá trị lợi dụng nên em tạm tha cho anh!” Buông tay ra, cô cầm đèn pin nghiêm túc soi đường: “Nhanh lên, em thấy xe ở kia rồi.”

“Nếu sắp đến rồi thì dừng lại nghỉ một lát.” Nói, đôi chân anh giả bộ không còn sức nữa, đem cô thả xuống: “Em cũng thật nặng nha!”

“Cái gì a! Hừ, mới vừa rồi không biết là ai nói mình rất dũng mãnh nha.” Vừa xuống đất, thỉnh thoảng cô lại cúi đầu, nhìn trên đất có cái gì bò dưới đấy không.

Anh vươn vai cho lưng hết mỏi, khi cô đề nghị anh đi nhanh một chút, anh giơ hai tay lên miệng hướng về một phía hô to:

“Tang Á Ly, anh nguyện làm cây cho em.”

Hô xong, anh nhìn cô một cái.

“Anh. anh nổi điên a!” Trùng mắt nhìn anh, mắng anh một câu nhưng trên môi cô hiện lên nụ cười, cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

“Đến lượt em.”

“Cái Cái gì à?” Chẳng lẽ cũng muốn cô bắt chước theo sao!

“Mau nói em nguyện làm gấu trúc của anh đi!” Anh đi vòng ra phía sau cô, đem tay cô để lên miệng, bộ dạng giống như đứa trẻ chơi đùa. “Mau lên, bằng không anh chờ thành cây khô rồi, em có là gấu gì thì cũng không hợp đâu.”

Cô lấy tay vòng quanh miệng, xấu hổ nói nhỏ: “Độc Tuyên Hách, em đồng ý làm gấu trúc của anh.”

“Không nghe thấy. Không có chút thành ý nào! Đến lúc chúng ta kết hôn, mục sư có ngễnh ngãng thì ông ấy sẽ không nghe được em nói “em đồng ý” đâu. Làm lại lần nữa.”

Không cưỡng được ý anh, cô hít một hơi rồi hướng về phía nú hô to:

“Độc Tuyên Hách, em đồng ý làm gấu trúc của anh.”

Nói xong, da gà lại nổi lên.

“Tang Á Ly, anh nguyện làm cây Iuga của em.” Hình như anh thích thú với trò này nên hét lên một lần nữa, lần này hô to hơn.

Cô cũng không chịu yếu thế, cố gắng hô to —— “Độc Tuyên Hách, em đồng ý làm gấu trúc của anh.”

“Tang Á Ly, anh nguyện làm cây Iuga của em.”

“Độc Tuyên Hách, em đồng ý làm gấu trúc của anh.”

Ban đêm trên núi, đôi tình nhân không ngủ độ xem ai hô to hơn, nhiều hơn, nổi nhiều da gà hơn.

Theo Độc Tuyên Hách qua Mĩ, họ chỉ phải chờ mấy ngày đã tìm được người có HLA tùy hợp với Lượng Trúc, cuộc giải phẫu thành công, chỉ là Lượng Trúc vẫn phải ở lại đó để theo dõi thêm.

Trở về Đài Loan, Độc Tuyên Hách dẫn Tang Á Ly giới thiệu với hai người bạn tốt Uy Nhật và Hành Liệt, trong khoảng thời gian ngắn mà ba người bạn gái của họ đã trở nên thân thiết.

Ba cô gái ở nhà của Độc Tuyên Hách và Á Ly, tự mình nướng bánh ngọt, chuẩn bị cho nửa kia của mình.

“Đóa Dạ, cô xem tôi đánh trứng như vậy đã được chưa?” Bạn gái Hành Liệt, Sài Hạnh Vi một tay cầm nồi một tay đánh trứng, khuôn mặt xinh đẹp đã bắt đầu hiện ra chán nản.

Có máy đánh trứng trong nhà nhưng ba người đàn ông đang vui vẻ ngồi ở phòng khách kia nói họ phải tự đánh mới có thành ý, người phụ họa lớn nhất chính là Hành Liệt nhà cô.

Thành ý đúng không! ?

Sẽ, chờ một lát cô sẽ tự mình thêm vào một thùng muối trong bánh ngọt cho anh ăn cháy cổ đi.

“Hạnh Vi, cái đó của cô phải mười phút nữa mới được.” Chúc Đóa Dạ người giúp việc xuất sắc nhất, đối với việc làm bánh vô cùng thuần thục.

Hai cô gái đó bận rộn thì Tang Á Ly cũng khá bận. . . , chỉ là cô ngồi để tìm đồ cất trong tủ, nhưng tìm mãi không thấy.

“A! Cuối cùng cũng tìm được.” Cầm máy đánh trứng từ trong tủ lôi ra, Tang Á Ly đứng dậy hét to.

“Cô Tang Á Ly, nửa giờ rồi cô mới tìm và lôi nó ra được sao?” Sài Hạnh Vi vì mệt mà ngồi thẫn thờ trên ghế.

“Tôi cũng đâu biết trong này có nó đâu.” Tang Á Ly an ủi. “Nhưng cô tự tay đánh thì khi Hành Liệt ăn bánh ngọt sẽ cảm nhận được tấm lòng của cô.”

“Mong là vậy!”

Ba cô gái bận rộn trong bếp thì ba người đàn ông của họ nhàn nhã ngồi uống café ngoài phòng khách, tán gẫu về sự nghiệp.

“Hách, cậu không làm tổng giám đốc nữa thật sao? Đáng tiếc sau này cậu sẽ không cảm nhận được khoái cảm khi nắm trong tay thị trường chứng khoán.” Doanh Uy Nhật uống một ngụm café, tiền mặt của anh ta Uy Nhật nhiều đến mức anh ta tính vào ngày kết hôn giữa anh và Đóa Dạ sẽ dùng tiền mặt thay cho cánh hoa hồng, phủ kín thảm đỏ.

“Tôi thì nghĩ bệnh viện của cậu chuyển thành tập đoàn Đốc Thị, thành lập thêm chi nhánh ở châu Phi, như vậy cậu vẫn là tổng giám đốc.” Hành Liệt cảm thấy ý tưởng của mình không tệ.

“Tôi không giống như tên ngốc như hai cậu, cả ngày lẫn đêm đều chỉ nghĩ thấy mùi tiền.” Bưng cốc cà phê lên, nghĩ thấy hương vị café, Đốc Tuyên Hách cao giọng phản bác: “Đúng rồi, lần trước là ai làm hỏng chiếc xe ba trăm ngàn, một triệu phí vận chuyển còn chưa có đưa cho tôi.”

“Không thể là tôi, thân thể tôi vẫn khỏe mạnh, chưa từng bị thương!” Hành Liệt đứng dậy, quay đầu tìm bạn gái yêu của anh. “Hạnh Vi, có thể pha thêm cho anh một ly café không?”

“Tên này không chỉ mũi ngửi thấy mùi tiền mà trong miệng cũng có, chết không thừa nhận!” Than một tiếng, Doanh Uy Nhật vì cô gái nào đó mà cảm thấy tiếc thay. “Tôi thật sự lo cho Á Ly, không biết cô ấy ngủ bên cạnh người này có thể bị mùi tiền trên người tên đó làm cho ngạt chết không.”

Đúng lúc ba người đàn ông đang trêu nhau thì trong bếp ba cô gái đang uống trà chiều với nhau.

“Hoa hồng trắng thật đẹp, khi học đại học ở Canada trọ trong một gia đình, mẹ Milan cũng trồng rất nhiều hoa hồng.” Uống ly nước táo hoa hồng sở trường của Á Ly, làm cho Sài Hạnh Vi nhớ tới cảnh lúc mình học ở nước ngoài.

“Những loài hoa này đều do Đốc Tuyên Hách đích thân chăm sóc.” Tang Á Ly cảm thấy hãnh diện nói.

“Thật! ?”

“Anh ấy nói như vậy. . . , nhưng mà giờ đều nhờ người làm vườn tới chăm sóc. ” Cô chỉ hãnh diện trong hai giây.

“Này không tệ, ít nhất chứng tỏ anh ấy rất có thành ý với cô.” Chúc Đóa Dạ cười an ủi cô: “Bánh ngọt đã nướng xong, chúng ta qua trang trí thôi!”

Uống xong ly nước táo hoa hồng, ba cô lại bận bịu trang trí lên bánh.

Khi ba chiếc bánh được đặt ở phòng khách, trước khi thưởng thức cần phải thử thách khả năng phán đoán của ba người đàn ông này.

“Tôi đoán trước!” Đốc Tuyên Hách đầy tự tin xung phong ra trận trước, ngón trỏ chỉ vào hình gấu trúc đang ôm cây Iuga “Cái bánh ngọt có hình gấu trúc này nhất định là Á Ly làm.”

Anh vừa nói xong thì Tang Á Ly đứng đối diện xấu hổ liếc nhìn, trong ánh mắt chứa đầy yêu thương.

“Hách, anh đoán đúng rồi!” Tang Á Ly vui vẻ nói.

Á Ly và anh đang liếc mắt đưa tình thì hai người bạn tốt của anh lại không nể mặt, vừa nghe thấy anh bảo hình trên bánh ngọt là gấu trúc thì họ ôm bụng nhau cười.

“Sao mà nhìn không ra đây là gấu trúc nhỉ!” Doanh Uy Nhật nhìn cẩn thận một lần nữa: “Tôi cảm thấy giống một con chuột không đuôi hơn.”

“Nói nó giống tiểu đình đương thì tôi còn tin!” Hành Liệt cười quay đầu nhìn Đốc Tuyên Hách: “Hách, ngày mai cậu nên đến khoa mắt bảo họ kiểm tra, không biết sao cậu có thể nhìn ra đây là gấu trúc, chẳng lẽ cái gốc cây cuốn quanh thanh chocolate là gấu trúc ôm cây Iuga sao?”

Dứt lời, Hành Liệt cùng Doanh Uy Nhật đập tay nhau.

“Có những thứ chỉ có thể ngẫm hiểu không thể nói ra.” Liếc nhìn người yêu một cái, Đốc Tuyên Hách mặc kệ họ chê bai.

“Hành Liệt, anh cười đủ chưa? Đủ rồi thì anh đoán đi!” Sài Hạnh Vi lên tiếng ngăn hành động trêu chọc của anh lại, cô có dự cảm là người bị chê rất có thể là cô.

“Đến lượt tôi rồi, đúng không?” Hành Liệt nhìn hai chiếc bánh ngọt còn lại, rất do dự.

Trừ cái tiểu đỉnh đương. Ách, bánh ngọt gấu trúc ra, còn lại hai chiếc, một chiếc là hình chú rể cùng cô dâu, một cái khác là. không hiểu người làm ra cái bánh này muốn biểu đạt ý gì.

Theo lẽ thường mà đoán, dựa vào tay nghề của Hạnh Vi nhà anh thì đừng nói đến tạo hình chú rể và cô dâu mà ngay cả bó hoa cô cũng sẽ không làm nổi —

Nhưng thật lòng anh không muốn thừa nhận, không, hai đường trên bánh là gì anh không đoán được.

“Oa, suy nghĩ lâu vậy!” Lúc này, đổi lại là Đốc Tuyên Hách điều vô dương oai.

“Tôi đoán trước cho” Doanh Uy Nhật đứng trước mặt Hành Liệt, anh tuần uy vũ, chỉ vào hình cô dâu chú rể kêu hãnh nói: “Cái này chắc chắn là do đôi bàn tay khéo léo Đóa Dạ nhà tôi làm.”

Doanh Uy Nhật tự tin, thấy Chúc Đóa Dạ mỉm cười gật đầu

Còn lại một cái, Hành Liệt không muốn nhận cũng khó.

“Nói như vậy, cái bánh còn lại chính là của Hạnh Vi làm tặng Hành Liệt rồi! Tạo hình rất đặc biệt đó! Không biết Hành Liệt đoán được ra đây là cái gì không?” Đốc Tuyên Hách cau mày nhìn một hồi lâu nhưng nói thật, anh không hiểu ý nghĩa của nó.

“Mọi người ở đây không hiểu, tôi nhìn ba chiếc thì chỉ có Hạnh Vi nhà tôi là sáng tạo nhất.”

Sài Hạnh Vi vốn không tin tưởng lắm nhưng nghe Hành Liệt khen cô, lập tức gật đầu. Mượn một câu của Đốc Tuyên Hách — có những thứ, chỉ có thể ngẫm hiểu, không thể nói ra.

Cô nghĩ chắc Hành Liệt đoán được ý đồ của cô.

“Vậy sao? Vậy xin hỏi đó là cái gì?” Doanh Uy Nhật xem thường hỏi.

Giương cao hai hàng lông mày rậm, Hành Liệt bình tĩnh nhìn người yêu trên môi nở nụ cười.

“Đó là. hôm nay là Valentine trắng, đương nhiên là muốn nói đến sự nóng bỏng.” Nhíu mày cười, nụ cười của Hành Liệt làm trực giác của Sài Hạnh Vi nghĩ. đoán sai rồi !

“Nóng bỏng? Ý cậu là.”

Hành Liệt lòng đầy tự tin nói tiếp câu của Doanh Uy Nhật: “Đây là cô gái nóng bỏng.” Hai tay để trước ngực, khoa tay múa chân tạo ra hình ngực phụ nữ.

“Vậy sao? Xem ra có chút không giống.” Đốc Tuyên Hách vẫn thấy nghi ngờ.

“Tôi đoán thì nhất định đúng.” Hành Liệt hai tay ôm ngực, quay lại hỏi Sài Hạnh Vi đang đỏ mặt xấu hổ. “Anh nói đúng không, Hạnh Vi?”

Sài Hạnh Vi xấu hổ, nghiêng răng nói: “Đó là bao tay quyền anh!”

Đáp án được công bố, tiếng cười từ hai đôi tình nhân kia phát ra, trong phòng chia làm hai phe, một phe ôm bụng lăn lộn cười, còn phe kia như kẻ thù gặp nhau, đổ mặt tía tai.

Đánh là tình, mắng là yêu, vui đùa một hồi sau, Hành Liệt cùng Sài Hạnh Vi ân ái cầm theo bánh ngọt của họ ra về.

Sau khi tiễn hai đôi về, Tang Á Ly ngồi xuống sofa nhìn vào hình gấu trúc trên bàn còn chưa ăn.

“Này rõ ràng là gấu trúc nha, Hách, anh nói xem có đúng không?”

“Đúng, không sai, anh nhìn một cái là biết đây là gấu trúc ôm cây Iuga.”

“Bọn họ không hiểu, đúng không?”

“Đúng, bọn họ không hiểu. Nhưng chỉ cần hai chúng ta hiểu là được rồi.” Đốc Tuyên Hách vươn tay, khẽ vuốt nhẹ lên làn da mịn màng của cô, chân thành nói: “Á Ly, cả đời này anh sẽ là cây Iuga bảo vệ em, chăm sóc cho em.”

“Hách, cả đời này em sẽ dựa vào anh, mà gấu trúc của anh.”

“Á Ly, gấu trúc đáng yêu, anh yêu em.”

“Hách, cây Iuga yêu quý, em yêu anh.”

Nhìn nhau tròng trành, vào ngày Valentine trắng, trên ghế sofa nỉ đầy da gà, họ ôm nhau, hôn nhau say đắm
.....

Chú thích: muốn biết chuyện của Hành Liệt và Sài Hạnh Vi, xem “Tổng giám đốc và thư ký”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-va-nguoi-tinh-hung-du>